

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 28.11.2016
COM(2016) 856 final

2016/0365 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av
förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012 och (EU) 2015/2365**

(Text av betydelse för EES)

{ SWD(2016) 368 final }

{ SWD(2016) 369 final }

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

1.1. Motiv och syfte med förslaget

En central motpart intervenerar mellan finansmarknadsdeltagare och agerar som köpare gentemot alla säljare och som säljare gentemot alla köpare för en särskild uppsättning av kontrakt. Centrala motparter hanterar finansiella transaktioner i olika tillgångsklasser såsom aktier, derivat och repor. Deras tjänster tillhandahålls i regel till deras clearingmedlemmar (vanligtvis banker) som har ett direkt kontraktsförhållande med centrala motparter och clearingmedlemmarnas kunder (t.ex. pensionsfonder).

Koncentrationen av transaktioner och därav följande positioner i centrala motparter gör det möjligt att netta dessa positioner och därmed avsevärt minska de totala exponeringarna för både den centrala motparten, dess clearingmedlemmar och deras kunder. I utbyte mot att ta sig an och netta deras positioner tar centrala motparter ut säkerheter (i form av ”marginaler” och bidrag till obeståndsfonder) från clearingmedlemmar och deras kunder för att täcka sina åtaganden ifall en av dess deltagare inte fullgör sina skyldigheter gentemot den centrala motparten. Därigenom kan de hantera de inneboende riskerna på finansmarknaderna (t.ex. motpartsrisk, likviditetsrisk och marknadsrisk) och förbättra finansmarknadernas övergripande stabilitet och resiliens. I processen blir de vitala knutpunkter i det finansiella systemet, som kopplar samman en mångfald finansiella aktörer och koncentrerar betydande exponeringsbelopp för diverse olika risker. Det är därför av central betydelse att den centrala motparten har en effektiv riskhantering och stabil tillsyn för att säkerställa att sådana exponeringar är tillräckligt täckta.

Omfattningen och betydelsen av centrala motparter i och utanför Europa kommer att öka i och med genomförandet av G20-åtagandet att cleara standardiserade OTC-derivat genom centrala motparter. Denna skyldighet har införlivats i EU genom förordningen om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (förordningen om Europas marknadsinfrastruktur)¹. I den förordningen anges också omfattande tillsynskrav för centrala motparter, samt kraven när det gäller centrala motparters verksamhet och tillsyn av dem.

Medan centrala motparter i EU omfattas av höga standarder med tanke på deras centrala roll i ekonomin och de ytterligare risker som de tar på sig, finns inga harmoniserade EU-regler för de osannolika situationer när dessa standarder skulle bli otillräckliga och under vilka centrala motparter skulle drabbas av allvarligt nödlidande – utöver det som anges i förordningen om Europas marknadsinfrastruktur – eller rent av hamna på obestånd. Företag som hamnat på obestånd bör i princip vara föremål för insolvensförfaranden. Den senaste krisen visade tydligt att om ett betydande finansinstitut, som är nära sammanlänkat med andra på finansmarknaderna, hamnar på obestånd kan det ge upphov till allvarliga problem för resten av det finansiella systemet och inverka negativt på tillväxtutsikterna i ekonomin som helhet. Detta beror på att deras insolvens plötsligt kan avbryta tillhandahållandet av ett instituts kritiska funktioner för ekonomin, vilket kan utlösa panik på marknaden och leda till spridningseffekter på grund av att motparter och investerare är osäkra på sina tillgångar och åtaganden i utdragna rättsliga förfaranden. Inför detta hot mot den finansiella stabiliteten, som orsakas av till exempel bristande förtroende för marknaden och det övergripande

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

allmänintresset, har regeringarna ofta varit tvungna att undsätta finansinstitut som hamnar på obestånd med offentliga medel för att förhindra att detta inträffar.

Återhämtning och resolution utgör åtgärder som syftar till att bevara den finansiella stabiliteten, säkerställa upprätthållandet av kritiska funktioner och skydda skattebetalarna om ett institut som erfar ekonomiska problem hamnar i nödläge eller på obestånd, när ett insolvensförfarande skulle vara otillräckligt för att uppfylla dessa mål. Detta innebär att åtgärderna är utformade för att skydda kritiska funktioner utan att utsätta skattebetalarna för förluster och därigenom bevara det finansiella systemets förmåga att finansiera ekonomisk tillväxt och undvika de socioekonomiska kostnaderna som följer av en finansiell hårdsmälta. Återhämtnings- och resolutionsåtgärderna är mest relevanta när ett finansinstitut är systemviktigt, varigenom det på grund av sin storlek, marknadsvikt och sammanlänkingsförmåga skulle, expempelvis när det befinner sig i nödläge eller hamnat på okontrollerat obestånd, utgöra ett hot mot den normala funktionen hos det finansiella systemet, vilket i sin tur skulle ha en negativ inverkan på den reala ekonomin.

Även om centrala motparter redan är väl reglerade, har stabila resurser för att hantera finansiella nödlägen enligt vad som anges i förordningen om Europas marknadsinfrastruktur och inte tidigare vid flertalet tillfällen hamnat i nödlägen eller på obestånd, är deras växande betydelse i behandlingen av allt större mängder av nya typer av risker väl känd av regeringar, myndigheter och andra marknadsaktörer. Med tanke på deras centrala och växande roll på finansmarknaderna anses därför alla centrala motparter i EU vara systemviktiga².

Återhämtningsåtgärder är de åtgärder ett finansinstitut självt vidtar för att återställa sin långsiktiga lönsamhet. Att skapa rätt förutsättningar för att återhämtningsåtgärderna ska lyckas är ett centralt politiskt mål för centrala motparter eftersom det, om de hamnar på obestånd, anses vara potentiellt mycket störande för det finansiella systemet som helhet. De myndigheter som agerar i allmänhetens intresse bör också ha befogenheter att försätta en central motpart i resolution om dessa åtgärder misslyckas eller kan skada den finansiella stabiliteten. Resolutionsåtgärder utgör extraordinära åtgärder som myndigheterna skulle kunna vidta för att snabbt omstrukturera centrala motparter och säkra kontinuiteten i de av deras funktioner som är kritiska för ekonomin, och därigenom mildra skadorna på det finansiella systemet och ekonomin som helhet, samtidigt som de delar som finns kvar av den centrala motparten försätts i insolvens, vilket säkerställer marknadens effektivitet. I processen ska kostnaderna och förlusterna i möjligaste mån åläggas den centrala motpartens ägare och borgenärer, inte skattebetalarna, i linje med hur de skulle ha behandlats om den centrala motparten hade försatts i insolvens och med full respekt för Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, relevant rättspraxis från Europeiska unionens domstol och Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna. Resolution syftar inte till att förhindra att ineffektiva institut hamnar på obestånd, utan snarare till att upprätthålla ett instituts kritiska funktioner, medan de återstående delarna avvecklas under ordnade former.

Analysen av behovet av åtgärder avseende en eventuell återhämtning och resolution av andra finansiella företag än banker och centrala motparter har inte utvecklats i samma takt. Detta

² Enligt kommissionens delegerade förordning (EU) nr 2015/2205 av den 6 augusti 2015 och kommissionens delegerade förordning (EU) nr 2016/592 av den 1 mars 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 med avseende på tekniska tillsynsstandarder för clearingkravet, måste flera klasser av OTC-räntederivat denominerade i euro, GBP, JPY eller US-dollar, och flera klasser av OTC-kreditderivat denominerade i euro clearas centralt med auktoriserade eller godkända centrala motparter från och med den 21 juni 2016 respektive den 9 februari 2017.

beror främst på de lärdomar som drogs under finanskrisen som inte påvisade ett lika akut behov av sådana åtgärder. Sådana åtgärder kan dock komma att bli nödvändiga i framtiden, mot bakgrund av utvecklingen vad gäller den ekonomiska och finansiella risken i de berörda sektorerna.

Dessutom befinner sig det specifika och mer omfattande internationella arbetet med försäkringsföretag på G20-nivå också i ett relativt tidigt skede av rekommendationer och få jurisdiktioner har i praktiken infört lagstiftningsreformer på detta område. Inom EU har hittills tre medlemsstater infört lagstiftning om återhämtning och resolution av försäkringsföretag eller håller på att införa den. Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (nedan kallad *Eiopa*) har inlett en grundlig, komparativ och vittomfattande översyn av nationella återhämtnings- och resolutionsmetoder och utvecklingen på det här området. Den första rapporten kommer att läggas fram under första halvåret 2017. På grundval av denna rapport kommer kommissionen, i nära samråd med Europaparlamentet, rådet och alla berörda parter, att överväga en lämplig väg framåt.

1.2. Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

En övergripande europeisk ram för återhämtning och resolution har redan antagits för banker och värdepappersföretag³. Den föreslagna ramen för centrala motparter varken upprepar denna ordning eller kraven i förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer, utan kompletterar dem. Den innehåller bestämmelser som motsvarar dem i det regelverk som är tillämpligt på banker och värdepappersföretag för att underlätta ordnad återhämtning och resolution, men anpassar dem till särdragen i de centrala motparternas affärsmodeller och de risker de ger upphov till, inklusive genom att bestämma hur förluster ska fördelas i situationer där befintliga centrala motparter förfinansierade resurser är uttömda enligt kraven i förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer.

Mer allmänt har, på internationell nivå, G20-ländernas ledare anammat ett förhållningssätt som utvecklats av rådet för finansiell stabilitet (Financial Stability Board, FSB) för att hantera de risker som ett globalt systemviktigt finansinstitut (bank, finansmarknadsinfrastruktur, försäkringsbolag osv.) som hamnar på obestånd skulle kunna innebära för finanssystemet, genom heltäckande och lämpliga återhämtnings- och resolutionsverktyg⁴. Vidare har kommittén för clearing- och regleringssystem med G10:s centralbanker och Internationella organisationen för värdepapperstillsyn (Iosco) utvecklat riktlinjer om återhämtningsplaner för finansmarknadsinfrastrukturer, inbegripet centrala motparter, medan rådet för finansiell stabilitet har utfärdat ytterligare riktlinjer om hur tillämpningen av dess rekommendationer för effektiva resolutionsordningar ska tillämpas på sådana finansmarknadsinfrastrukturer, som till exempel centrala motparter samt försäkringsbolag⁵. I mitten av 2016 rådfrågades dessa organisationer om viktiga delar i dessa riktlinjer, bland annat i frågor om valet av tidpunkt för när resolutionsmyndigheterna bör försätta en central motpart i resolution när dess lönsamhet

³ Direktiv 2014/59/EU, direktivet om en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (BRRD) har, som en del av stegen för att införa ansvar för banktillsyn och resolution i bankunionen, kompletterats med en gemensam resolutionsmekanism (förordning (EU) nr 806/2014). Se http://ec.europa.eu/internal_market/bank/crisis_management/index_en.htm

⁴ Rekommendationer för effektiva resolutionsordningar som ska tillämpas på finansmarknadsinfrastrukturer, Rådet för finansiell stabilitet (november 2011) http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_111104cc.pdf Uppdaterad i oktober 2014 med sektorspecifika bilagor http://www.financialstabilityboard.org/wp-content/uploads/r_141015.pdf

⁵ <http://www.bis.org/cpmi/publ/d121.pdf>; http://www.financialstabilityboard.org/wp-content/uploads/r_141015.pdf.

och finansiella stabilitet står på spel och vilka befogenheter och verktyg resolutionsmyndigheten bör använda vid denna tidpunkt för att på bästa sätt säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls, minimera spridningseffekter och fördela kostnader och förluster på effektivast möjliga sätt⁶. Slutligen antog Europaparlamentet i december 2013 ett initiativbetänkande i vilket man uppmanade kommissionen att lägga fram förslag på lämpliga åtgärder på EU-nivå för att säkerställa att konsekvenserna av att viktiga finansinstitut potentiellt hamnar på obestånd, i synnerhet centrala motparter, ska kunna mildras⁷.

1.3. Förenlighet med unionens politik inom andra områden

Ett förslag om att skapa en europeisk ram för återhämtning och resolution för centrala motparter lyftes fram i kommissionens arbetsprogram för 2015 och en färdplan för initiativet offentliggjordes i april 2015⁸. För att ta hänsyn till den fortsatta finslipningen av de relevanta internationella riktlinjer som nämns i föregående avsnitt överfördes initiativet till arbetsprogrammet för 2016. Initiativet ingår i kommissionens insatser för att säkerställa att hot mot ett väl fungerande finansiellt system och mot skattebetalarna hanteras och att finansmarknaderna kan fortsätta att spela sin roll genom att bidra till en hållbar och långsiktig tillväxt för att, i konsumenternas och företagens intresse, ytterligare fördjupa den inre marknaden.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

2.1. Rättslig grund

Förslagets rättsliga grund är artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallat *EUF-fördraget*). Enligt denna kan åtgärder beslutas för tillnärmning av nationella bestämmelser som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

Genom förslaget harmoniseras nationell lagstiftning om återhämtning och resolution av centrala motparter i den utsträckning det är nödvändigt för att säkerställa att centrala motparter är föremål för liknande verktyg och förfaranden för att åtgärda potentiellt nödlidande eller att de hamnar på obestånd. Medan auktoriserade centrala motparter för närvarande kan arbeta och tillhandahålla tjänster i hela EU, är de regelverk för att hantera potentiella kriser som överstiger kraven i förordningen om Europas marknadsinfrastruktur fragmenterade. Vissa medlemsstater har infört krav på centrala motparter att utarbeta beredskapsplaner mot deras nödläge eller för att täcka centrala motparter som en del av bredare resolutionsordningar för finanssektorn som i första hand är utformade för banker. Ingen medlemsstat har ännu utarbetat fullständiga nationella ordningar för centrala motparter återhämtning och resolution som är fullt förenliga med de av G20 godkända principerna från rådet för finansiell stabilitet, inklusive behovet av effektiv samordning och överblick för att motverka gränsöverskridande spridningseffekter⁹. Utan en ram på EU-nivå är det osannolikt att medlemsstaterna utvecklar heltäckande och kompatibla ordningar. De olika tillvägagångssätt genom vilka centrala motparter och myndigheter skulle mildra eller hantera centrala motparter nödlägen eller att de hamnar på obestånd skulle inte vara helt konsekvent

⁶ <http://www.fsb.org/wp-content/uploads/Essential-Aspects-of-CCP-Resolution-Planning.pdf>; <https://www.iosco.org/library/pubdocs/pdf/IOSCOPD539.pdf>.

⁷ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0533+0+DOC+XML+V0//EN>.

⁸ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/planned_ia/docs/2015_fisma_029_cwp_ccp_resolution_of_non_bank_resolution_en.pdf.

⁹ Se avsnitt 3.2.1 i medföljande konsekvensbedömning.

planerade och kunna leda till att de tillämpas inkonsekvent. Detta skulle kunna leda till en störning av kritiska funktioner för clearingmedlemmar och kunder över gränserna och till mer omfattande finansiell instabilitet. Åtgärder på EU-nivå är därför nödvändiga för att på lämpligt sätt förse medlemsstaternas myndigheter med verktyg och befogenheter som skulle verkställas på ett snabbt, enhetligt och likvärdigt sätt i hela unionen.

Åtgärder på EU-nivå är motiverade också för centrala motparter som har färre direkta gränsöverskridande förbindelser, men där harmoniseringen skulle minska möjliga farhågor vad gäller likvärdiga villkor och konkurrensproblem till följd av prospektiv och faktisk nationell hantering av att en central motpart hamnar på obestånd. Exempelvis skulle nationella system med olika grader av statlig intervention med offentliga medel leda till konkurrensvillkor som inte är likvärdiga till förmån för de centrala motparter som är etablerade i medlemsstater där stöd är mer sannolika. Erfarenheterna av bankkonkurser i olika medlemsstater betonar hur problemen med systemviktiga finansinstitut kan fragmentera den inre marknaden i nationella ekonomiska zoner. Marknadens uppfattningar och förutfattade meningar till förmån för enheter som är etablerade i jurisdiktioner med ett relativt sett starkare implicit stöd från staten kan orsaka snedvridning av konkurrensen och godtyckligt påverka företagens kostnader beroende på deras geografiska läge och det upplevda intresset, eller nödvändighet, för en medlemsstat att på förhand avgränsa tillgångar, likviditet och kapital för att minimera gränsöverskridande exponeringar. Samtidigt som risken för denna typ av fragmentering av den inre marknaden när det gäller centrala motparter är mindre överhängande skulle olika uppfattningar och osäkerhet om medlemsstaternas möjlighet att ta kontroll över en central motpart som hamnat på obestånd och effektivt avveckla den kunna underminera marknadsaktörernas förtroende och därigenom integriteten vad gäller den inre marknads funktion. Den osäkerhet om hur viktiga marknadsinfrastrukturer som hamnar på obestånd skulle kunna hanteras i avsaknad av gemensamma EU-regler anges som ett skäl till eftersläpningen när det gäller integrationstakten på Europas kapitalmarknader¹⁰.

Harmonisering av krav som är tillämpliga på centrala motparter skulle förbättra likvärdiga villkor för ekonomiska aktörer och bidra till att främja integrationen på den inre marknaden. Genom att säkerställa att alla relevanta medlemsstaters myndigheter har samma grundläggande verktyg för att säkerställa en ordnad återhämtning och resolution av centrala motparter och genom att underlätta samarbetet mellan myndigheterna för att mildra eventuella gränsöverskridande spridningseffekter när det gäller deras nödlägen eller att de hamnat på obestånd, skulle den harmoniserade ramen också öka den finansiella stabiliteten på den inre marknaden och förhindra situationer där medlemsstaterna skulle vara tvungna att agera på egen hand och utan samordning i förhållande till aktörer som är etablerade inom deras jurisdiktion.

Artikel 114 i EUF-fördraget är därför den lämpliga rättsliga grunden.

2.2. Subsidiaritetsprincipen

Enligt subsidiaritetsprincipen i artikel 5.3 i EUF-fördraget ska unionen på de områden där den inte har exklusiv befogenhet vidta en åtgärd endast om, och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, vare sig på central, regional eller lokal nivå, och därför på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå.

¹⁰ Se avsnitt 4 i medföljande konsekvensbedömning.

EU:s finansmarknader är öppna och integrerade. Centrala motparter kan bedriva gränsöverskridande verksamhet inom de marknader och produkttyper som de betjänar. I processen sammanlänkar de flera finansiella aktörer, motparter och kunder över gränserna inom hela den inre marknaden. Tack vare denna avancerade och mångbottnade gränsöverskridande integration av den finansiella sektorn behövs en europeisk ram för återhämtning och resolution som avspeglar affärsverksamhetens grad av integrering. Nuvarande verktyg för att hantera centrala motparter som står inför en kris är begränsade till centrala motparters interna arrangemang eller är, när de har utvecklats, nationellt baserade. Detta innebär att det finns potentiellt avvikande tillvägagångssätt genom vilka centrala motparter och myndigheter mildrar eller hanterar problemen inom en central motpart som står inför ett finansiellt nödläge eller på randen till att hamna på obestånd, vilket slutligen kan leda till en störning av kritiska funktioner för ekonomin, fragmentering av den inre marknaden och till mer omfattande finansiell instabilitet. En central motpart som hamnar på obestånd och som bedriver verksamhet utanför de nationella gränserna, vilket oftast är fallet, kommer sannolikt att, i varierande grad, påverka de finansiella marknadernas stabilitet i de medlemsstater där den bedriver verksamhet. Bara EU-åtgärder kan säkerställa att centrala motparter och deras clearingmedlemmar (som kan vara i andra medlemsstater än den centrala motparten) omfattas av tillräckliga och effektiva interventioner för att mildra eller hantera en krissituation på ett samordnat och enhetligt sätt. För att säkerställa dessa mål på EU-nivå och på medlemsstatsnivå, vore det lämpligt att EU utvecklar den nödvändiga rättsliga ramen.

2.3. Proportionalitetsprincipen

Enligt proportionalitetsprincipen ska unionens åtgärder till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att nå målen i fördragen. I princip bör en central motpart som hamnat på obestånd vara föremål för insolvensförfaranden, liksom alla andra företag. De centrala motparterna är emellertid centrala finansiella infrastrukturer som är nära sammanlänkade med otaliga finansiella aktörer som centraliserar risker för deras räkning. Att beröva dessa aktörer de vitala tjänster som tillhandahålls av en central motpart skulle kunna leda till allvarliga konsekvenser för den finansiella stabiliteten och ekonomin i sin helhet. För att motverka detta är det motiverat att kräva lämpliga beredskapsplaner för ordnad återhämtning och resolution och ge myndigheterna resolutionsbefogenheter för att snabbt omstrukturera deras verksamhet om så krävs.

Eftersom systemvikten för en central motpart på obestånd inte kan förhandsberäknas med full säkerhet, bör den föreslagna ramen i princip tillämpas på alla centrala motparter, oberoende av deras storlek och komplexitet. Majoriteten av centrala motparter som är etablerade i EU tillhandahåller tjänster till clearingmedlemmar och kunder i hela EU, och till vissa utanför, och deras nödläge eller obestånd skulle därför kunna ge globala återverkningar. Återhämtnings- och resolutionsplaner bör därför anpassas till varje central motparts specifika riskprofil. Vidtagande av eventuella extraordinära åtgärder från myndigheten för att bevara den finansiella stabiliteten och skydda skattebetalarna måste också alltid vara fullständigt motiverade och proportionella och får inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen, samt vara förenliga med stadgan om grundläggande rättigheter såsom denna tolkas av Europeiska unionens domstol vad gäller eventuella inskränkningar av äganderätten som befogenheterna kan medföra. Slutligen skulle de genomföras på ett sådant sätt att det säkerställs att berörda parter inte behandlas sämre än om den centrala motparten inte hade försatts i resolution, utan skulle ha varit föremål för ytterligare möjliga åtgärder enligt den centrala motpartens verksamhetsregler för fördelning av förluster eller för att försättas i insolvens.

2.4. Val av instrument

Artikel 114 i EUF-fördraget medger antagande av rättsakter både i form av förordningar eller direktiv. Antagandet av en förordning används i detta dokument av följande skäl.

För det första skulle en förordning bäst komplettera och bygga vidare på det tillvägagångssätt som fastställs i förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer, som innehåller krav på centrala motparter på området stabilitetsreglering. De nya kraven på centrala motparter att fastställa övergripande återhämtningsarrangemang bygger på målen och bestämmelserna i förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer att säkerställa att centrala motparter är resilienta/motståndskraftiga. Att ange dessa i en annan juridisk form, (nämligen ett direktiv) skulle vara inkonsekvent och ålägga medlemsstaterna att anta lagstiftning på en viss del av ett område som annars regleras i direkt tillämplig EU-lagstiftning. Bestämmelserna för myndigheter som har befogenheter och verktyg för att, i tillämpliga fall, utföra en effektiv och ordnad resolution för att upprätthålla finansiell stabilitet om kraven enligt förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer och återhämtningsarrangemangen misslyckas, berörs inte längre av att främja centrala motparter fortsatta förmåga att driva verksamheten men inbegriper säkerställande av lönsamheten av deras kritiska funktioner på ett sätt som innebär att användningen av denna verksamhet (inom samma juridiska enhet eller i annan form) fortsätter att uppfylla kraven och målen i förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer. Bestämmelserna om hur man ska uppnå detta bör omfattas av samma juridiska form som förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer.

För det andra skulle en förordning vara det bästa sättet att skapa ett gemensamt tillvägagångssätt och ett gemensamt regelverk för myndigheterna och undvika skillnader mellan nationella regler och en eventuell rättsosäkerhet som detta kan medföra, särskilt i de gränsöverskridande sammanhang som beskrivits ovan. Det skulle också underlätta det internationella samarbetet, i tillämpliga fall, och göra det lättare att ingå affärsförbindelser med och i EU, eftersom systemet i EU skulle vara enhetligt. Dessutom skulle en sådan enhetlig ram, mot bakgrund av att konsekvenserna av att en central motpart i EU hamnar på obestånd potentiellt kan få konsekvenser för det finansiella systemet i alla EU:s medlemsstater, dämpa eventuell skadlig osäkerhet om på vilka villkor ett sådant obestånd skulle behandlas av centrala motparter relevanta myndigheter i olika medlemsstater och bidra till att återupprätta förtroendet under stressade marknadsförhållanden.

För det tredje anses sannolikheten för att en central motpart, på grund av sina affärsmodeller, hamnar på obestånd i allmänhet vara mycket lägre än för banker. Det är mer sannolikt att en central motpart hamnar på obestånd av orsaker som är kända på förhand (underlåtelser från clearingmedlemmar eller allvarliga operativa brister) och som kan hanteras med en tydligare uppsättning verktyg än när det gäller banker av olika storlekar och med olika riskprofiler, som kan hamna på obestånd som kan uppstå enligt olika scenarier, som antar varierande proportioner och följaktligen kräver en bredare uppsättning resolutionsverktyg (och undantag). Därför innebär denna mer begränsade tillämplighet och behov av att sörja för ett stort antal olika alternativ att målen bättre kan uppnås genom en förordning, även om viss flexibilitet krävs för att myndigheterna ska kunna reagera på omständigheter i det enskilda fallet.

Slutligen utgör centrala motparter inom EU, jämfört med bankerna inom EU, ett mycket mindre antal enheter och företagsstrukturen hos centrala motparter och det sätt på vilket de tillhandahåller tjänster över gränserna skiljer sig från dem för gränsöverskridande bankgrupper. I det senare fallet inrättas dotterbolag och filialer ofta i olika jurisdiktioner för att betjäna kunder, förvärva tillgångar, erhålla medel osv., som motiverar en högre grad av

känslighet vad gäller lokal lagstiftning vid genomförandet av resolutionsbeslut. När det gäller centrala motparter sker tillhandahållande av tjänster på ett mindre spritt sätt, centralt från en jurisdiktion till andra jurisdiktioner utan förmedling via dotterbolag eller filialer. Detta gynnar antagandet av en förordning för att säkerställa en enhetlig tillämpning av beslut mellan olika jurisdiktioner.

3. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

3.1. Samråd med berörda parter

Ett offentligt samråd om en möjlig ram för återhämtning och resolution av institut som inte är banker¹¹ genomfördes mellan den 5 oktober och den 28 december 2012. Under samrådet ställdes frågor om nödvändigheten av återhämtnings- och resolutionsarrangemang främst när det gäller centrala motparter, värdepapperscentraler och försäkringsföretag. 67 svar togs emot¹².

På det hela taget tydde samrådet på att man bör fästa högsta prioritet vid att utveckla en EU-omfattande ram för återhämtning och resolution för centrala motparter. Genomförandet av G20-ländernas krav på att standardiserade OTC-derivat ska clearas centralt medgavs vara ett övertygande argument för att vidta åtgärder. De som svarade var i allmänhet överens om att, liksom direktivet om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag för banker (BRRD) (nedan kallat *krishanteringsdirektivet*), en ram för centrala motparter bör säkerställa kontinuitet av deras vitala verksamhet, minimera skattebetalarnas exponering för förluster till följd av att de hamnar på obestånd och stärka rättsäkerheten för deras clearingmedlemmar och kunder. Nästan alla berörda parter enades om att man, för att trygga den finansiella stabiliteten, bör prioritera kontinuiteten i centrala motparter centrala verksamheter. Många ansåg att även om det är viktigt att säkerställa att återhämtnings- och resolutionsarrangemang för centrala motparter är trovärdiga och stabila bör dessa inte lägga orimliga bördor på medlemmar eller deltagare för att täcka potentiellt betydande åtaganden som uppstår till följd av att en stor clearingmedlem hamnar på obestånd eller, ännu mindre, till följd av centrala motparter felaktiga interna riskhantering. Berörda parter konstaterade allmänt att detta gjorde det nödvändigt att skraddarsy instrumenten i krishanteringsdirektivet till särdragen i de centrala motparternas affärsmodeller.

3.2. Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden

Utöver samrådet med berörda parter har kommissionen deltagit i diskussionerna och synpunkterna genom att bidra till CPMI/Ioscós rapport med riktlinjer om återhämtning av finansmarknadsinfrastrukturer. Kommissionen har också deltagit i det arbete som rör resolution av andra finansinstitut än banker som utförs av rådet för finansiell stabilitet, inklusive de senaste diskussionerna om finslipning av delar i dessa riktlinjer för att hjälpa myndigheter att utarbeta effektiva resolutionsstrategier. Vid utarbetandet av rapporterna om förslag till riktlinjer för återhämtning och resolution, uppmanade både CPMI/Iosco och rådet för finansiell stabilitet berörda parter att lämna synpunkter på deras förslag till riktlinjer och offentliggjorde de synpunkter som inkom¹³. På det hela taget bekräftar dessa internationella samråd för finansmarknadsinfrastrukturer de synpunkter som framförts vid kommissionens

¹¹ http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2012/nonbanks/consultation-document_en.pdf.

¹² En sammanfattning finns tillgänglig på: http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2012/nonbanks/summary-of-replies.pdf.

¹³ De offentliga svaren finns på: <http://www.bis.org/publ/cpss109/comments.htm> och: https://www.financialstabilityboard.org/publications/c_131121.htm.

egna samråd, samtidigt som de bidrar med ytterligare synpunkter på de relativa fördelarna med vissa av de föreslagna alternativen och resolutionsinstrumenten.

Kommissionen har också hållit fyra möten med sakkunniga från medlemsstaterna för att diskutera det internationella arbete som utförts av rådet för finansiell stabilitet och CPMI/Iosco, de mest omstridda policyvalen, samt förslagets tillämpningsområde och karaktär. Sakkunniga från medlemsstaterna instämde i stort sett med de politiska riktlinjer som föreslagits av kommissionen, baserat på internationella riktlinjer och förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer och krishanteringsdirektivet, efter vad som är relevant.

3.3. Konsekvensbedömning

Kommissionen har gjort en konsekvensbedömning av de olika alternativen. Alternativen bedömdes i förhållande till de centrala målen om att skydda finansiell stabilitet och förtroendet för centrala motparter, minimera förlusterna för samhället som helhet och särskilt för skattebetalare och stärka den inre marknaden för tjänster som tillhandahålls av centrala motparter, samtidigt som likvärdiga villkor upprätthålls.

Konsekvensbedömningen godkändes av konsekvensbedömningsnämnden den 6 maj 2015. Konsekvensbedömningsnämnden utfärdade ett antal rekommendationer för förbättringar. Med beaktande av dessa rekommendationer finslipades konsekvensbedömningen ytterligare. Framför allt har motiveringen om behovet av åtgärder på EU-nivå och fastställandet och bedömningen av alternativen ytterligare bestyrkts. De alternativ som bedömts och de slutsatser som dragits har också jämförts med de senaste riktlinjerna från det pågående internationella arbetet som noga följdes av kommissionen. Lagstiftningsförslaget är helt i linje med de senaste politiska diskussionerna och riktlinjerna inom G20 och rådet för finansiell stabilitet¹⁴.

Vad gäller behovet av åtgärder på EU-nivå drogs i konsekvensbedömningen slutsatsen att åtgärder på EU-nivå är nödvändiga med tanke på den gränsöverskridande karaktären på de centrala motparternas affärsverksamhet, som sammanlänkar flera finansiella aktörer, motparter och kunder inom hela den inre marknaden. De verktyg som för närvarande finns tillgängliga för medlemsstaternas myndigheter är otillräckliga för att hantera centrala motparter som utsätts för betydande stress som skulle kunna äventyra deras lönsamhet. Olika synsätt i medlemsstaterna för att mildra eller lösa eventuella allvarliga problem i fråga om centrala motparter skulle slutligen kunna leda till en störning av kritiska funktioner för ekonomin och till ännu mer omfattande finansiell instabilitet. Åtgärder på EU-nivå är nödvändiga för att på lämpligt sätt förse medlemsstaternas myndigheter med verktyg och befogenheter med verkställighet i hela unionen för att hantera centrala motparter på obestånd som är belägna inom sina jurisdiktioner och för att garantera en väl fungerande kommunikation mellan alla berörda myndigheter i en och samma medlemsstat eller i olika medlemsstater.

Lämpliga planer för återhämtning och resolution bör bidra till att säkerställa att kostnader inte bärs av skattebetalarna, utan snarare av de marknadsdeltagare som har anknytning till den centrala motparten (borgenärer, clearingmedlemmar, deras kunder) på ett proportionerligt och icke-diskriminerande sätt.

¹⁴ Se rådet för finansiell stabilitets diskussionsunderlag från augusti 2016 om ”Essential Aspects of CCP Resolution Planning” på: <http://www.fsb.org/2016/08/essential-aspects-of-ccp-resolution-planning/>.

När det gäller frågan om hur resolution av centrala motparter kan säkerställas i tid och på ett stabilt sätt, undersöktes i konsekvensbedömningen olika alternativ vad gäller tänkbara utlösningssystemer för att försättas i resolution och alternativ för vilka resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter myndigheterna bör utrustas med.

Konsekvensbedömningen visade att bindande utlösningssystemer för resolution, såsom underlåtenhet att uppfylla vissa krav, skulle leda till transparens i resolutionsramen genom att i förväg göra det klart för alla berörda parter när en möjlig offentlig intervention kan inledas. Bindande utlösningssystemer skulle trots detta inte vara lämpliga, eftersom det skulle vara svårt att identifiera enkla eller sammansatta indikatorer som tydligt kan förutse framtida händelser som äventyrar den finansiella stabiliteten. Bindande utlösningssystemer kan också lämna onödigt utrymme för enheter som ”spelar ut systemet”, dvs. vidtar åtgärder kring de utlösande händelser som urholkar den utlösande händelsens giltighet. Centrala motparter kan dessutom hamna på obestånd på ett sätt som inte uppfyller särskilda föreskrifter och därför skulle resolution inte vara tillgänglig som ett alternativ för att uppnå en ordnad omstrukturering eller avveckling. Genom mer flexibla utlösningssystemer överlämnas beslutet om att inleda en resolution till myndigheterna och därigenom undviks dessa problem och ger myndigheterna befogenhet att vidta snabba och beslutsamma åtgärder för att försätta varje systemviktig central motpart som hamnar på obestånd, eller sannolikt kommer att hamna på obestånd, i resolution innan den har blivit insolvent. I konsekvensbedömningen drogs slutsatsen att mer flexibla utlösningssystemer är det alternativ som föredras. I den belystes också att det är viktigt att säkerställa att myndigheterna bara kommer att använda resolutionsverktyg om en central motpart är nära att hamna på obestånd och inga andra åtgärder kan återställa dess lönsamhet och säkerställa övergripande finansiell stabilitet och, viktigast av allt, att det ligger i allmänhetens intresse att den centrala motparten försätts i resolution istället för att inleda normala likvidations- eller insolvensförfaranden.

När det gäller resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter drogs i konsekvensbedömningen slutsatsen att resolutionsmyndigheterna bör utrustas med ett harmoniserat, men inte en uttömmande och bindande uppsättning resolutionsverktyg, som ger myndigheterna tillräckligt med utrymme för att ta hänsyn till omständigheterna vid en potentiell kris. Tänkbara vägar för hur man kan försätta en enhet i resolution enligt olika scenarier skulle läggas fram i icke-bindande resolutionsplaner. Alternativet att förse myndigheterna med en omfattande, uttömmande uppsättning verktyg och fastställa i vilken ordning verktygen bör användas avvisades, eftersom det skulle riskera resolutionens ändamålsenlighet genom att begränsa myndigheternas möjlighet att reagera på ett flexibelt sätt på de specifika omständigheterna i en framväxande krissituation. Det ansågs osannolikt att helt motsvarande resolutionsverktyg och en rangordning vad gäller hur de ska användas skulle kunna utvecklas för att beakta alla tänkbara krisscenarier, vilket skulle riskera att planerade resolutionsåtgärder inte skulle vara lämpliga för att lösa de konkreta problemen i fråga.

Med beaktande av specifika verktyg konstaterades i konsekvensbedömningen att göra de verktyg som fastställs i de internationella riktlinjerna fullt tillgängliga för både återhämtning och resolution skulle minimera kostnaderna för skattebetalarna och vara bäst för att på förhand uppnå marknadsdisciplin. De skulle också göra det möjligt att fördela förluster på alla berörda parter hos centrala motparter på ett sätt som på förhand skapar rättssäkerhet för marknadsaktörerna och som är så rättvist som möjligt.

Marknadsaktörer kan påverkas på olika sätt av olika alternativ, men ett huvudmål för resolutionen är att de inte ges sämre villkor än om den centrala motparten inte hade försatts i

resolution, utan i stället skulle ha varit föremål för ytterligare möjliga åtgärder enligt den centrala motpartens versamhetsregler för fördelning av förluster eller om den centrala motparten hade försatts i insolvens.

Vissa andra verktyg, som att begära att centrala motparter och clearingmedlemmar ska bygga upp ytterligare förfinansierade medel för att absorbera förluster och fylla på resurserna, ansågs inte effektivt förbättra marknadsdisciplinen eller ansågs vara orimligt kostsamma med tanke på den låga sannolikheten att de kommer att användas. De föredragna alternativen ansågs därför bidra positivt till att upprätthålla den finansiella stabiliteten och förtroendet för det finansiella systemet som helhet, utan att föreskriva onödiga eller överdrivna kostnader som kan vara betungande för större ekonomisk tillväxt.

3.4. Grundläggande rättigheter

I likhet med krishanteringsdirektivet är ramen för centrala motparter helt förenlig med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Även om resolutionsåtgärder kan medföra ändringar av tillgångar och rättigheter för centrala motparter ägare och clearingdeltagare tillåts, i enlighet med artikel 52 i stadgan, inskränkningar av vissa rättigheter och friheter. Enligt kraven i stadgan ska sådana inskränkningar i utövandet av de rättigheter och friheter som föreskrivs i förordningen vara förenliga med det väsentliga innehållet i dessa rättigheter och friheter, och bara tillämpas när det är genuint nödvändigt för att uppfylla de mål av allmänt intresse som erkänns av unionen. Skyddet av den finansiella stabiliteten har erkänts av domstolen som ett allmänintresse som kan motivera inskränkningar i de grundläggande rättigheterna och friheterna enligt fördraget, under förutsättning att de är proportionella och lämpliga för att uppnå de mål som eftersträvas. Berörda parter kan också överklaga vissa delar av resolutionsbeslut som påverkar dem och de har rätt till ersättning om de ges sämre villkor än de skulle ha fått om den centrala motparten inte hade försatts i resolution, utan de skulle ha omfattats av ytterligare möjliga åtgärder enligt den centrala motpartens versamhetsregler för fördelning av förluster eller om den centrala motparten försatts i insolvens.

3.5. BUDGETKONSEKVENSER

Ovan nämnda politiska alternativ kommer inte att få några konsekvenser för unionens budget.

Detta förslag skulle kräva att Esma i) utvecklar fem tekniska standarder och två riktlinjer, och ii) deltar i resolutionskollegier (tillsammans med EBA), fattar beslut vid tvister och utövar bindande medling. Tekniska standarder ska tillhandahållas senast 12 månader efter förordningens ikraftträdande. De uppgifter som föreslås för Esma kommer inte att kräva att det inrättas nya tjänster och kan utföras med befintliga resurser, i de flesta fall med utgångspunkt i det arbete som redan utförts av EBA i samband med genomförandet av krishanteringsdirektivet. Esmas uppgifter skulle också utarbetas av en nyinrättad resolutionskommitté i Esma där relevanta behöriga myndigheter från EBA ska inbjudas att delta som observatörer för att maximera användningen av befintliga resurser.

4. ÖVRIGA INSLAG

4.1. Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering

Efter ikraftträdandet är beredningen och utvecklingen av proportionella återhämtnings- och resolutionsplaner och de åtgärder som genomförts genom centrala motparter och myndigheter på grundval av dessa planer en tydlig indikator för uppföljning på medellång sikt. I händelse

av en nödsituation som påverkar en central motpart skulle andra indikatorer att övervaka vara om, när och hur centrala motparter aktiverar sina återhämtningsplaner och om, när och hur tillsynsmyndigheterna vidtar åtgärder i enlighet med de befogenheter för tidig intervention som beviljats genom ramen. Slutligen, i händelse av att en central motpart hamnar på obestånd och resolutionsvillkoren inte uppfylls, skulle de indikatorer som ska övervakas vara när resolutionsmyndigheterna intervenerar, vilka verktyg de använder och hur eventuella förluster delas mellan privata berörda parter. En granskning av hur specifika bestämmelser fungerar, liksom en mer allmän översyn skulle kunna göras efter tre år. Ramen för övervakning och utvärdering skulle kunna förbättras i detta sammanhang, med utgångspunkt i konkreta erfarenheter av ordningen.

4.2. Ingående redogörelse av förslagets specifika bestämmelser

4.2.1. Tillämpningsområde och mål

Mot bakgrund av deras funktion och centrala roll för finansmarknaderna, omfattar tillämpningsområdet alla centrala motparter som är etablerade i EU. De relevanta befogenheter och verktyg som inrättats genom förordningen skulle således kunna användas i förhållande till alla motparter oavsett storlek, grad av sammanlänkning eller andra egenskaper. Proportionalitetsprincipen skulle ändå säkerställas, eftersom återhämtnings- och resolutionsplaner ska vara specifika för varje central motpart och ta vederbörlig hänsyn till deras systemvikt. Myndigheternas utövande av befogenheter för tidig intervention och resolutionbefogenheter bör under alla omständigheter vara proportionerliga och motiverade.

Syftet är för det första att söka en ordnad återhämtning av centrala motparter i olika finansiella krisscenarier genom grundliga och heltäckande återhämtningsplaner som den centrala motparten och clearingmedlemmarna enats om. För det andra, om detta skulle vara otillräckligt och villkoren för resolution är uppfyllda bör myndigheterna vidta snabba åtgärder för att bevara den finansiella stabiliteten, säkra kontinuiteten för centrala motparterers vitala verksamhet, och skydda skattebetalarna i största möjliga mån. I händelse av resolution bör åtgärder av myndigheten baseras på ägare, borgenärer och motparter hos centrala motparter som bär förluster i enlighet med rangordningen av fordringar vid insolvens och ledningen ska ersättas och hållas ansvarig för oriktigheter enligt nationell lagstiftning.

På grund av deras rättsliga struktur och företagsstruktur behöver centrala motparterers faktiska återhämtning och resolution inte nödvändigtvis omfatta större grupper i vilka centrala motparter kan ingå. Om det är lämpligt för att uppnå målen ovan kan dock särskilda befogenheter tillämpas på centrala motparterers moderbolag. Dessa innefattar till exempel möjligheten för myndigheterna att från fall till fall besluta att återhämtningsplanerna bör omfatta moderbolag.

4.2.2. Inrättande av resolutionsmyndigheter och resolutionskollegier

Resolutionsmyndigheterna för centrala motparter ska inrättas och fördes med harmoniserade befogenheter för att vidta alla nödvändiga förberedande åtgärder och resolutionsåtgärder enligt nedan. Myndigheterna kan vara centralbanker, behöriga ministerier och behöriga myndigheter (dvs. tillsynsmyndigheter) för centrala motparter eller andra offentliga förvaltningsmyndigheter. Om befogenheterna tilldelas en befintlig myndighet bör lämpligt operativt oberoende inrättas för resolutionsfunktionerna. Om det finns flera myndigheter som innehar dessa befogenheter bör fördelningen av uppgifterna vara tydlig. De utsedda organen ska ha lagstadgade uppgifter för att säkerställa en ordnad resolution av centrala motparter när villkoren för resolution är uppfyllda på ett sätt som skyddar finansiell stabilitet och skattebetalarna. Det är inte uteslutet att en myndighet kan ha liknande skyldigheter i

förhållande till andra finansinstitut. Om så krävs enligt den nationella lagstiftningen i en medlemsstat kan en domstol vara delaktig i godkännande av beslutet om att försätta en central motpart i resolution, under förutsättning att förfarandet går snabbt.

Med beaktande av den roll och det prejudikat som skapades genom förordningen om Europas marknadsinfrastruktur för kollegier och deras uppgifter, liksom de möjliga konsekvenser som resolutionsåtgärder kan få på clearingmedlemmar och andra berörda parter, krävs att centrala motparters resolutionsmyndigheter ska inrätta och leda resolutionskollegier för varje motpart. Dessa återspeglar i allt väsentligt sammansättningen av kollegierna enligt förordningen om Europas marknadsinfrastruktur. Utöver den centrala motpartens resolutionsmyndigheter bör medlemmarna av kollegiet därför inbegripa clearingmedlemmarnas behöriga myndigheter, centrala motparter, värdepapperscentraler och handelsplatser i kollegiet enligt förordningen om Europas marknadsinfrastruktur, liksom relevanta centralbanker och Esma. Dessutom bör andra medlemmar inbegripa resolutionsmyndigheterna för de clearingmedlemmar vars behöriga myndigheter är medlemmar i resolutionskollegiet, om det är en annan myndighet, den behöriga myndigheten för varje moderföretag för vilka återhämtningsplaner skulle gälla, liksom alla behöriga ministerier som ges en särskild roll i resolutionen av centrala motparter och Europeiska bankmyndigheten. De befintliga kollegierna enligt förordningen om Europas marknadsinfrastruktur och de nyinrättade resolutionskollegierna bör gemensamt utföra de särskilda uppgifter som de har tilldelats enligt den här förordningen, enligt vad som beskrivs nedan.

4.2.3. Beredning – återhämtningsplaner

Centrala motparter är skyldiga att utarbeta återhämtningsplaner för att övervinna varje form av finansiellt nödläge som skulle överskrida deras resurser för hantering av obestånd och andra krav i enlighet med förordningen om Europas marknadsinfrastruktur. Detta bör omfatta scenarier som inbegriper clearingmedlemmar som hamnar på obestånd (dvs. i händelse av obestånd) samt uppkomsten av andra risker och förluster (dvs. andra händelser (än obestånd)). De exakta omständigheter under vilka planerna bör utlösas skulle inte fastställas i lagstiftningen, men centrala motparter är skyldiga att utarbeta lämpliga indikatorer som informerar clearingdeltagarna och myndigheterna när detta kan komma att ske. Planerna bör inte förlita sig på något extraordinärt offentligt finansiellt stöd, utan bör beskriva hur tillgång kan erhållas till centralbanksfaciliteter enligt standardvillkor.

I linje med CPMI-Ioscos riktlinjer bör planerna vara omfattande, effektiva, transparenta och mätbara för dem som potentiellt kan påverkas av dem, fastställa lämpliga incitament och minimera de negativa effekterna för alla berörda parter och det finansiella systemet i allmänhet. Enligt dessa principer kan centrala motparter fastställa ett lämpligt utbud av alternativ och återhämtningsinstrument. Bland dessa kan nämnas verktyg för att på nytt stämma av den centrala motpartens bankbok genom att kontrakt rivs upp, så att de upphävs och förlusterna och vinsterna utkristalliseras, frivilliga överenskommelser införs såsom auktioner med de övriga clearingmedlemmarna så att de frivilligt tar på sig positioner eller ser till att ytterligare resurser fås genom att kräva att clearingmedlemmar tillhandahåller ytterligare medel upp till ett maximibelopp ("infordran av medel") och värderingsavdrag från betalningar till följd av clearingdeltagares ekonomiska vinst i ett derivatkontrakt (nedan kallat "värderingsavdrag från tilläggsmarginälsäkerhet"). I förordningen anges varken vilka specifika alternativ återhämtningsplanerna bör innehålla eller vilka andra som bör uteslutas. Detta förutsätter dock att planerna bör utgöra överenskommelser mellan de centrala motparterna och deras clearingmedlemmar för att i samtliga fall öka deras effektivitet, binda

eller förbinda clearingmedlemmar att agera enligt på förhand överenskomna versamhetsregler om de är aktiverade oavsett i vilken jurisdiktion de är baserade. Clearingmedlemmar ska till fullo informera sina kunder om hur de skulle överföra eventuella förluster eller kostnader som uppkommer genom utövandet av den centrala motpartens återhämtningsverktyg till dem.

Återhämtningsplanerna bör ses över av den centrala motpartens behöriga myndighet. Med tanke på de möjliga effekterna av clearingmedlemmarnas och andra berörda parter plan bör det kollegium som inrättats enligt förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer delta i processen. Exempelvis bör bedömningen av planens lämplighet vara föremål för ett gemensamt beslut av kollegiet. Om ett gemensamt beslut inte nås kan bindande medling utföras av Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) i enlighet med dess mandat (artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1095/2010).

4.2.4. Utarbetande av resolutionsplaner och resolutionsbarhetsbedömningar

Resolutionsmyndigheterna ska utarbeta resolutionsplaner för hur centrala motparter skulle omstruktureras och upprätthålla sina kritiska funktioner i händelse av att de hamnar på obestånd. När det gäller återhämtningsplaner bör de omfatta både scenarier med händelser som leder till att de hamnar på obestånd och andra händelser (än obestånd), och bör inte förutsätta tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd utöver tillgång till centralbanksfaciliteter enligt standardvillkoren. Planerna bör innehålla en översikt över de resolutionsbefogenheter och resolutionsverktyg som myndigheterna skulle tillämpa om en central motpart uppfyller villkoren för resolution, i proportion till och med fullt beaktande av affärsmodellen, marknadsandel och den centrala motpartens systemvikt, både i den jurisdiktion där denne är etablerad och i andra medlemsstater och tredjeländer. Planen är inte bindande, men myndigheten bör vederbörligen motivera alla avvikelser från den vid tidpunkten för resolution.

Som ett led i resolutionsplaneringen bör resolutionsmyndigheterna också bedöma den centrala motpartens övergripande resolutionsbarhet och hantera eventuella hinder för den. Följaktligen bör de få befogenheter som kräver att den centrala motparten exempelvis ändrar specifika affärsmetoder eller dess operativa eller rättsliga strukturer, ser över gruppinterna avtal som kan hindra resolution eller öka dess förfinansierade förlusttäckande resurser från fall till fall.

Liksom i fallet med återhämtningsplaner innebär de möjliga effekterna av åtgärder på clearingmedlemmar och berörda parter att resolutionskollegier bör delta i utarbetandet av resolutionsplanen och i att enas om eventuella åtgärder för att hantera resolutionsbarhet. Exempelvis bör det krävas att resolutionskollegiet fattar gemensamma beslut i båda fallen, i annat fall kan Esma utföra bindande medling.

4.2.5. Tidig intervention

Behöriga myndigheter ges särskilda befogenheter att intervensera i de centrala motparternas verksamhet om deras lönsamhet är hotad, men innan de hamnar på obestånd eller om deras handlande kan vara skadligt för den övergripande finansiella stabiliteten. Befogenheterna skulle komplettera dem i förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer, som under dessa omständigheter innebär alternativa särskilda tillsynsmöjligheter. I synnerhet kan behöriga myndigheter begära att den centrala motparten vidtar särskilda åtgärder i sin återhämtningsplan eller avstår från att vidta en sådan åtgärd.

4.2.6. *Utlösningmekanismer för resolution*

En central motpart bör försättas i resolution om den hamnar på obestånd eller sannolikt kommer att hamna på obestånd, om inget alternativ från den privata sektorn kan avvärja obestånd, och om dess obestånd skulle äventyra allmänintresset och den finansiella stabiliteten. Vidare kan en central motpart, i enlighet med riktlinjerna från rådet för finansiell stabilitets rekommendationer för effektiva resolutionsordningar, försättas i resolution även om inte alla dessa villkor uppfylls, om den centrala motpartens tillämpning av ytterligare återhämtningsåtgärder kan förhindra att den hamnar på obestånd, men som i processen skulle kunna äventyra den finansiella stabiliteten. Utom när det gäller mycket specifika omständigheter bör den centrala motparten också anses kunna hamna på obestånd, eller sannolikt kunna komma att hamna på obestånd, om den kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

Resolutionsmyndigheten skulle bedöma om alla villkor är uppfyllda. Bedömningen av det första villkoret (om den centrala motparten hamnat på obestånd, eller sannolikt kommer att hamna på obestånd) bör dock vara den behöriga myndighetens första ansvarsområde. Det anses allmänt mer sannolikt att behöriga myndigheter har bättre förståelse för de centrala motparternas finansiella hälsa fram till den tidpunkt när de hamnar på obestånd. Den bedömningen kan också utföras av resolutionsmyndigheten, under förutsättning att den har alla nödvändiga uppgifter för att utföra den.

4.2.7. *Resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter*

Eftersom en resolutionsåtgärd skulle anges i resolutionsplanen i förväg bör den utföras på ett sätt som inte undergräver hur resten av en större grupp fungerar, i vilken den centrala motparten kan ingå. Eventuella utestående avtalsenliga skyldigheter vad gäller finansiellt stöd till den centrala motparten, såsom garantier från ett moderföretag, bör dock kunna utövas av resolutionsmyndigheten, i linje med hur de skulle infordras vid normala insolvensförfaranden.

Resolution bör genomföras med hjälp av flera verktyg som kan användas separat eller tillsammans, enligt följande: i) Försäljning av en central motparts samtliga eller kritiska funktioner till en lönsam konkurrent, ii) skapandet av en offentligt kontrollerad ny central motpart som fungerar som broinstitut, och iii) fördelning av förluster och positioner bland clearingmedlemmar. Förordningen föreskriver inte vilka verktyg och befogenheter som ska användas i olika scenarier, utan överlämnar valet till myndigheten, beroende på omständigheterna, men om möjligt i linje med den resolutionsplan som avtalats med resolutionskollegiet.

De olika alternativen för fördelning av förluster och positioner skulle förse resolutionsmyndigheten med hjälpmedel för att på nytt stämma av den centrala motpartens bankbok, stoppa upp ytterligare förluster och få ytterligare resurser för att rekapitalisera den centrala motparten. Beroende på vilka alternativ som den centrala motparten väljer och som godkänns av kollegiet enligt förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer som en del av återhämtningsplanerna, kan det uppstå överlappningar i de fördelningsinstrument för förluster och positioner som finns tillgängliga för den centrala motparten som en del av dess återhämtningsplan och till resolutionsmyndigheten vid resolution. Exempelvis skulle resolution kunna ta formen av ytterligare auktioner av försumliga gäldenärers positioner bland resterande clearingmedlemmar, kontrakt som delvis eller helt rivs upp, ytterligare värderingsavdrag på betalningar av tilläggsmarginälsäkerhet, utövande av eventuell utestående infordran av medel i återhämtningsplanerna eller en infordran av medel som särskilt reserverats för resolutionsmyndigheten i den centrala motpartens interna

(verksamhets)regler och en nedskrivning av kapital- och skuldinstrument som utfärdats av den centrala motparten eller andra åtaganden utan säkerhet och en konvertering av varje skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet till aktier.

Slutligen utesluter förordningen inte möjligheten för resolutionsmyndigheterna att utöva andra alternativ i enlighet med principerna för resolution, inklusive full respekt för rangordningen av fordringar för att undvika offentliga räddningsåtgärder och moraliska risker etc., utan att det påverkar skyddsåtgärden om att ingen borgenär ska få det sämre än vid insolvens. De kan begära ytterligare privata medel, antingen inom den centrala motparten (t.ex. genom att använda medel från obeståndsfonder för produktlinjer som inte berörs) eller från utomstående parter (t.ex. krav på clearingmedlemmar att frivilligt gå med på ytterligare tilldelningar av positioner). Om dessa alternativ inte finns tillgängliga eller bevisligen är otillräckliga för att garantera finansiell stabilitet kan statligt deltagande i form av stöd till eget kapital eller tillfälligt offentligt ägande betraktas som en sista utväg. Sådana åtgärder från regeringens sida måste dock uppfylla gällande regler om statligt stöd, inklusive en omstrukturering av den centrala motpartens verksamhet och göra det möjligt att ta tillbaka de insatta medlen från den centrala motparten över tiden.

Separat skulle tillfälligt likviditetsstöd från centralbanken, även om det inte är ett resolutionsverktyg, underlätta resolutionsförfarandet. Sådant stöd omfattas av de scenarier som anges i de resolutionsplaner enligt vilka centrala motparter i resolution skulle kunna överväga att få tillgång till centralbankslikviditet och som centralbankerna själva slutligen ska avgöra.

4.2.8. Kompletterande bestämmelser om resolution

För att säkerställa att resolutionsbeslut fattas i enlighet med huvudprinciperna gällande äganderättigheter, överensstämmelse med relevanta värdepapper, bolagsrätt och nationella konstitutionella ordningar, innehåller förordningen nödvändiga bestämmelser och åtgärder som resolutionsmyndigheterna måste uppfylla före och under det att resolutionsbeslut fattas. Exempelvis inkluderar dessa att man säkerställer en korrekt värdering av den centrala motpartens balansräkning, skyddsåtgärder så att berörda parter får ersättning om de får det sämre än om den centrala motparten inte hade försatts i resolution, utan den skulle ha omfattats av ytterligare möjliga åtgärder enligt den centrala motpartens interna regler för fördelning av förluster eller i insolvens och de förfaranden genom vilka myndigheterna bör underrätta den centrala motparten och andra berörda myndigheter om resolutionsbeslut.

För att underlätta resolution och målet att säkerställa finansiell stabilitet ingår i ramen också ett tillfälligt moratorium för vissa av de centrala motparternas skyldigheter och ett tillfälligt upphävande av motparternas ordinarie rättigheter att avsluta och slutavräkna gentemot den centrala motparten som bara uppkommer genom utövande av resolutionsbefogenheter i förhållande till den centrala motparten. Det är lämpligt att komplettera dessa med skyddsåtgärder för betalningar till andra finansmarknadsinfrastrukturer och för säkerheter och netting i enlighet med bestämmelserna i krishanteringsdirektivet.

4.2.9. Tredjeländer

En central motparts nödläge eller obestånd kan få internationella spridningseffekter, särskilt om dess clearingmedlemmar är etablerade i andra jurisdiktioner än den där den centrala motparten är etablerad. I rådet för finansiell stabilitets rekommendationer anges att myndigheter i olika jurisdiktioner bör samarbeta i resolutionsärenden, erkänna och verkställa

varandras resolutionsåtgärder i förhållande till berörda parter, tillgångar eller åtaganden som är lokaliserade på deras territorium.

För att förbättra verkställigheten av en EU-myndighets åtgärder för clearingmedlemmar i tredjeländer skulle det krävas att centrala motparter säkerställer att åtgärderna i deras återhämtningsplaner är bindande i alla jurisdiktioner. Detta innebär att återhämtningsalternativ utgör avtalsförpliktelser enligt lagen i det land där den centrala motparten är etablerad, eller på annat sätt påvisar för behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter att planernas innehåll är verkställbart, exempelvis enligt lagstiftningen i ett tredjeland. Detta skulle hjälpa resolutionsmyndigheterna att verkställa alla utestående åtaganden i dessa resolutionsplaner.

Utöver detta bör myndigheterna verka för samarbete med ett tredjeland, i syfte att erkänna och verkställa sitt beslut i förhållande till alla relevanta tillgångar eller kontrakt som regleras av detta lands lagstiftning. Resolutionsmyndigheterna bör inleda samarbetsarrangemang med myndigheter i tredjeländer om det närmare samarbetet. För en viss motpart kan det finnas flera medlemsstater eller tredjeländer där clearingmedlemmar kan vara etablerade eller enligt vars lagstiftning relevanta tillgångar eller kontrakt kan regleras. Esmas bör därför utfärda riktlinjer om innehållet i dessa samarbetsarrangemang med berörda tredjeländer, i syfte att fastställa gemensam tillämpning av villkoren i dessa fall.

För att underlätta verkställighet av åtgärder av ett tredjelands resolutionsmyndighet vad gäller relevanta clearingmedlemmar, kontrakt eller andra tillgångar eller åtaganden lokaliserade i EU, bör de berörda nationella myndigheterna ansvara för att erkänna och verkställa dem eller, under särskilda omständigheter, vägra att göra detta. Erkännande bör ske under förutsättning att åtgärderna inte inverkar negativt på den finansiella stabiliteten i medlemsstaten, den centrala motpartens borgenärer ges samma behandling som andra borgenärer, oavsett var de är etablerade, och det inte finns några avsevärda statsfinansiella konsekvenser för medlemsstaten.

4.2.10. Ändringar i bolagsrättsdirektiven, krishanteringsdirektivet, förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer och Esmas-förordningen samt inrättande av Esmas resolutionskommitté

EU:s bolagsrättsdirektiv innehåller regler om skydd av aktieägare och borgenärer. Vissa av dessa regler kan förhindra snabba åtgärder från resolutionsmyndigheter. Dessa regler har redan ändrats vad gäller banker genom direktiv 2014/59/EU och, i enlighet med kommissionens förslag om ändring av direktiv 2014/59/EU (COM(2016) 852), föreslås att tillämpningen av dessa ändringar ska utvidgas i nationell lagstiftning till att omfatta centrala motparter¹⁵.

¹⁵

I det andra bolagsrättsdirektivet föreskrivs det att alla kapitalökningar i aktiebolag ska beslutas av bolagsstämman, medan det i direktiv 2007/36 (direktivet om aktieägares rättigheter) föreskrivs att kallelse ska utfärdas senast 21 dagar före detta möte. Detta gör det omöjligt att genom kapitaltillskott snabbt stärka ett kreditinstituts finanser. Genom förslaget ändras därför direktivet om aktieägares rättigheter, så att bolagsstämman på förhand kan besluta om att förkorta kallelsetiden för en bolagsstämmas beslut om kapitaltillskott i nödsituationer. Detta godkännande ska ingå i återhämtningsplanen. Detta kommer att möjliggöra snabba åtgärder, samtidigt som aktieägarnas beslutsbefogenheter bevaras. Vidare föreskrivs det i bolagsrättsdirektiven att aktieägarna ska tillstyrka öknings- och minskningar av kapitalet, sammanslagningar och delningar samt att företrädesrätt ska gälla vid varje likvid ökning av det tecknade kapitalet. I direktivet om övertagandebud föreskrivs dessutom obligatoriskt erbjudande, om en person – även staten – förvärvar aktier i ett börsnoterat företag, så att tröskeln för kontroll överskrids (normalt 30–50 %). För att åtgärda dessa hinder får

I enlighet med kommissionens förslag om ändring av direktiv 2014/59/EU (COM(2016) 852) ska centrala motparter med bankoktroj som omfattas av krishanteringsdirektivet, när denna förordning är tillämplig, uteslutas från direktivets tillämpningsområde och enbart omfattas av villkoren och kraven i denna förordning.

För att säkerställa att myndigheter kan utdöma påföljder om bestämmelserna i förslaget till förordning inte iakttagits, föreskrivs i kommissionens förslag om ändring av direktiv 2014/59/EU (COM(2016) 852) en utvidgning av tillämpningsområdet för dess avdelning VIII till att också omfatta centrala motparter. Denna utvidgning säkerställer att sanktionsbefogenheterna i samband med återhämtning och resolution av finansinstitut är förenliga.

Förordningen om Europas marknadsinfrastrukturer ändras för att införa möjligheten att ett clearingkrav tillfälligt ska kunna upphävas i samband med resolution av en central motpart, när så krävs för att bevara finansiell stabilitet och marknadens förtroende, särskilt för att undvika spridningseffekter och förhindra att motparter och investerare har höga och osäkra riskexponeringar gentemot en central motpart. De centrala motparternas riskkommittés roll förstärks också för att uppmuntra den centrala motparten att hantera sina risker försiktigt.

För att säkerställa att de myndigheter med ansvar för resolution kan bidra till det arbete som utförs av Esma inom ramen för denna förordning bör de ha möjlighet att följa med den behöriga myndigheten i möten med Esmas tillsynsstyrelse (utan rösträtt). För att förbereda sina beslut enligt denna förordning och säkerställa full medverkan av EBA:s medlemmar i denna process är Esma skyldig att inrätta en kommitté för detta ändamål till vilken vissa behöriga myndigheter enligt förordning 1093/2010 ska bjudas in att delta som observatörer.

medlemsstaterna enligt förslaget avvika från de bestämmelser som föreskriver borgenärers eller aktieägars bifall eller som på annat sätt förhindrar en effektiv och snabb resolution.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012 och (EU) 2015/2365

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag¹⁶,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁷,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande¹⁸,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Finansiella marknader har en avgörande betydelse för hur väl moderna ekonomier fungerar. Desto mer integrerade de är, ju effektivare blir tilldelningen av ekonomiska resurser, vilket gynnar den ekonomiska utvecklingen. För att förbättra funktionen hos den inre marknaden för finansiella tjänster är det viktigt att införa förfaranden för att säkerställa att, om ett finansinstitut eller en finansiell marknadsinfrastruktur som är verksam på denna marknad befinner sig i finansiellt nödläge eller är på väg att hamna på obestånd, denna händelse inte destabiliserar hela finansmarknaden och skadar tillväxtutsikterna i ekonomin som helhet.
- (2) Centrala motparter är en viktig del av finansmarknaden, de träder in mellan deltagare och agerar som köpare till varje säljare och säljare till varje köpare och spelar en central roll i behandlingen av finansiella transaktioner och hanteringen av exponeringar mot olika risker som ingår i dessa transaktioner. Centrala motparter centraliserar hanteringen av motparternas transaktioner och positioner och de uppfyller de skyldigheter som följer av transaktionerna och mottar tillräckliga säkerheter från sina medlemmar som marginal och som bidrag till obeståndsfonder.
- (3) Integrationen av unionens finansmarknader har inneburit att centrala motparter har utvecklats från att i första hand betjäna inhemska behov och marknader till att mer allmänt utgöra viktiga knutpunkter på unionens finansiella marknader. Centrala

¹⁶ EUT C [...], [...], s. [...].

¹⁷ EUT C [...], [...], s. [...].

¹⁸ EUT C [...], [...], s. [...].

motparter som är auktoriserade i unionen idag clearar flera produktklasser, allt från finansiella derivat och råvaruderivat som är noterade och OTC-derivat till börshandlade aktier, obligationer och andra produkter såsom repor. De tillhandahåller sina tjänster över nationsgränserna till ett brett spektrum av finansinstitut och andra institut i hela unionen. Samtidigt som vissa centrala motparter som är auktoriserade i unionen fortsätter att inrikta sig på inhemska marknader, är de alla systemviktiga åtminstone på sina hemmamarknader.

- (4) Eftersom en betydande mängd av de finansiella riskerna i unionens finansiella system behandlas av och är koncentrerade till centrala motparter på uppdrag av clearingmedlemmar och deras kunder, är det avgörande att det finns en effektiv reglering och stabil tillsyn av centrala motparter. Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012¹⁹, som trädde i kraft i augusti 2012, ska centrala motparter iakttä stränga tillsynskrav, organisations- och uppföranderegler. Behöriga myndigheter har i uppgift att ha fullständig tillsyn över deras verksamhet och arbeta tillsammans inom kollegier som sammanför relevanta myndigheter för de särskilda uppgifter som de har tilldelats. I enlighet med åtaganden som G20-ledarna åtagit sig sedan den finansiella krisen krävs också enligt förordning (EU) nr 648/2012 att standardiserade OTC-derivat ska clearas centralt av en central motpart. När kravet på central clearing av OTC-derivat börjar gälla kommer sannolikt volymen och omfattningen på den affärsverksamhet som utförs av centrala motparter att öka, vilket i sin tur kan skapa ytterligare utmaningar vad gäller de centrala motparternas riskhanteringsstrategier.
- (5) Förordning (EU) nr 648/2012 har bidragit till att de centrala motparterna och finansmarknaderna som helhet fått ökad förmåga att stå emot en lång rad risker som behandlas av och är koncentrerad hos centrala motparter. Inget system med regler och praxis kan dock förhindra befintliga resurser från att vara otillräckliga för att hantera de risker som uppstår hos den centrala motparten, inbegripet att en eller flera clearingmedlemmar hamnar på obestånd. Inför en situation där finansinstitut står inför allvarligt nödlidande eller att hamna på obestånd bör dessa i princip vara föremål för normala insolvensförfaranden. Men, som finanskrisen har visat kan, särskilt under en tid av långvarig ekonomisk instabilitet och osäkerhet, ett sådant förfarande leda till en störning av verksamhet som är av kritisk betydelse för ekonomin och som därigenom kan äventyra den finansiella stabiliteten. Normala insolvensförfaranden för företag säkerställer inte alltid tillräckligt snabb intervention eller prioriterar fortsatt fungerande kritiska funktioner inom finansinstitut för att bevara den finansiella stabiliteten. För att förhindra dessa negativa konsekvenser vid normala insolvensförfaranden är det nödvändigt att inrätta en särskild resolutionsram för centrala motparter.
- (6) Krisen har också belyst bristen på lämpliga verktyg för att upprätthålla kritiska funktioner hos finansinstitut som hamnat på obestånd. Den påvisade dessutom bristen på ramar för att möjliggöra samarbete och samordning mellan myndigheter, särskilt i olika medlemsstater eller jurisdiktioner, för att säkerställa genomförandet av snabba och beslutsamma åtgärder. Utan sådana verktyg och i brist på samarbets- och samordningsramar tvingades medlemsstaterna rädda finansinstitut genom att använda skattebetalarnas pengar för att stoppa upp spridningseffekter och minska paniken. Medan centrala motparter inte var direkta mottagare av extraordinärt offentligt

¹⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

finansiellt stöd under krisen gynnades de indirekt av räddningsåtgärderna i förhållande till banker och skyddades från de effekter som banker som underlåter att fullgöra sina förpliktelser annars skulle ha haft på dem. En återhämtnings- och resolutionsram för centrala motparter är därför nödvändig för att förhindra beroendet av skattebetalarnas pengar i händelse av ett oordnat obestånd.

- (7) Målet för en trovärdig återhämtnings- och resolutionsram är att i största möjliga mån säkerställa att centrala motparter vidtar åtgärder för att återhämta sig från finansiellt nödlidande, upprätthålla kritiska funktioner hos en central motpart som hamnat på obestånd, eller sannolikt kommer att hamna på obestånd, medan den återstående verksamheten avvecklas genom normala insolvensförfaranden och den finansiella stabiliteten upprätthålls, samtidigt som de minimerar de kostnader som en central motpart på obestånd kan få för skattebetalarna. Ramen för återhämtning och resolution stärker centrala motparter och myndigheters beredskap att mildra påfrestningarna på de finansiella marknaderna och ger myndigheterna ytterligare insikt i de centrala motparternas förberedelser för stressscenarier. Den ger också myndigheterna befogenheter att förbereda en eventuell resolution av en central motpart och hantera en central motparts avtagande hälsa på ett samordnat sätt, vilket i sin tur bidrar till väl fungerande finansmarknader.
- (8) För närvarande finns det inga harmoniserade bestämmelser om återhämtning och resolution av centrala motparter i unionen. Vissa medlemsstater har redan godkänt ändringar av lagstiftningen som kräver att centrala motparter ska utarbeta återhämtningsplaner och införa mekanismer för resolution av centrala motparter som hamnat på obestånd. I medlemsstaterna finns det betydande materiella och formella skillnader mellan lagar och andra författningar som reglerar centrala motparter insolvens. Avsaknaden av gemensamma villkor, befogenheter och förfaranden för återhämtning och resolution av centrala motparter kommer sannolikt att utgöra ett hinder för en väl fungerande inre marknad, samt hindra samarbete mellan nationella myndigheter vid hantering av en central motpart på obestånd och att tillämpa lämpliga mekanismer vid förlustfördelning för medlemmarna, både i unionen och globalt. Det är särskilt fallet när olika tillvägagångssätt medför att nationella myndigheter inte har samma kontrollnivåer eller möjligheter att försätta centrala motparter i resolution. Dessa skillnader i återhämtnings- och resolutionsförfaranden kan påverka centrala motparter och deras medlemmar olika i olika medlemsstater och leda till potentiell snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden. Avsaknad av gemensamma regler och verktyg för hur man skulle hantera nödlägen eller en central motpart som hamnar på obestånd kan påverka deltagarnas val att cleara och centrala motparter val av etableringsort, och därigenom hindra centrala motparter från att till fullo dra nytta av de grundläggande friheterna på den inre marknaden. Detta skulle i sin tur kunna avskräcka deltagarna från att få tillgång till centrala motparter över gränserna på den inre marknaden och hindra ytterligare integration på Europas kapitalmarknader. Gemensamma regler för återhämtning och resolution i alla medlemsstater krävs därför för att säkerställa att centrala motparter inte begränsas vid utövandet av sina friheter på den inre marknaden av medlemsstaternas finansiella kapacitet och deras myndigheters hantering av obestånd.
- (9) Översynen av det regelverk som är tillämpligt på banker och andra finansinstitut som har ägt rum i krisens kölvatten och särskilt förstärkningen av bankernas kapital- och likviditetsbuffertar, bättre verktyg för makrotillsynspolitik, omfattande regler om återhämtning och resolution av banker har minskat sannolikheten för framtida kriser

och ökat alla finansinstituts och marknadsinfrastrukturers förmåga, såsom centrala motparter, att stå emot ekonomisk stress, oavsett om denna orsakas av systemstörningar eller av händelser som är specifika för enskilda institut. Sedan den 1 januari 2015 har en återhämtnings- och resolutionsordning för banker tillämpats i alla medlemsstater i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU²⁰.

- (10) På grundval av tillvägagångssättet för återhämtning och resolution av banker bör medlemsstaternas myndigheter vara förberedda och ha lämpliga återhämtnings- och resolutionsverktyg till sitt förfogande för att hantera situationer som inbegriper centrala motparter som hamnar på obestånd. Men på grund av deras olika funktioner och affärsmodeller är de inneboende riskerna i banker och centrala motparter olika. Specifika verktyg och befogenheter behövs därför vid scenarier som omfattar centrala motparter som hamnar på obestånd som orsakas både av att den centrala motpartens clearingmedlemmar hamnar på obestånd eller till följd av andra händelser än obestånd.
- (11) Användningen av en förordning är nödvändig för att komplettera och bygga vidare på den metod som fastställts i förordning (EU) nr 648/2012, som föreskriver enhetliga tillsynskrav för centrala motparter. Att föreskriva återhämtnings- och resolutionskrav i ett direktiv skulle kunna skapa motsägelser genom antagandet av potentiellt olika nationell lagstiftning på ett område som annars reglerades i direkt tillämplig unionsrätt och alltmer kännetecknas av gränsöverskridande tillhandahållande av de centrala motparternas tjänster. Det är därför lämpligt att också anta enhetliga och direkt tillämpliga regler om återhämtning och resolution av centrala motparter.
- (12) För att säkerställa överensstämmelse med gällande unionslagstiftning på området för finansiella tjänster och största möjliga finansiella stabilitet i unionen bör återhämtnings- och resolutionsordningen tillämpas på alla centrala motparter som omfattas av tillsynskraven i förordning (EU) nr 648/2012, oavsett om de har bankkraj eller inte. Insolvens för en central motpart som tillhör en grupp skulle snabbt kunna påverka hela gruppens solvens och förorsaka ytterligare finansiell instabilitet. Medan de grupper i vilka en central motpart kan ingå inte behöver omfattas av hela ordningen, bör vissa bestämmelser också gälla för moderföretag, när tillämpningen av dessa bestämmelser på denna nivå skulle leda till en mer effektiv återhämtning och resolution. Myndigheterna bör därför ha tillgång till riktade åtgärder när det gäller moderföretag för att säkerställa en effektiv återhämtning och resolution av centrala motparter och minska risken för spridning till andra enheter inom gruppen.
- (13) För att säkerställa att resolutionsåtgärder vidtas snabbt och effektivt och i linje med resolutionsmålen bör medlemsstaterna utse offentliga administrativa myndigheter eller myndigheter med förvaltningsbefogenheter att utföra resolutionsfunktionerna och uppgifterna relaterade till resolutionen. Medlemsstaterna bör också säkerställa att tillräckliga resurser tilldelas dessa resolutionsmyndigheter. När en medlemsstat utser den myndighet som ansvarar för tillsyn över den centrala motparten till en resolutionsmyndighet bör lämpliga strukturarrangemang inrättas för att separera tillsyns- och resolutionsfunktionerna för att undvika eventuella intressekonflikter och risk för återhållsam reglering.

²⁰

Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

- (14) Med tanke på vilka konsekvenser en central motpart som hamnar på obestånd kan få för en medlemsstats finansiella system och ekonomi, samt ett möjligt slutligt behov av att använda offentliga medel för en krislösning, bör finansministerierna eller andra relevanta ministerier i medlemsstaterna redan på ett tidigt stadium involveras i återhämtnings- och resolutionsförfarandet.
- (15) Eftersom centrala motparter ofta tillhandahåller tjänster inom hela unionen, kräver effektiv återhämtning och resolution ett samarbete mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter inom tillsyns- och resolutionskollegier, framför allt i de förberedande faserna av återhämtning och resolution. Detta omfattar en bedömning av återhämtningsplaner som utarbetats av den centrala motparten, utarbetande och uppdatering av resolutionsplaner och att hantera eventuella hinder för resolutionsbarhet.
- (16) Vid resolution av centrala motparter bör en avvägning göras mellan, å ena sidan, behovet av förfaranden som tar hänsyn till situationens brådskande karaktär och som möjliggör effektiva, rättvisa och snabba lösningar, och, å andra sidan, behovet av att skydda den finansiella stabiliteten i alla de medlemsstater där den centrala motparten tillhandahåller tjänster. De myndigheter vars behörighetsområden skulle påverkas av att en central motpart hamnar på obestånd bör dela med sig av sina synpunkter i resolutionskollegiet för att uppnå dessa mål. För att säkerställa ett regelbundet utbyte av åsikter och samverkan med berörda myndigheter i tredjeland bör dessa, i tillämpliga fall, inbjudas att delta i resolutionskollegier som observatörer. Myndigheterna bör alltid ta hänsyn till effekten av deras beslut på den finansiella stabiliteten i de medlemsstater där den centrala motpartens verksamhet är kritisk eller viktig för de lokala finansmarknaderna, inklusive där clearingmedlemmar, anknutna handelsplatser och finansmarknadsinfrastrukturer är etablerade.
- (17) För att förbereda Esmas beslut relaterade till de uppgifter som den tilldelats och säkerställa ett omfattande deltagande av EBA och dess medlemmar i förberedandet av dessa beslut, bör Esma skapa en intern resolutionskommitté och bjuda in berörda behöriga myndigheter såsom EBA att delta som observatörer.
- (18) För att på ett effektivt och proportionerligt sätt hantera att en central motpart potentiellt riskerar att hamna på obestånd, bör myndigheterna ta hänsyn till ett antal faktorer när de utövar sina återhämtnings- och resolutionsbefogenheter såsom arten av den centrala motpartens verksamhet, aktieägarstruktur, juridiska form, riskprofil, storlek, rättsliga ställning och grad av sammanlänkning med det finansiella systemet. Myndigheterna bör också ta hänsyn till huruvida dess obestånd och därpå följande avveckling under normala insolvensförfaranden sannolikt skulle kunna få en betydande negativ påverkan på finansmarknaderna, andra finansinstitut eller ekonomin i stort.
- (19) För att effektivt hantera centrala motparter som hamnar på obestånd bör myndigheterna ha befogenhet att ålägga centrala motparter förberedande åtgärder. En minimistandard bör fastställas vad gäller innehåll och information som ska ingå i återhämtningsplanerna för att säkerställa att alla centrala motparter i unionen har tillräckligt detaljerade planer för återhämtning om de drabbas av finansiella nödlägen. Dessa planer bör baseras på realistiska antaganden om en rad stabila och strikta scenarier, inklusive försämringar till följd av en händelse som leder till obestånd eller inte leder till obestånd. Återhämtningsplanen bör ingå i den centrala motpartens

versamhetsregler som avtalats med clearingmedlemmarna. Dessa regler bör vidare innehålla bestämmelser för att säkerställa återhämtningsåtgärdernas verkställighet som beskrivs i planen för alla scenarier. Återhämtningsplaner bör inte förutsätta tillgång till extraordinärt offentligt finansiellt stöd eller utsätta skattebetalarna för förlustrisker.

- (20) Centrala motparter bör utarbeta och regelbundet uppdatera sina återhämtningsplaner. Kravet på att utarbeta en återhämtningsplan bör tillämpas proportionerligt och återspegla den centrala motpartens systemvikt och dess sammanlänkning med det finansiella systemet. Återhämtningsfasen bör i detta sammanhang inledas när det föreligger en betydande försämring av den centrala motpartens finansiella situation eller risk för åsidosättande av dess tillsynskrav enligt förordning (EU) nr 648/2012. Detta bör anges i förhållande till en ram för kvalitativa eller kvantitativa indikatorer som ingår i återhämtningsplanen.
- (21) Den centrala motparten ska lämna in sin återhämtningsplan till de behöriga myndigheterna och tillsynskollegiet, som inrättats i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012, för en fullständig bedömning som ska uppnås genom gemensamt beslut av kollegiet. Bedömningen bör omfatta huruvida planen är fullständig och om den inom rimlig tid torde kunna återställa lönsamheten hos den centrala motparten, också under perioder av allvarlig finansiell stress.
- (22) Återhämtningsplaner bör på ett heltäckande sätt redogöra för de åtgärder som den centrala motparten planerar att vidta för att hantera eventuella utestående åtaganden, förlust utan täckning, likviditetsbrist eller otillräcklig kapitalbas samt insatser för att fylla på alla uttömda förfinansierade finansiella medel och likviditetsarrangemang för att återställa den centrala motpartens lönsamhet och dess fortsatta förmåga att uppfylla kraven för auktorisering.
- (23) Centrala motparter bör säkerställa att planerna är icke-diskriminerande och balanserade i fråga om deras konsekvenser och de incitament de ger upphov till. De bör inte missgynna clearingmedlemmar eller kunder på ett oproportionerligt sätt. I enlighet med förordning (EU) nr 648/2012 bör centrala motparter säkerställa att deras clearingmedlemmar har begränsad exponering gentemot den centrala motparten. Centrala motparter bör säkerställa att alla berörda parter rådfrågas om återhämtningsplanen genom deras deltagande i den centrala motpartens riskkommitté och genom att medverka vid utformningen av återhämtningsplanen.
- (24) För att säkerställa en central motparts förmåga att vid behov tillämpa återhämtningsalternativ för kontrakt eller tillgångar som omfattas av lagstiftningen i ett tredjeland eller till enheter som är etablerade i tredjeländer, bör den centrala motpartens arbetsregler inbegripa avtalsgrundade bestämmelser för detta ändamål.
- (25) Om en central motpart inte lägger fram en lämplig återhämtningsplan bör de behöriga myndigheterna kunna kräva att den centrala motparten vidtar åtgärder som är nödvändiga för att avhjälpa planens väsentliga brister för att stärka den centrala motpartens affärsverksamhet och säkerställa att den centrala motparten kan återställa sitt kapital eller stämma av sin bankbok i händelse av att den hamnar på obestånd. Denna befogenhet bör göra det möjligt för behöriga myndigheter att vidta förebyggande åtgärder i den mån som är nödvändig för att hantera eventuella brister och därmed uppfylla målen om finansiell stabilitet.

- (26) Resolutionsplanering är en väsentlig del i en effektiv resolution. Dessa planer bör utarbetas av den centrala motpartens resolutionsmyndighet som berörda myndigheter i resolutionskollegiet gemensamt kommit överens om. Myndigheterna bör ha all nödvändig information för att identifiera och säkerställa att kritiska funktioner kan upprätthållas. Innehållet i en resolutionsplan bör dock stå i proportion till den centrala motpartens systemvikt som bland annat grundar sig på den information som den har lämnat.
- (27) Resolutionsmyndigheter bör, på grundval av de berörda resolutionsmyndigheternas bedömning av resolutionsbarheten, ha befogenhet att kräva ändringar av en central motparts struktur och organisation, direkt eller indirekt genom de behöriga myndigheterna, vidta åtgärder som är nödvändiga och proportionerliga för att minska eller undanröja väsentliga hinder för användningen av resolutionsverktyg och säkerställa berörda enheters resolutionsbarhet.
- (28) Resolutionsplaner och resolutionsbarhetsbedömningar utgör områden där den dagliga tillsynen övertas av behovet av att skynda på och säkerställa snabba omstruktureringsåtgärder för att säkra en central motparts vitala verksamhet och bevara den finansiella stabiliteten. I enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010 bör Esma spela en medlande roll i händelse av meningsskiljaktigheter mellan olika medlemmar i resolutionskollegiet om beslut som ska fattas med beaktande av den centrala motpartens resolutionsplan, bedömningen av den centrala motpartens resolutionsbarhet och beslutet att avlägsna eventuella hinder för den. Denna bindande medling genom Esma bör dock utarbetas för övervägande av Esmas interna kommitté med tanke på att Esmas medlemmar har befogenheter att säkerställa finansiell stabilitet och övervaka clearingmedlemmar i flera medlemsstater. Vissa behöriga myndigheter enligt förordningen om Europeiska bankmyndigheten bör inbjudas att delta som observatörer i Esmas interna kommitté mot bakgrund av att dessa myndigheter utför liknande uppgifter enligt direktiv 2014/59/EU. Denna bindande medling bör inte förhindra icke-bindande medling i enlighet med artikel 31 i förordning (EU) nr 1095/2010 i andra fall.
- (29) När det är lämpligt att uppnå målet med ordnad återhämtning och resolution bör behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fastställa särskilda åtgärder med avseende på ett moderföretag. Beroende på strukturen på den grupp som den centrala motparten tillhör kan det visa sig vara nödvändigt att i den centrala motpartens återhämtningsplan fastställa villkor enligt vilka tillhandahållande av eventuellt finansiellt stöd, garantier eller andra former av operativt stöd från ett moderföretag eller en annan enhet i gruppen till en central motpart inom samma grupp skulle kunna utlösas. Transparens om sådana arrangemang skulle minska riskerna för likviditeten och solvensen i den enhet i gruppen som ger stöd till en central motpart som befinner sig i finansiellt nödlidande. Alla ändringar av dessa arrangemang bör anses vara en väsentlig förändring som föranleder en översyn av resolutionsplanen.
- (30) Med tanke på hur känslig informationen i återhämtnings- och resolutionsplanerna är bör dessa planer vara föremål för lämpliga bestämmelser om konfidentialitet.
- (31) De behöriga myndigheterna bör översända återhämtningsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de berörda resolutionsmyndigheterna, som i sin tur bör översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till de behöriga myndigheterna, så att samtliga berörda myndigheter är fullt informerade.

- (32) För att bevara den finansiella stabiliteten är det nödvändigt att behöriga myndigheter kan åtgärda en central motparts försämrade finansiella och ekonomiska situation, innan denna når en punkt där myndigheterna inte har något annat alternativ än att försätta det i resolution eller få den centrala motparten att ändra kurs om dess åtgärder kan vara skadliga för den övergripande finansiella stabiliteten. Därför bör behöriga myndigheter ges befogenheter att intervensera tidigt för att undvika eller minimera de negativa effekterna för den finansiella stabilitet som kan uppstå till följd av den centrala motpartens genomförande av vissa åtgärder. Befogenheter att intervensera tidigt bör tilldelas behöriga myndigheter utöver de befogenheter som föreskrivs i medlemsstaternas nationella lagstiftning eller enligt förordning (EU) nr 648/2012 för andra omständigheter än de som anses vara tidig intervention.
- (33) Under återhämtningsfasen och fasen med tidig intervention bör aktieägarna behålla sina rättigheter fullt ut. De bör inte längre behålla dessa rättigheter när den centrala motparten väl försatts i resolution.
- (34) Resolutionsramen bör sörja för att en central motpart försätts i resolution inom rimlig tid, innan den är insolvent. En central motpart bör anses ha hamnat på obestånd eller sannolikt komma att hamna på obestånd när den överträder eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att överträda kraven för fortsatt auktorisering, när dess återhämtning inte har lyckats återställa dess lönsamhet, när en central motparts tillgångar understiger eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att understiga dess åtaganden, när den centrala motparten är eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att vara oförmögen att betala sina skulder när de förfaller till betalning eller när den centrala motparten kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd. Det faktum att en central motpart inte uppfyller alla villkoren för auktorisering bör i sig inte motivera att den försätts i resolution.
- (35) Tillhandahållande av ett brådskande likviditetsstöd från en centralbank, när ett sådant stöd är tillgängligt, bör inte vara ett villkor som ger tillräckligt stöd för att en central motpart är eller inom den närmaste framtiden kommer att bli oförmögen att betala sina åtaganden när de förfaller till betalning. För att bevara den finansiella stabiliteten, bland annat vid systembetingad likviditetsbrist, bör statliga garantier för centralbankens likviditetsfaciliteter eller statliga garantier för nyemitterade åtaganden för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi inte utlösa resolution, förutsatt att ett antal villkor är uppfyllda.
- (36) Om en central motpart uppfyller villkoren för resolution bör resolutionsmyndigheten för den centrala motparten förfoga över en harmoniserad uppsättning verktyg och befogenheter för resolution. Användningen bör regleras av allmänna villkor, mål och allmänna principer. Resolutionsmyndigheternas användning av ytterligare verktyg och befogenheter bör vara förenlig med principerna och målen för resolution. Särskilt bör användningen av sådana verktyg eller befogenheter inte inkräkta på en effektiv resolution av gränsöverskridande grupper.
- (37) De primära målen med resolution bör vara att säkerställa kontinuitet av kritiska funktioner för att undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten och för att skydda offentliga medel genom att minimera att centrala motparter på obestånd förlitar sig på extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

- (38) De kritiska funktionerna i en central motpart som hamnat på obestånd bör upprätthållas, även om den, i tillämpliga fall, omstruktureras med förändringar av ledningen genom användning av resolutionsverktyg enligt fortlevnadsprincipen och i största möjliga mån drivs med privata medel. Detta kan antingen ske genom försäljning till eller sammanslagning med en solvent tredje part, eller efter att ha omstrukturerat eller skrivit ned kontrakt och åtaganden för den centrala motparten via fördelning av förluster och positioner eller efter att ha skrivit ned aktier eller skrivit ned och konverterat dess skulder till eget kapital för en rekapitalisering. I linje med detta mål bör resolutionsmyndigheten innan dessa åtgärder överväga att verkställa alla befintliga och utestående avtalsenliga skyldigheter för den centrala motparten i linje med hur de skulle ha tagits i anspråk vid normala insolvensförfaranden.
- (39) Det krävs skyndsamma och beslutsamma åtgärder för att behålla marknadens förtroende och minimera spridningseffekterna. Om villkoren för resolution är uppfyllda bör resolutionsmyndigheten för den centrala motparten utan dröjsmål vidta lämpliga och samordnade resolutionsåtgärder i allmänhetens intresse. Att en central motpart hamnar på obestånd kan inträffa under omständigheter som kräver en omedelbar reaktion från den relevanta resolutionsmyndigheten. Myndigheten bör därför kunna vidta resolutionsåtgärder utan att det påverkar den centrala motpartens utövande av återhämtningsåtgärder eller utan att ålägga en skyldighet att först använda tidiga interventionsbefogenheter.
- (40) Resolutionsmyndigheterna för en central motpart bör när de vidtar resolutionsåtgärder, beakta och följa de åtgärder som anges i de resolutionsplaner som utvecklats inom resolutionskollegiet, såvida resolutionsmyndigheterna inte, med beaktande av omständigheterna i fallet, gör bedömningen att målen skulle uppnås effektivare genom att vidta åtgärder som inte anges i resolutionsplanerna. Resolutionsmyndigheten bör omedelbart underrätta resolutionskollegiet om de åtgärder den har för avsikt att vidta, i synnerhet om dessa avviker från planen.
- (41) Inskränkandet av äganderätten bör stå i proportion till riskerna för den finansiella stabiliteten. Resolutionsverktyg bör därför bara tillämpas på de centrala motparter som uppfyller villkoren för resolution, och i synnerhet om det är nödvändigt för att fullfölja målet om det allmänna intresset av finansiell stabilitet. Eftersom verktyg och befogenheter för resolution kan inkräkta på aktieägares, clearingdeltagares och borgenärers rättigheter bör resolutionsåtgärder bara vidtas om det är nödvändigt för allmänintresset och varje intervention i dessa rättigheter bör vara förenlig med stadgan. I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma klass inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och stå i proportion till de risker som hanteras och bör varken direkt eller indirekt vara diskriminerande på grund av nationalitet.
- (42) Berörda aktieägare, clearingdeltagare och borgenärer bör inte drabbas av större förluster än vad de skulle ha haft om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten, utan i stället ha varit föremål för eventuella utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens återhämtningsplan eller andra arrangemang i dess verksamhetsregler eller om den centrala motparten hade utvecklats under normala insolvensförfaranden. Om delar av tillgångarna hos en central motpart i resolution överförs till en privat köpare eller en ny central motpart som fungerar som broinstitut (nedan kallad *broinstitut*), bör den del som finns kvar avvecklas genom normala insolvensförfaranden.

- (43) För att säkra aktieägares, motparters och borgenärs rättigheter bör tydliga skyldigheter fastställas för värderingen av tillgångar och åtaganden hos den centrala motparten och en värdering av hur aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder. Det bör vara möjligt att inleda en värdering redan under återhämtningsfasen. Innan någon resolutionsåtgärd vidtas bör en rättvis och realistisk värdering göras av den centrala motpartens tillgångar och åtaganden. Denna värdering bör enbart bli föremål för en rätt att överklaga tillsammans med resolutionsbeslutet. I vissa fall bör en efterhandsjämförelse utföras efter det att resolutionsverktygen har använts mellan den behandling som aktieägare och borgenärer faktiskt har fått och hur de skulle ha behandlats om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten, utan i stället hade varit föremål för eventuella utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens återhämtningsplan eller andra arrangemang i dess verksamhetsregler eller under normala insolvensförfaranden. . Om aktieägare och borgenärer erhållit mindre betalning eller ersättning för sina fordringar än de skulle ha fått om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten, utan i stället hade varit föremål för eventuella utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens återhämtningsplan eller andra arrangemang i dess verksamhetsregler eller under normala insolvensförfaranden, bör de i vissa fall vara berättigade till utbetalning av mellanskillnaden. I motsats till värderingen före resolutionsåtgärden bör det vara möjligt att bestrida den jämförelsen separat från resolutionsbeslutet. Medlemsstaterna bör ha frihet att besluta om förfarandet för hur utbetalning av eventuell mellanskillnad ska ske till aktieägare och borgenärer.
- (44) För att säkerställa en effektiv resolution bör värderingsprocessen så noggrant som möjligt fastställa eventuella förluster som behöver fördelas för att den centrala motparten ska återställa en avstämd bankbok med utestående positioner och uppfylla löpande betalningsförpliktelser. Värderingen av tillgångar och åtaganden i centrala motparter som hamnat på obestånd bör baseras på rättvisa, försiktiga och realistiska antaganden vid tidpunkten då resolutionsinstrumenten används. Värdet på åtagandena bör dock inte påverkas av värderingen av den centrala motpartens finansiella ställning. Det bör vara möjligt för resolutionsmyndigheterna att, i brådskande fall, skyndsamt värdera tillgångar eller åtaganden i en central motpart som hamnat på obestånd. Den värderingen bör vara preliminär och tillämpas till dess att en oberoende värdering görs.
- (45) Efter inledningen av resolutionsförfarandet bör alla utestående avtalsenliga skyldigheter som anges i den centrala motpartens verksamhetsregler, inklusive utestående återhämtningsåtgärder, iakttas, såvida inte utövandet av en annan befogenhet eller verktyg för resolution är lämpligare för att undvika negativa effekter på den finansiella stabiliteten eller för att inom rimlig tid säkra den vitala verksamheten i den centrala motparten. Förluster bör därefter absorberas av kapitalbasinstrument och fördelas på aktieägare antingen genom indragning eller överföring av äganderättsinstrument eller genom kraftig utspädning. Om dessa instrument inte är tillräckliga bör resolutionsmyndigheterna ha befogenhet att skriva ned efterställda skulder utan säkerhet och åtaganden med hög förmånsrätt utan säkerhet, i den mån som krävs, utan att äventyra den övergripande finansiella stabiliteten, i enlighet med deras rangordning enligt gällande nationell insolvenslagstiftning.

- (46) Om den centrala motparten vid utövandet av sina återhämtningsåtgärder inte har lyckats hejda förluster, återställa en balanserad position för att ha en avstämd bankbok av utestående positioner eller förnya förfinansierade medel på ett heltäckande sätt, eller om resolutionsmyndigheten har fastställt att den centrala motpartens utövande av dessa åtgärder skulle inverka negativt på den finansiella stabiliteten bör myndighetens utövande av fördelningsbefogenheter för förluster och positioner vara inriktade på att fördela utestående förluster, säkerställa att den centrala motparten återgår till en balanserad position och fyller på förfinansierade medel som krävs endera genom det fortsatta utövandet av instrumenten i den centrala motpartens verksamhetsregler eller genom andra åtgärder.
- (47) Resolutionsmyndigheterna bör också säkerställa att den centrala motpartens kostnader för resolutionen minimeras och att borgenärer med samma förmånsrätt behandlas likvärdigt. Om borgenärer inom samma klass av förmånsrätt behandlas olika inom ramen för resolutionsåtgärderna bör dessa skillnader motiveras av allmänintresset och varken direkt eller indirekt vara diskriminerande på grund av nationalitet eller andra grunder.
- (48) Resolutionsinstrumenten bör i största möjliga mån användas innan eventuella offentliga kapitaltillskott eller motsvarande extraordinärt offentligt finansiellt stöd till ett institut. Användningen av offentligt finansiellt stöd för att bistå vid resolution av centrala motparter som hamnat på obestånd bör vara förenlig med relevanta regler om statligt stöd.
- (49) En effektiv resolutionsordning bör minimera de kostnader som drabbar skattebetalarna för resolutionen av en central motpart som hamnat på obestånd. Den bör säkerställa att centrala motparter kan försättas i resolution, utan att den finansiella stabiliteten äventyras. Fördelningsinstrumentet för förluster och positioner uppfyller det målet genom att säkerställa att aktieägare och motparter som finns bland borgenärerna i den centrala motpart som hamnat på obestånd lider relevanta förluster och bär en lämplig del av de kostnader som uppstår till följd av att den centrala motparten hamnat på obestånd. Fördelningsinstrumentet för förluster och positioner ger därmed aktieägare och motparter till centrala motparter starkare incitament att övervaka hälsan hos en central motpart under normala förhållanden i enlighet med rekommendationerna från rådet för finansiell stabilitet (FSB)²¹.
- (50) För att säkerställa att resolutionsmyndigheterna ges tillräcklig flexibilitet att fördela förluster och positioner till motparter under en rad olika omständigheter, är det lämpligt att myndigheterna kan tillämpa fördelningsinstrumentet för förluster och positioner både när syftet är att bevara verksamheten i en central motpart som hamnat på obestånd och där vitala tjänster överförs till ett broinstitut eller en tredje part och den del som finns kvar av den centrala motparten upphör att drivas och avvecklas.
- (51) Om fördelningsinstrumentet för förluster och positioner används med målet att återställa lönsamheten i den centrala motpart som hamnat på obestånd för att göra det möjligt att fortsätta driften enligt fortlevnadsprincipen bör ett utbyte av ledningen ingå i resolutionen, utom när det anses lämpligt och nödvändigt att behålla ledningen för att uppnå resolutionsmålen och en därpå följande omstrukturering av den centrala motparten och dess verksamhet på ett sätt som hanterar orsakerna till dess obestånd.

²¹ http://www.fsb.org/wp-content/uploads/r_141015.pdf

Den omstruktureringsplan bör åstadkommas genom en plan för omorganisation av affärsverksamheten, som bör vara förenlig med den omstruktureringsplan som den centrala motparten är skyldig att lämna enligt reglerna om statligt stöd.

- (52) Fördelningsinstrumentet för förluster och positioner bör användas i syfte att på nytt stämma av den centrala motpartens bankbok, stoppa upp eventuella ytterligare förluster och uppnå ytterligare medel för att hjälpa till att rekapitalisera den centrala motparten och fylla på dess förfinansierade medel. För att säkerställa att de är effektiva och når sina mål bör de kunna tillämpas på så många av de kontrakt som möjligt som ger upphov till åtaganden utan säkerhet eller som skapar en bankbok som inte är avstämd för den centrala motpart som hamnat på obestånd. De bör ges möjlighet till auktioner av försumliga gäldenärs positioner bland resterande clearingmedlemmar, som efter det att resolutionsförfarandet inletts med tvång fördelas i den mån frivilliga arrangemang som ingår som en del av återhämtningsplanen inte är uttömda, helt eller delvis riva upp kontrakten för clearingmedlemmar, produktlinjer och den centrala motpart som hamnat på obestånd, ytterligare värderingsavdrag av utgående betalningar av tilläggsrisker, utnyttja all utestående infordran av likvida medel som anges i återhämtningsplanerna, utnyttja ytterligare infordran av likvida medel som specifikt öronmärks för resolutionsmyndigheten och nedskrivning av kapital- och skuldinstrument som utfärdats av den centrala motparten eller andra åtaganden utan säkerhet och en konvertering av varje skuldinstrument till aktier.
- (53) Resolutionsmyndigheterna bör, under vissa omständigheter, kunna undanta eller delvis undanta vissa kontrakt från förlust- och positionsfördelning. I de fall där undantagen tillämpas får den förlust- eller exponeringsnivå som tillämpas på andra kontrakt höjas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att principen om ”inte sämre villkor för borgenärer än vid normala insolvensförfaranden” iakttas.
- (54) Om resolutionsinstrumenten har använts för att överföra en central motparts vitala eller lönsamma verksamhet till en enhet med sunda finanser, exempelvis en privat köpare eller ett broinstitut, bör resten av verksamheten avvecklas, vilket bör ske inom en lämplig tidsram, med beaktande av behovet av att den centrala motpart som hamnat på obestånd tillhandahåller tjänster eller bistår köparen eller broinstitutet att fortsätta de verksamheter eller tjänster som överförts till dessa.
- (55) Verktyg för försäljning av affärsverksamhet bör ge myndigheterna möjlighet att sälja den centrala motparten eller delar av dess affärsverksamhet till en eller flera köpare, utan aktieägarnas medgivande. Vid användningen av instrumentet för försäljning av affärsverksamhet bör myndigheterna vidta åtgärder för att saluföra den centrala motparten eller en del av dess affärsverksamhet genom ett öppet, transparent och icke-diskriminerande förfarande, och samtidigt eftersträva högsta möjliga försäljningspris.
- (56) Eventuella nettointäkter från överföringen av tillgångarna eller skulderna hos den centrala motparten i resolution vid användningen av instrumentet för försäljning av affärsverksamhet bör gynna den enhet som blivit föremål för avvecklingsförfarandena. Eventuella nettointäkter från överföringen av äganderättsinstrument, som utfärdats av den centrala motparten i resolution vid användningen av instrumentet för försäljning av affärsverksamhet, bör komma aktieägarna till godo. Intäkterna bör beräknas netto, efter avdrag för de kostnader som uppstått genom att den centrala motparten hamnat på obestånd och från resolutionsförfarandet.

- (57) För att i tid genomföra försäljningen av en affärsverksamhet och skydda den finansiella stabiliteten bör bedömningen av köparen av ett kvalificerat innehav göras i så god tid att det inte försenar användningen av instrumentet för försäljning av affärsverksamhet.
- (58) Det är sannolikt systemviktigt med information beträffande saluföringen av en central motpart som hamnat på obestånd och förhandlingarna med potentiella köpare före det att instrumentet för försäljning av affärsverksamhet används. För att säkerställa finansiell stabilitet är det viktigt att offentliggörandet till allmänheten av sådan information som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014²² kan uppskjutas så länge som det krävs för att planera och organisera resolutionen av den centrala motparten i enlighet med de tidsfrister som medges enligt ordningen om marknadsmissbruk.
- (59) Liksom en central motpart som helt eller delvis ägs av en eller flera offentliga myndigheter eller kontrolleras av resolutionsmyndigheten bör ett broinstitut ha som främsta syfte att säkerställa att väsentliga finansiella tjänster fortsätter att tillhandahållas till clearingmedlemmar och kunder till den centrala motpart som försatts i resolution och att väsentlig finansiell verksamhet fortsätter att utföras. Ett broinstitut bör drivas enligt fortlevnadsprincipen om en lönsam enhet och antingen återintroduceras på marknaden när villkoren är lämpliga eller avvecklas om det inte längre är lönsamt.
- (60) Om inga andra alternativ i praktiken finns tillgängliga eller visar sig vara otillräckliga för att skydda finansiell stabilitet bör statens deltagande i form av stöd till eget kapital eller tillfälligt offentligt ägande vara möjligt, i enlighet med tillämpliga regler om statligt stöd, inklusive en omstrukturering av den centrala motpartens verksamhet och göra det möjligt att över tiden ta tillbaka de insatta medlen från den centrala motparten. Användningen av statliga stabiliseringsverktyg påverkar inte centralbankernas uppgift vad gäller att tillhandahålla likvida medel till det finansiella systemet också under perioder av stress.
- (61) För att säkerställa att en unionsmyndighet ges möjlighet att använda fördelningsinstrumentet för förluster och positioner på kontrakt med enheter baserade i tredjeländer bör denna möjlighet införas i den centrala motpartens versamhetsregler.
- (62) Resolutionsmyndigheter bör ha alla rättsliga befogenheter som krävs och som kan utövas i olika kombinationer när resolutionsverktygen används. De bör omfatta befogenhet att överföra äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden i en central motpart som hamnar på obestånd till en annan enhet, såsom en annan central motpart eller ett broinstitut, befogenhet att skriva ned eller dra in äganderättsinstrument, eller skriva ned eller konvertera åtaganden i en central motpart som hamnat på obestånd, befogenhet att skriva ned marginalsäkerhet, behörighet att verkställa eventuella utestående skyldigheter avseende tredje part i förhållande till den centrala motparten, inbegripet infordran av kontanta medel och tilldelning av positioner, befogenhet att helt eller delvis riva upp den centrala motpartens kontrakt, befogenhet att ersätta ledningen samt befogenhet att införa ett tillfälligt moratorium för

²² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 596/2014 av den 16 april 2014 om marknadsmissbruk (marknadsmissbruksförordning) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG och kommissionens direktiv 2003/124/EG, 2003/125/EG och 2004/72/EG (EUT L 173, 12.6.2014, s. 1).

betalning av fordringar. Den centrala motparten, dess styrelseledamöter och verkställande ledning bör fortsätta att göras ansvariga i överensstämmelse med medlemsstatens civil- eller straffrätt i fråga om deras ansvar för att den centrala motparten har hamnat på obestånd.

- (63) Resolutionsramen bör inkludera formföreskrifter för att säkerställa att resolutionsåtgärder meddelas på korrekt sätt och offentliggörs. Eftersom information som resolutionsmyndigheter och deras yrkesmässiga rådgivare inhämtar under resolutionsförfarandet sannolikt är känslig bör denna, innan resolutionsbeslutet offentliggörs, omfattas av en effektiv konfidentialitetsordning. Det måste tas hänsyn till att information om innehåll och närmare uppgifter om återhämtning, resolutionsplaner och resultatet av eventuella bedömningar av dessa planer kan få långtgående effekter, särskilt för berörda företag. All information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda, användningen av ett särskilt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena. Information om att resolutionsmyndigheten undersöker en viss central motpart skulle kunna vara tillräcklig för att kunna få negativa följder för den centrala motparten. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla konfidentialiteten kring sådan information, såsom innehåll och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner och resultat av eventuella bedömningar som genomförts i det sammanhanget.
- (64) Resolutionsmyndigheter bör ha kompletterande befogenheter för att säkerställa att överföringen av äganderättsinstrument eller skuldinstrument, tillgångar, rättigheter och åtaganden effektivt genomförs. Befogenheterna bör, med förbehåll för skyddsåtgärder, inkludera befogenheten att avlägsna tredje parter rättigheter från de överförda instrumenten eller tillgångarna och befogenheten att verkställa kontrakt och tillgodose kontinuiteten i överenskommelser gentemot mottagaren av de överförda tillgångarna och äganderättsinstrumenten. Anställdas rätt att säga upp ett anställningsavtal bör dock inte påverkas. En parts rätt att säga upp ett kontrakt med en central motpart i resolution, eller en enhet i en grupp till en sådan bör, av andra orsaker än att den central motpart som hamnat på obestånd är i resolution, inte heller påverkas. Resolutionsmyndigheterna bör ha den kompletterande befogenheten att kräva att den resterande delen av en central motpart som avvecklas enligt normala insolvensförfaranden tillhandahåller tjänster som är nödvändiga för att verksamheten ska kunna fortsätta i den centrala motpart till vilken tillgångar, kontrakt eller äganderättsinstrument har överförs genom användning av instrumentet för försäljning av affärsverksamhet eller broinstitutsinstrumentet.
- (65) I enlighet med artikel 47 i stadgan har de berörda parterna rätt till en rättvis rättegång och till ett effektivt rättsmedel mot åtgärder som berör dem. Därför ska beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna kunna överklagas.
- (66) Resolutionsåtgärder som vidtas av nationella resolutionsmyndigheter kan kräva en ekonomisk bedömning och ett stort bedömningsutrymme. De nationella resolutionsmyndigheterna har specifikt utrustats med den sakkunnighet som behövs för att utföra dessa bedömningar och besluta om lämplig användning av bedömningsutrymmet. Det är därför viktigt att säkerställa att de ekonomiska bedömningar som görs i det sammanhanget av de nationella resolutionsmyndigheterna

används som grund av de nationella domstolarna när de ser över de berörda krishanteringsåtgärderna.

- (67) För att täcka synnerligen brådskande situationer och eftersom uppskjutandet av ett beslut av resolutionsmyndigheterna skulle kunna hindra kritiska funktioners kontinuitet, är det nödvändigt att föreskriva att inlämnandet av en ansökan om omprövning inte automatiskt bör skjuta upp verkan av det beslut som ansökan gäller och att resolutionsmyndighetens beslut bör vara omedelbart verkställbart.
- (68) Där det behövs för att skydda tredje parter som i god tro har förvärvat tillgångar, kontrakt, rättigheter och åtaganden i den centrala motparten i resolution genom myndigheternas utövande av sina resolutionsbefogenheter och för att säkerställa stabiliteten på de finansiella marknaderna bör rätten till omprövning inte påverka någon senare förvaltningshandling eller transaktion som ingåtts på grundval av ett upphävt beslut. Rättsverkningar vid ett felaktigt beslut bör därför i sådana fall begränsas till ersättning för den skada som de berörda personerna lidit.
- (69) Eftersom det kan krävas att resolutionsåtgärder vidtas akut på grund av allvarliga finansiella stabilitetsrisker i medlemsstaten och unionen bör den nationella lagstiftningen föreskriva skyndsamma förfaranden avseende en ansökan till en rättslig myndighet om förhandsgodkännande av en krishanteringsåtgärd och domstolens behandling av en sådan ansökan. Detta påverkar inte den rätt som de berörda parterna kan ha vad gäller att lämna en ansökan till domstolen om att upphäva ett beslut under en begränsad period efter det att resolutionsmyndigheten vidtagit krishanteringsåtgärden.
- (70) För att uppnå en ändamålsenlig resolution och för att undvika behörighetskonflikter är det väsentligt att inga normala insolvensförfaranden inleds eller fortgår med avseende på den centrala motpart som hamnat på obestånd medan resolutionsmyndigheten utövar sina resolutionsbefogenheter eller använder resolutionsverktygen, utom på resolutionsmyndighetens initiativ eller med dess samtycke. Det är lämpligt och nödvändigt att, under en begränsad tidsperiod, uppskjuta vissa avtalsförpliktelser för att ge resolutionsmyndigheten tid att faktiskt tillämpa resolutionsverktygen. Detta bör dock inte gälla skyldigheter för en central motpart som hamnat på obestånd gentemot system utformade i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG²³, centrala motparter och centralbanker. Direktiv 98/26/EG minskar den risk som är förknippad med att delta i betalningssystem och system för värdepappersavveckling, i synnerhet genom att minska störningarna i händelse av att en deltagare i systemet blir insolvent. För att säkerställa att dessa skydd tillämpas korrekt i krissituationer, samtidigt som lämplig säkerhet för operatörer av system för överföring av betalningar och värdepapper och andra marknadsdeltagare upprätthålls, bör en krisförebyggande åtgärd eller en resolutionsåtgärd inte anses utgöra insolvensförfaranden i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, under förutsättning att väsentliga förpliktelser enligt kontraktet fortsätter att uppfyllas. Driften av ett system utformat eller den rätt till säkerhet som garanteras i direktiv 98/26/EG bör inte undergrävas.
- (71) För att säkerställa att resolutionsmyndigheter, när de överför tillgångar och skyldigheter till en köpare i den privata sektorn eller ett broinstitut, ges en tillräcklig tidsperiod för att identifiera kontrakt som behöver överföras, kan det vara lämpligt att

²³

Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutlig avveckling i system för överföring och betalningar och värdepapper, (EUT L 166, 11.6.98, s. 11). 6.

införa proportionerliga inskränkningar av motparters rätt att slutavräkna, påskynda eller på annat sätt avsluta finansiella kontrakt innan överföringen görs. Sådana inskränkningar skulle vara nödvändiga för att myndigheterna ska kunna få en rättvisande bild av balansräkningen för den centrala motpart som hamnat på obestånd, utan de förändringar av värden och omfattning som en utbredd användning av uppsägningsrättigheter skulle medföra. För att i så liten utsträckning som möjligt intervensera i motparters avtalsmässiga rättigheter bör begränsningen av uppsägningsrättigheterna bara gälla med avseende på den krisförebyggande åtgärden eller resolutionsåtgärden, inbegripet en inträffad händelse med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd, medan uppsägningsrättigheter på grund av obestånd, inklusive underlåtenhet att betala eller tillhandahålla marginalsäkerheter kvarstår.

- (72) För att bevara rättmätiga kapitalmarknadsarrangemang vid överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, kontrakt, rättigheter och åtaganden i en central motpart som hamnat på obestånd är det lämpligt att inkludera skyddsåtgärder för att, i tillämpliga fall, förhindra uppdelning av skyldigheter som är sammanlänkade med varandra, rättigheter och kontrakt. En sådan begränsning av viss praxis i samband med kontrakt med koppling till varandra och därtill hörande säkerhet bör utsträckas till att även gälla kontrakt med samma motpart som täcks av överenskommelser om säkerhet, finansiell säkerhet med överföring av äganderätt, kvittning, slutavräkning och strukturerad finansiering. Om skyddsåtgärden är tillämplig bör resolutionsmyndigheterna vara skyldiga att överföra alla kontrakt med koppling till varandra i ett skyddat arrangemang eller låta alla ligga kvar i den del som finns kvar av den centrala motpart som hamnat på obestånd. Skyddsåtgärderna bör säkerställa att behandlingen av exponeringar som täcks av ett nettningsavtal i enlighet med direktiv 2013/36/EU påverkas i minsta möjliga grad vid beräkning av lagstadgat kapital.
- (73) EU:s centrala motparter tillhandahåller tjänster till clearingmedlemmar och kunder som i tredjeländer och tredjeländers centrala motparter tillhandahåller tjänster till clearingmedlemmar och kunder i EU. En ändamålsenlig resolution av internationellt verksamma centrala motparter kräver samarbete mellan medlemsstaternas myndigheter och myndigheter i tredjeländ. I detta syfte bör Esma ge vägledning om det relevanta innehållet i samarbetsarrangemang som ingås med myndigheter i tredjeländer. Samarbetsarrangemangen bör säkerställa effektiv planering, beslutsfattande och samordning vad gäller internationellt verksamma centrala motparter. Nationella resolutionsmyndigheter bör under vissa omständigheter erkänna och verkställa resolutionsförfaranden i tredjeländer. Samarbete ska också ske med avseende på dotterföretag inom unionen eller tredjeländers centrala motparter och deras clearingmedlemmar och kunder.
- (74) För att säkerställa en konsekvent harmonisering och ett adekvat skydd för marknadsaktörer i hela unionen bör kommissionen ges befogenhet att anta förslag till tekniska tillsynsstandarder som utarbetats av Esma genom delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget och i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010 för att specificera innehållet i de skriftliga arrangemangen och förfarandena för hur resolutionskollegier, innehållet i resolutionsplanerna och inslag som är relevanta för utförandet av värderingar ska fungera.
- (75) Kommissionen bör kunna upphäva ett clearingkrav som inrättats i enlighet med artikel 5 i förordning (EU) nr 648/2012 efter en begäran från resolutionsmyndigheten för en central motpart i resolution eller den behöriga myndigheten i en central motparts

clearingmedlem i resolution, och efter att ha erhållit ett icke-bindande yttrande från Esma, för särskilda klasser av OTC-derivat som clearas av en central motpart som är i resolution. Beslut om upphävande bör bara antas om det är nödvändigt för att bevara finansiell stabilitet och marknadens förtroende, särskilt för att undvika spridningseffekter och förhindra att motparter och investerare har höga och osäkra riskexponeringar gentemot en central motpart. För att kunna fatta sitt beslut bör kommissionen beakta resolutionsmålen och de kriterier som anges i förordning (EU) nr 648/2012 genom att omfatta OTC-derivat för clearingkravet vad gäller de OTC-derivat för vilka upphävande begärts. Upphävandet bör vara av tillfällig art, med möjlighet till förlängning. På samma sätt bör uppgiften för den centrala motpartens riskkommitté, såsom fastställs i artikel 28 i förordning (EU) nr 648/2012, stärkas för att ytterligare uppmuntra den centrala motparten att hantera sina risker försiktigt och förbättra dess resiliens. Riskkommitténs medlemmar bör ha möjlighet att underrätta den behöriga myndigheten om den centrala motparten inte följer riskkommitténs råd och företrädare för clearingmedlemmar och kunder om riskkommittén bör kunna använda information som lämnats för att övervaka deras exponeringar mot en central motpart i enlighet med konfidentialitetsskyddet. Slutligen bör de centrala motparternas resolutionsmyndigheter också ges tillgång till all nödvändig information i transaktionsregister. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och förordning (EU) nr 2365/2015²⁴ bör därför ändras i enlighet med detta.

- (76) För att säkerställa att centrala motparter resolutionsmyndigheter är representerade i alla relevanta forum och att säkerställa att Esma drar nytta av all sakkunnighet som krävs för att utföra uppgifterna i samband med återhämtning och resolution av centrala motparter bör förordning (EU) nr 1095/2010 ändras för att inkludera nationella resolutionsmyndigheter i begreppet behöriga myndigheter enligt den förordningen.
- (77) För att förbereda Esmas beslut vad gäller de uppgifter som den tilldelats, som inbegriper utarbetande av förslag till tekniska standarder för förhands- och efterhandsvärderingar och om resolutionskollegier och resolutionsplaner och om riktlinjer om villkoren för resolution, bindande medling och för att säkerställa ett omfattande deltagande av EBA och dess medlemmar i beredningen av dessa beslut, bör Esma skapa en intern resolutionskommitté där behöriga myndigheter såsom EBA ska inbjudas att delta som observatörer.
- (78) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheterna och iakttar de rättigheter, friheter och principer som erkänns i stadgan, och särskilt äganderätten, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol samt rätten till försvar.
- (79) När behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter fattar beslut eller vidtar åtgärder inom ramen för detta direktiv bör de alltid dels ta vederbörlig hänsyn till vilka effekter deras beslut och åtgärder får för den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och för den ekonomiska situationen i andra medlemsstater, dels ta hänsyn till hur viktiga alla clearingmedlemmar är för finanssektorn och ekonomin i den medlemsstat där clearingmedlemmen i fråga är etablerad.
- (80) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att harmonisera regler och förfaranden för resolution av centrala motparter inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av

²⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 337, 23.12.2015, s. 1).

medlemsstaterna själva utan snarare, på grund av hur centrala motparter som hamnat på obestånd kan påverka hela unionen, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

- (81) För att undvika inkonsekvenser mellan bestämmelserna om återhämtning och resolution av centrala motparter och en rättslig ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag är det lämpligt att skjuta upp tillämpningen av denna förordning fram till och med den dag då medlemsstaterna ska tillämpa de bestämmelser som införlivar förordningen [*Publikationsbyrå: Vänligen för in hänvisningen till direktivet om ändring av direktiv 2014/59/EU*].

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

SYFTE OCH DEFINITIONER

Artikel 1 *Syfte*

I denna förordning fastställs regler och förfaranden för återhämtning och resolution av centrala motparter som är auktoriserade i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012 och regler för överenskommelser med tredjeländer i fråga om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Artikel 2 *Definitioner*

I denna förordning gäller följande definitioner:

- (1) *central motpart*: en central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (2) *resolutionskollegium*: ett kollegium som inrättats i enlighet med artikel 4.
- (3) *resolutionsmyndighet*: den myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 3.
- (4) *resolutionsverktyg*: ett resolutionsverktyg som avses i artikel 27.1.
- (5) *resolutionsbefogenhet*: en befogenhet som avses i artikel 48.
- (6) *resolutionsmål*: de resolutionsmål som avses i artikel 21.
- (7) *behörig myndighet*: en myndighet som en medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 22 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (8) *resolutionsplan*: en resolutionsplan för en central motpart som upprättats i enlighet med artikel 13.
- (9) *resolutionsåtgärd*: ett beslut att placera en central motpart i resolution i enlighet med artikel 22, tillämpningen av ett resolutionsverktyg eller utövandet av en eller flera resolutionsbefogenheter.
- (10) *clearingmedlem*: en clearingmedlem enligt definitionen i artikel 2.14 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (11) *moderföretag*: ett moderföretag enligt definitionen i artikel 4.1.15 a i förordning (EU) nr 575/2013.
- (12) *central motpart i tredjeland*: en central motpart, vars huvudkontor är etablerat i ett tredjeland.
- (13) *kvittningsavtal*: ett avtal genom vilket två eller flera ömsesidiga fordringar eller skyldigheter som den centrala motparten i resolution och en motpart kan kvitta mot varandra.
- (14) *finansmarknadsinfrastruktur*: en central motpart, en värdepapperscentral, ett transaktionsregister, ett betalningssystem eller ett annat system som en medlemsstat definierat och utsett i enlighet med artikel 2 a i direktiv 98/26/EG.
- (15) *kund*: en kund enligt definitionen i artikel 2.15 i förordning (EU) nr 648/2012.

- (16) *anknutna centrala motparter*: en central motpart med vilken en samverkansöverenskommelse har inrättats i enlighet med avdelning V i förordning (EU) nr 648/2012.
- (17) *clearingdeltagare*: avser clearingmedlemmar och kunder.
- (18) *återhämtningsplan*: en återhämtningsplan som utformas och upprätthålls av en central motpart i enlighet med artikel 9.
- (19) *styrelse*: administrativ styrelse och/eller tillsynsråd som inrättas i enlighet med artikel 27.2 i förordning (EU) nr 648/2012 och nationell bolagsrätt.
- (20) *kollegium*: det kollegium som avses i artikel 18.1 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (21) *kapital*: tecknat kapital i den mening som avses i artikel 22 i rådets direktiv 86/635/EEG²⁵, inklusive äganderättsinstrument i den mån dessa är inbetalda, samt överkurs vid aktieemission, om det helt absorberar förluster i en fortlevnadssituation och vid konkurs eller likvidation prioriteras efter alla andra fordringar.
- (22) *vattenfallsprincipen vid obestånd*: vattenfallsprincipen vid obestånd i enlighet med artikel 45 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (23) *kritiska funktioner*: aktiviteter, tjänster eller transaktioner som tillhandahålls tredje parter utanför den centrala motparten, som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är väsentliga för realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten i en eller flera medlemsstater på grund av den centrala motpartens eller gruppens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänkning, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa aktiviteter, tjänsters eller transaktioners utbytbart.
- (24) *grupp*: ett moderföretag och dess dotterföretag.
- (25) *anknutna finansmarknadsinfrastrukturer*: en anknuten central motpart eller en annan finansmarknadsinfrastruktur med vilken den centrala motparten har kontraktsarrangemang.
- (26) *extraordinärt offentligt finansiellt stöd*: statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget, eller något annat offentligt finansiellt stöd på överstatlig nivå som skulle utgöra statligt stöd om det gavs på nationell nivå, vilket ges för att bevara eller återställa lönsamheten, likviditeten eller solvensen hos en central motpart eller en grupp i vilken denna centrala motpart ingår.
- (27) *finansiella kontrakt*: de kontrakt och överenskommelser som anges i artikel 2.1.100 i direktiv 2014/59/EU.
- (28) *normala insolvensförfaranden*: kollektiva insolvensförfaranden som innebär total eller delvis avyttring av en gäldenärs tillgångar och tillsättande av en likvidator eller förvaltare och som normalt gäller för centrala motparter enligt nationell lagstiftning och antingen är specifika för dessa institut eller allmänt tillämpliga för alla fysiska eller juridiska personer.
- (29) *äganderättsinstrument*: aktier, andra instrument som ger äganderätt, instrument som kan konverteras till eller ge rätt att förvärva aktier eller andra äganderättsinstrument, samt instrument som utgör intressen i aktier eller andra äganderättsinstrument.

²⁵

Rådets direktiv 86/635/EEG av den 8 december 1986 om årsbokslut och sammanställd redovisning för banker och andra finansiella institut (EGT L 372, 31.12.1986, s. 1).

- (30) *utsett nationellt makrotillsynsorgan*: den myndighet som har anförtrots genomförandet av den politik för makroprudentiell tillsyn som avses i rekommendation B1 i rekommendationen från Europeiska systemrisknämnden av den 22 december 2011 om de nationella myndigheternas mandat för makrotillsyn (ESRB/2011/3).
- (31) *obeståndsfond*: en obeståndsfond i enlighet med artikel 42 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (32) *förfinansierade medel*: avser medel som innehas av och är fritt tillgängliga för den berörda juridiska personen.
- (33) *verkställande ledning*: den person eller de personer som effektivt leder den centrala motpartens affärsverksamhet samt arbetande styrelseledamot eller styrelseledamöter.
- (34) *transaktionsregister*: ett transaktionsregister enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och i artikel 3.1 i förordning (EU) nr 2015/2365²⁶.
- (35) *unionens regler om statligt stöd*: den ram som fastställs genom artiklarna 107, 108 och 109 i EUF-fördraget samt förordningar och alla unionsrättsakter, inbegripet riktlinjer, meddelanden och tillkännagivanden, som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller 109 i EUF-fördraget.
- (36) *skuldinstrument*: obligationer och andra former av överlåtbara skuldförbindelser utan säkerhet, instrument som skapar eller bekräftar en skuld samt instrument som ger rätt att förvärva skuldinstrument.
- (37) *infordran av medel vid resolution*: en begäran om likvida medel som ska tillhandahållas av den centrala motpartens clearingmedlemmar, utöver förfinansierade medel, som bygger på lagstadgade befogenheter som en resolutionsmyndighet har tillgång till i enlighet med artikel 31.
- (38) *infordran av medel*: en begäran om likvida medel som ska tillhandahållas av den centrala motpartens clearingmedlemmar, utöver förfinansierade medel, som bygger på kontraktsarrangemang som anges i den centrala motpartens verksamhetsregler.
- (39) *överföringsbefogenheter*: de befogenheter som specificeras i artikel 48.1 c eller d som avser överföring av aktier, andra äganderättsinstrument, skuldinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden, eller en kombination av dessa från en central motpart i resolution till en mottagare.
- (40) *derivat*: ett derivat enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (41) *nettningsavtal*: ett arrangemang i enlighet med vilket ett antal fordringar eller skyldigheter kan omvandlas till en enda nettofordran, inklusive slutavräkningsavtal där fullgörandet av parternas skyldigheter påskyndas när en utlösande händelse inträffar (oavsett hur och var denna definieras) så att de ska fullgöras omedelbart eller avslutas, och i varje fall konverteras till eller ersätts av en enda nettofordran, inbegripet slutavräkningsklausuler enligt definitionen i artikel 2.1 n i i

²⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2365 av den 25 november 2015 om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 337, 23.12.2015, s. 1).

Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG²⁷ och nettning enligt definitionen i artikel 2 k i direktiv 98/26/EG.

- (42) *krisförebyggande åtgärd*: utövande av befogenheter som kräver att en central motpart ska vidta åtgärder för att rätta till bristerna i sin återhämningsplan i enlighet med artikel 10.8 och 10.9, utövande av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolutionsbarhet i enlighet med artikel 17 eller tillämpningen av en åtgärd för tidig intervention i enlighet med artikel 19.
- (43) *uppsägningsrätt*: rätten att säga upp ett kontrakt, rättigheter att påskynda, slutavräkna, kvitta eller netta skyldigheter eller liknande bestämmelser som upphäver, ändrar eller skjuter upp en avtalsparts skyldighet eller en bestämmelse som hindrar en skyldighet enligt kontraktet från att uppkomma som annars skulle uppkomma.
- (44) *avtal om finansiell äganderättsöverföring*: avtal om finansiell äganderättsöverföring enligt definitionen i artikel 2.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG.
- (45) *säkerställd obligation*: ett instrument som avses i artikel 52.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG²⁸.
- (46) *tredjeland resolutionsförfaranden*: en åtgärd enligt lagstiftningen i ett tredjeland som syftar till att hantera en central motpart som hamnat på obestånd i tredjeland som är jämförbar, i termer av mål och förväntade resultat, med resolutionsåtgärderna i denna förordning.
- (47) *berörda nationella myndigheter*: resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier som har utsetts enligt denna förordning eller enligt artikel 3 i direktiv 2014/59/EU eller andra myndigheter i medlemsstaterna som har befogenheter avseende tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden för centrala motparter i tredjeland som tillhandahåller clearingtjänster i deras jurisdiktion.
- (48) *relevant myndighet i tredjeland*: myndighet i tredjeland med ansvar för uppgifter som är jämförbara med de uppgifter som utförs av resolutionsmyndigheter eller behöriga myndigheter enligt denna förordning.

²⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet (EGT L 168, 27.6.2002, s. 43).

²⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

AVDELNING II

RESOLUTIONSMYNDIGHETER, RESOLUTIONS KOLLEGIUM OCH FÖRFARANDEN

AVSNITT I

RESOLUTIONSMYNDIGHETER, RESOLUTIONSKOLLEGIER OCH DELTAGANDE AV DE EUROPEISKA TILLSYNSMYNDIGHETERNA

Artikel 3

Utseende av resolutionsmyndigheter och behöriga ministerier

1. Varje medlemsstat ska utse en eller flera resolutionsmyndigheter med befogenhet att tillämpa resolutionsverktygen och utöva de resolutionsbefogenheter som anges i denna förordning.

Resolutionsmyndigheterna ska vara nationella centralbanker, behöriga ministerier, offentliga förvaltningsmyndigheter eller andra myndigheter med förvaltningsbefogenheter.
2. Resolutionsmyndigheterna ska ha den sakkunskap, de resurser och den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa resolutionsåtgärder och ges möjlighet att utöva sina befogenheter med den skyndsamhet och flexibilitet som krävs för att uppnå resolutionsmålen.
3. När en resolutionsmyndighet som utsetts enligt punkt 1 har fått andra uppgifter ska medlemsstaten säkerställa resolutionsmyndighetens operativa oberoende och vidta alla nödvändiga åtgärder för att undvika intressekonflikter mellan de uppgifter som getts till resolutionsmyndigheten enligt denna förordning samt alla andra uppgifter som myndigheten anförtrotts.
4. Den personal som utför resolutionsmyndighetens uppgifter enligt denna förordning ska vara strukturellt separerad från och följa andra rapporteringsvägar än den personal som utför den berörda myndighetens andra uppgifter.

Resolutionsmyndigheten ska anta och offentliggöra de interna regler som säkerställer den strukturella separering som avses i första stycket, inbegripet regler som rör tystnadsplikten och informationsutbyten mellan de olika uppgiftsområdena.
5. Varje medlemsstat ska utse ett enda ministerium som ansvarigt för att utöva det behöriga ministeriets uppgifter enligt denna förordning.
6. I de fall resolutionsmyndigheten i en medlemsstat inte är det behöriga ministeriet ska resolutionsmyndigheten informera det behöriga ministeriet om de beslut som fattats enligt denna förordning.
7. Om det beslut som avses i punkt 6 kan få direkta effekter på den finansiella stabiliteten eller systemeffekter måste resolutionsmyndigheten få godkännande av det behöriga ministeriet innan de genomförs, om inte annat sägs i nationell lagstiftning.
8. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) om de resolutionsmyndigheter som utsetts i enlighet med punkt 1.

9. Om en medlemsstat utser mer än en resolutionsmyndighet i enlighet med punkt 1 ska den underrättelse som avses i punkt 8 omfatta följande:
- (a) Orsakerna till att flera resolutionsmyndigheter utses.
 - (b) Fördelningen av arbetsuppgifter och ansvarsområden mellan dessa myndigheter.
 - (c) Det sätt på vilket samordningen mellan dem säkerställs.
 - (d) Den resolutionsmyndighet som utsetts som kontaktmyndighet för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i övriga medlemsstater.
10. Esma ska offentliggöra en förteckning över de resolutionsmyndigheter och kontaktmyndigheter som underrättats i enlighet med punkt 8.

Artikel 4 *Resolutionskollegier*

1. Resolutionsmyndigheten ska inrätta, förvalta och leda ett resolutionskollegium som ska utföra de uppgifter som avses i artiklarna 13, 16 och 17 och säkerställa samarbete och samordning med resolutionsmyndigheter i tredjeländer.
- Resolutionskollegier ska tillhandahålla en ram för resolutionsmyndigheter och andra relevanta myndigheter för att utföra följande uppgifter:
- (a) Utbyte av uppgifter som är relevanta för utarbetandet av resolutionsplaner, förberedande och förebyggande åtgärder och resolution.
 - (b) Utarbeta resolutionsplaner i enlighet med artikel 13.
 - (c) Bedöma centrala motparters resolutionsbarhet i enlighet med artikel 16.
 - (d) Identifiera, åtgärda och avlägsna hinder för centrala motparters resolutionsbarhet i enlighet med artikel 17.
 - (e) Samordning av information till allmänheten om resolutionsstrategier och resolutionsordningar.
2. Följande ska vara medlemmar i resolutionskollegiet:
- (a) Den centrala motpartens resolutionsmyndighet.
 - (b) Den centrala motpartens behöriga myndighet.
 - (c) Clearingmedlemmarnas behöriga myndigheter och de resolutionsmyndigheter som avses i artikel 18.2 c i förordning (EU) nr 648/2012.
 - (d) De behöriga myndigheter som avses i artikel 18.2 d i förordning (EU) nr 648/2012.
 - (e) De centrala motparternas behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter som avses i artikel 18.2 e i förordning (EU) nr 648/2012.

- (f) De behöriga myndigheter som avses i artikel 18.2 f i förordning (EU) nr 648/2012.
 - (g) De medlemmar i Europeiska centralbankssystemet som avses i artikel 18.2 f i förordning (EU) nr 648/2012.
 - (h) De centralbanker som avses i artikel 18.2 h i förordning (EU) nr 648/2012.
 - (i) Moderföretagets behöriga myndighet, om artikel 8.4 är tillämplig.
 - (j) Det behöriga ministeriet, om den resolutionsmyndighet som avses i led a inte är det behöriga ministeriet.
 - (k) Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma).
 - (l) Europeiska bankmyndigheten (EBA).
3. Esma och EBA ska inte ha rösträtt i resolutionskollegier.
4. De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna för clearingmedlemmar som är etablerade i tredjeländer och de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna för tredjeländers centrala motparter med vilka den centrala motparten har inrättat samverkansöverenskommelser kan bjudas in att delta som observatörer i resolutionskollegiet. Deras deltagande ska vara beroende av att dessa myndigheter omfattas av krav avseende konfidentialitet som, enligt ordföranden för kollegiet, är likvärdiga med dem som anges i artikel 71.
- Deltagande av myndigheter från tredjeländer i resolutionskollegiet ska begränsas till diskussionen om gränsöverskridande verkställighetsfrågor, bland annat följande:
- (a) Säkerställande av effektiv och samordnad verkställighet av resolutionsåtgärder, särskilt i enlighet med artiklarna 53 och 75.
 - (b) Identifiera och undanröja eventuella hinder för effektiva resolutionsåtgärder som kan uppkomma till följd av skillnader i lagar om säkerheter, nettnings- och kvittningsarrangemang och olika återhämtnings- och resolutionsbefogenheter eller strategier.
 - (c) Att identifiera och samordna behovet av nya krav på licens, godkännande eller auktorisering, mot bakgrund av att det är nödvändigt att resolutionsåtgärder genomförs i god tid.
 - (d) Eventuellt upphävande av varje clearingkrav för relevanta tillgångsklasser som berörs av den centrala motpartens resolution i enlighet med artikel 6 a i förordning (EU) nr 648/2012 eller en motsvarande bestämmelse enligt den nationella lagstiftningen i det berörda tredjelandet.
 - (e) En möjlig inverkan av olika tidszoner på tillämpliga stängningstider vad gäller handelsdagens slut.
5. Resolutionskollegiets ordförande ska vara ansvarig för följande uppgifter:
- (a) Skriftligen fastställa arrangemang och förfaranden för resolutionskollegiets arbete, efter samråd med övriga medlemmar i resolutionskollegiet.

- (b) Samordna resolutionskollegiets alla aktiviteter.
 - (c) Sammankalla och leda alla möten i resolutionskollegiet.
 - (d) Hålla alla medlemmar i resolutionskollegiet fullt informerade i förväg om anordnande av möten, om de huvudfrågor som ska diskuteras under dessa möten och de punkter som ska övervägas vid dessa diskussioner.
 - (e) Besluta om och vilka myndigheter i tredjeländer som ska bjudas in att delta i resolutionskollegiets särskilda möten i enlighet med punkt 4.
 - (f) I rimlig tid samordna utbyte av all relevant information mellan medlemmarna i resolutionskollegiet.
 - (g) I rimlig tid ge alla kollegiemedlemmar information om de beslut som har fattats vid dessa möten samt om resultaten av mötena.
6. För att säkerställa konsekvent och enhetligt fungerande tillsynskollegier i hela unionen ska Esma utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder för att specificera innehållet i de skriftliga arrangemangen och förfarandena för hur de resolutionskollegier som avses i punkt 1 ska fungera.

Vid utarbetandet av de tekniska tillsynsstandarderna som avses i första stycket ska Esma ta hänsyn till de relevanta bestämmelserna i kommissionens delegerade förordning (EU) nr 876/2013²⁹, i kapitel 6 avsnitt 1 i kommissionens delegerade förordning (EU) nr 2016/1691 om komplettering av direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska standarder för tillsyn som antagits på grundval av artikel 88.7 i direktiv 2014/59/EU³⁰.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den [PO: insert date 12 months after the date of entry into force of this Regulation].

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 6 i enlighet med det förfarande som anges i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 5

Esmas resolutionskommitté

1. Esma ska inrätta en resolutionskommitté i enlighet med artikel 41 i förordning (EU) nr 1095/2010 i syfte att förbereda de beslut som Esma anförtros i denna förordning,

²⁹ Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 876/2013 av den 28 maj 2013 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 med avseende på tekniska standarder för tillsyn för de kollegier som ska utöva tillsyn över centrala motparter (EUT L 244, 13.9.2013, s. 19).

³⁰ Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 2016/1691 av den 23 mars 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU med avseende på tekniska tillsynsstandarder som specificerar innehållet i återhämtningsplaner, resolutionsplaner och resolutionsplaner för grupper, de minimikriterier som den behöriga myndigheten ska bedöma när det gäller återhämtningsplaner och återhämtningsplaner för grupper, villkoren för finansiellt stöd inom grupper, kraven på oberoende värderingsmän, avtalsenligt erkännande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter, förfarandena och innehållet för underrättelsekrav och underrättelse om uppskjutande samt resolutionskollegiernas operativa funktionssätt C(2016) 1691 final [Note to Publication Office – Please introduce number of Delegated Regulation]

utom när det gäller de beslut som ska antas i enlighet med artikel 12 i denna förordning.

Resolutionskommittén ska främja utvecklingen och samordningen av resolutionsplaner och utforma metoder för resolution av centrala motparter som hamnat på obestånd.

2. Resolutionskommittén ska bestå av de myndigheter som utsetts i enlighet med artikel 3.1 i denna förordning.

Myndigheter som avses i leden i och iv i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010 ska inbjudas att delta i resolutionskommittén som observatörer.

3. Vid tillämpningen av denna förordning ska Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) samarbeta med den europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) och Europeiska bankmyndigheten (EBA) inom ramen för den gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna som inrättats genom artikel 54 i förordning (EU) nr 1093/2010, artikel 54 i förordning (EU) nr 1094/2010 och artikel 54 i förordning (EU) nr 1095/2010.
4. Vid tillämpningen av denna förordning ska Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) säkerställa en strukturell åtskillnad mellan resolutionskommittén och andra arbetsuppgifter som avses i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 6

Samarbete mellan myndigheter

1. Behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter ska samarbeta nära vid beredningen, planeringen och tillämpningen av resolutionsbeslut.
2. De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska samarbeta med Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) vid tillämpningen av denna förordning, i enlighet med förordning (EU) nr 1095/2010.

De behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna ska utan dröjsmål förse Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) med all information som den behöver för att utföra sina uppgifter i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1095/2010.

AVSNITT II

BESLUTSFATTANDE OCH FÖRFARANDE

Artikel 7

Allmänna principer vid beslutsfattande

Behöriga myndigheter, resolutionsmyndigheter och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) ska ta hänsyn till följande principer när de fattar beslut och vidta följande åtgärder enligt denna förordning:

- (a) Säkerställa proportionaliteten i varje beslut eller åtgärd som rör en enskild central motpart, med beaktande av åtminstone följande faktorer:
 - i) Den centrala motpartens juridiska form.

- ii) Arten, storleken och komplexiteten på den centrala motpartens verksamhet.
 - iii) Strukturen på den centrala motpartens clearingmedlemskap.
 - iv) Den centrala motpartens aktieägarstruktur.
 - v) Den centrala motpartens sammanlänkning med andra finansmarknadsinfrastrukturer, andra finansinstitut och med det finansiella systemet i allmänhet.
 - vi) Faktiska eller potentiella konsekvenser av de överträdelser som avses i artiklarna 19.1 och 22.2.
- (b) Att kravet på effektivt beslutsfattande och på att hålla resolutionskostnaderna så låga som möjligt vid tidig intervention eller resolutionsåtgärder iakttas.
- (c) Beslut fattas och åtgärder vidtas i god tid och med vederbörlig skyndsamhet när så krävs.
- (d) Resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och andra myndigheter samarbetar med varandra för att säkerställa att beslut fattas och åtgärder vidtas på ett samordnat och effektivt sätt.
- (e) Berörda myndigheters uppgifter och ansvar inom varje medlemsstat är tydligt definierade.
- (f) Vederbörlig hänsyn tas till intressena i de medlemsstater där den centrala motparten tillhandahåller tjänster och där dess clearingmedlemmar, deras kunder och eventuella anknutna centrala motparter är etablerade, särskilt effekten av eventuella beslut, åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder vad gäller den finansiella stabiliteten eller skattemedlen i medlemsstaterna och unionen som helhet.
- (g) Vederbörlig hänsyn tas till målen om en avvägning mellan de olika berörda clearingdeltagarnas intressen, berörda aktieägare och drabbade innehavare i de medlemsstater som deltar och undvika att en viss medlemsstats intressen äventyras eller skyddas på ett orättvist sätt, inbegripet att undvika en orättvis fördelning av bördan mellan medlemsstaterna.
- (h) Att alla skyldigheter enligt denna förordning om att samråda med en myndighet innan beslut fattas eller åtgärder vidtas som åtminstone innebär en skyldighet att samråda om de inslag i det föreslagna beslutet eller den föreslagna åtgärden som de har eller sannolikt kan komma att ha.
 - i) Få effekt på clearingmedlemmar, kunder eller anknutna finansmarknadsinfrastrukturer.
 - ii) En inverkan på den finansiella stabiliteten i den medlemsstat där clearingmedlemmar, kunder eller anknutna finansmarknadsinfrastrukturer har etablerats eller är belägna.
- (i) De resolutionsplaner som avses i artikel 13 iakttas, såvida inte avvikelser från dessa planer är nödvändiga för att bättre uppnå resolutionsmålen.

- (j) Transparens säkerställs så snart ett beslut eller en åtgärd som föreslås sannolikt kan få konsekvenser på den finansiella stabiliteten eller skattemedlen i alla berörda medlemsstater.
- (k) Att de samordnar och samarbetar så nära som möjligt med målet att minska den totala kostnaden för resolutionen.
- (l) Negativa ekonomiska och sociala effekter av eventuella beslut i alla medlemsstater och tredjeländer där den centrala motparten tillhandahåller tjänster, inklusive negativa effekter på den finansiella stabiliteten, mildras.

Artikel 8
Informationsutbyte

1. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska på begäran förse varandra med all information som är relevant för utövandet av deras uppgifter enligt denna förordning.
2. Resolutionsmyndigheterna ska endast lämna ut konfidentiella uppgifter från en myndighet i ett tredjeland om den myndigheten har givit sitt samtycke i förväg.

Resolutionsmyndigheterna ska förse det behöriga ministeriet med all information om beslut eller åtgärder som kräver underrättelse till, samråd med eller godkännande av detta ministerium.

AVDELNING III

BEREDNING

KAPITEL I

Planer för återhämtning och resolution

AVSNITT 1

ÅTERHÄMTNINGSPLANERING

Artikel 9

Återhämtningsplaner

1. Centrala motparter ska utforma och upprätthålla en återhämtningsplan som föreskriver åtgärder som ska vidtas för att återställa deras finansiella ställning efter en betydande försämring av deras finansiella situation eller en risk att åsidosätta deras tillsynskrav enligt förordning (EU) nr 648/2012.
2. Återhämtningsplanen ska innehålla en ram med indikatorer som identifierar de omständigheter enligt vilka åtgärderna i återhämtningsplanen ska vidtas. Indikatorerna kan vara av kvalitativ eller kvantitativ art beroende på den centrala motpartens finansiella ställning.

De centrala motparterna ska införa lämpliga arrangemang för en regelbunden övervakning av indikatorerna.
3. De centrala motparterna ska inte hindras från att besluta i något av följande vederbörligen motiverade fall:
 - (a) Vidta åtgärder som föreskrivs i deras återhämtningsplan, trots att de relevanta indikatorerna inte har uppfyllts.
 - (b) Avstå från att vidta åtgärder som föreskrivs i deras återhämtningsplan, trots att de relevanta indikatorerna har uppfyllts.
4. Varje beslut som fattas i enlighet med punkt 3 och motiveringen för detta ska utan dröjsmål meddelas den behöriga myndigheten. Om en central motpart har för avsikt att inleda sin återhämtningsplan ska denne informera den behöriga myndigheten om arten av och omfattningen på de problem som har konstaterats, där samtliga relevanta omständigheter anges och de åtgärder för återhämtning eller andra åtgärder som den avser att vidta för att rätta till situationen.

Om den behöriga myndigheten anser att ett återkrav som den centrala motparten planerar att vidta kan få allvarliga negativa effekter på det finansiella systemet får den kräva att den centrala motparten avstår från att vidta denna åtgärd.
5. Den behöriga myndigheten ska omgående underrätta resolutionsmyndigheten om underrättelser som den mottagit i enlighet med punkt 4 första stycket och eventuella instruktioner från den behöriga myndigheten i enlighet med punkt 4 andra stycket.
6. De centrala motparterna ska uppdatera sina återhämtningsplaner minst en gång om året eller efter en förändring av deras juridiska eller organisatoriska struktur, dess affärsverksamhet eller dess finansiella situation som kan ha en väsentlig inverkan på eller nödvändiggöra en ändring av återhämtningsplanerna. Behöriga myndigheter får kräva att centrala motparter uppdaterar sina återhämtningsplaner oftare.

7. Återhämtningsplanerna ska utarbetas enligt avsnitt A i bilagan. De behöriga myndigheterna kan kräva att de centrala motparterna inkluderar ytterligare information i sina återhämtningsplaner.
8. Den centrala motpartens styrelse ska, med hänsyn till råden från riskkommittén i enlighet med artikel 28.3 i förordning (EU) nr 648/2012, bedöma och godkänna återhämtningsplanen innan den inlämnas till den behöriga myndigheten.
9. Återhämtningsplaner ska anses utgöra en del av de regler som styr verksamheten i centrala motparter och de centrala motparterna ska säkerställa att de åtgärder som ingår i återhämtningsplanerna alltid är verkställbara.

Artikel 10 *Bedömning av återhämtningsplaner*

1. Centrala motparter eller, i de fall artikel 11 är tillämplig, deras moderföretag ska lämna in sina återhämtningsplaner till den behöriga myndigheten för godkännande.
2. Den behöriga myndigheten ska utan onödigt dröjsmål överlämna varje plan till kollegiet och resolutionsmyndigheten.

Inom sex månader efter det att varje plan lämnats, och i samarbete med kollegiet i enlighet med det förfarande som anges i artikel 12, ska den behöriga myndigheten granska återhämtningsplanen och bedöma i vilken mån den uppfyller de krav som anges i artikel 9.
3. Vid bedömningen av återhämtningsplanen ska den behöriga myndigheten ta hänsyn till den centrala motpartens kapitalstruktur, vattenfallsprincipen vid obestånd, komplexiteten hos den organisatoriska strukturen och den centrala motpartens riskprofil och den inverkan som genomförandet av återhämtningsplanen kan få på clearingmedlemmar, deras kunder, de finansiella marknader som de centrala motparterna verkar på och det finansiella systemet som helhet.
4. Resolutionsmyndigheten ska granska återhämtningsplanen för att identifiera eventuella åtgärder som skulle kunna inverka negativt på den centrala motpartens resolutionsbarhet. Resolutionsmyndigheten ska lämna rekommendationer till den behöriga myndigheten avseende dessa frågor.
5. Om den behöriga myndigheten beslutar att inte agera utifrån rekommendationerna från resolutionsmyndigheten i enlighet med punkt 4, ska den motivera detta beslut fullt ut till resolutionsmyndigheten.
6. Om den behöriga myndigheten är enig med rekommendationerna från resolutionsmyndigheten, eller på annat sätt bedömer att det finns väsentliga brister i återhämtningsplanen eller väsentliga hinder för dess genomförande, ska den underrätta den centrala motparten eller dess moderföretag och ge den centrala motparten möjlighet att lämna sina synpunkter.
7. Den behöriga myndigheten kan, med hänsyn tagen till den centrala motpartens synpunkter, begära att den centrala motparten eller moderbolaget inom två månader, som med den behöriga myndighetens godkännande kan förlängas med ytterligare en månad, ska lämna en reviderad plan som visar hur dessa brister eller hinder åtgärdas. Den reviderade planen ska bedömas i enlighet med punkt 2 andra stycket.

8. Om den behöriga myndigheten anser att bristerna och hindren inte har åtgärdats på lämpligt sätt genom den reviderade planen, eller om den centrala motparten eller moderbolaget inte har lämnat in en reviderad plan, ska den begära att den centrala motparten eller moderbolaget gör vissa specifika ändringar i planen.
9. Om det inte är möjligt att på ett adekvat sätt åtgärda bristerna eller hindren genom specifika ändringar av planen ska den behöriga myndigheten begära att den centrala motparten eller moderföretaget inom rimlig tid identifierar eventuella ändringar av sin verksamhet för att hantera bristerna i eller hindren för genomförandet av återhämtningsplanen.

Om en central motpart eller ett moderbolag underlåter att identifiera sådana ändringar inom den tidsram som den behöriga myndigheten fastställt, eller om den behöriga myndigheten anser att de föreslagna åtgärderna inte i tillräcklig grad skulle avhjälpa bristerna eller hindren för genomförandet av återhämtningsplanen ska den behöriga myndigheten begära att den centrala motparten eller moderföretaget vidtar någon av följande åtgärder, med hänsyn till hur allvarliga bristerna och hindren är och vilken effekt åtgärderna kan få på den centrala motpartens verksamhet:

 - (a) Minska den centrala motpartens riskprofil.
 - (b) Stärka den centrala motpartens förmåga att rekapitaliseras i rimlig tid för att uppfylla sina tillsynskrav.
 - (c) Se över den centrala motpartens strategi och struktur.
 - (d) Göra ändringar av vattenfallsprincipen vid obestånd, återhämtningsåtgärder och andra förlustfördelningsarrangemang för att förbättra kritiska funktioners resolutionsbarhet och resiliens.
 - (e) Göra ändringar i den centrala motpartens styrningsstruktur.
10. Den begäran som avses i punkt 9 andra stycket ska vara motiverad och meddelas skriftligen till den centrala motparten.

Artikel 11

Återhämtningsplaner för centrala motparter som tillhör en företagsgrupp

1. Om moderföretaget i den grupp som en central motpart tillhör är ett institut enligt definitionen i artikel 2.1.23 i direktiv 2014/59/EU eller en enhet som avses i led c eller d i artikel 1.1 i det direktivet ska de behöriga myndigheter som avses i artikel 2.1.21 i det direktivet kräva att moderföretaget lämnar en återhämtningsplan för gruppen i enlighet med det direktivet. Den behöriga myndigheten ska lämna in gruppens återhämtningsplan till den centrala motpartens behöriga myndighet.

Om moderföretaget i den grupp som en central motpart tillhör inte är ett institut eller en enhet som avses i första stycket och för att uppfylla kriterierna i avsnitt A i bilagan, får de behöriga myndigheterna, i tillämpliga fall, efter samråd med kollegiet och i enlighet med det förfarande som anges i artikel 10 i denna förordning, kräva att moderföretaget lämnar en plan för den centrala motpartens återhämtningsplan, som en del av gruppens återhämtningsplan. Denna begäran ska motiveras och meddelas skriftligen till den centrala motparten och dess moderbolag.
2. Om moderföretaget lämnar in en återhämtningsplan i enlighet med punkt 1 ska bestämmelserna om den centrala motpartens återhämtningsplan utgöra en urskiljbar del av

återhämtningsplanen och ska uppfylla kraven i denna förordning och den centrala motparten ska inte vara skyldig att upprätta en enskild återhämtningsplan.

3. Den centrala motpartens behöriga myndighet ska, i enlighet med artikel 10 i bestämmelserna om den centrala motpartens återhämtning, bedöma och, i förekommande fall, samråda med gruppens behöriga myndighet.

Artikel 12

Samordningsförfarande för återhämtningsplaner

1. Kollegiet ska fatta ett gemensamt beslut om samtliga följande frågor:
 - (a) Granskningen och bedömningen av återhämtningsplanen,
 - (b) Tillämpningen av de åtgärder som anges i artikel 9.6, 9.7, 9.8 och 9.9.
 - (c) Om en återhämtningsplan ska upprättas av moderföretag i enlighet med artikel 11.1.
2. Kollegiet ska fatta ett gemensamt beslut om de frågor som avses i leden a och b inom fyra månader från dagen för den behöriga myndighetens överlämnande av återhämtningsplanen.

Kollegiet ska fatta ett gemensamt beslut om de frågor som anges i led c inom fyra månader från den dag då den behöriga myndigheten beslutar att begära att moderföretaget upprättar en plan för gruppen.

Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) kan, på begäran av en behörig myndighet, bistå de behöriga myndigheterna i att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1095/2010.

3. Om kollegiet, efter fyra månader från dagen för översändandet av återhämtningsplanen, har underlåtit att fatta ett gemensamt beslut om de frågor som avses i leden a och b i punkt 1 ska den centrala motpartens behöriga myndighet fatta ett eget beslut.

Den centrala motpartens behöriga myndighet ska fatta det beslut som avses i första stycket med beaktande av de synpunkter som övriga medlemmar i kollegiet uttryckt under fyramånadersperioden. Den centrala motpartens behöriga myndighet ska skriftligen meddela detta till den centrala motparten, dess moderföretag, i förekommande fall, och till de övriga medlemmarna i kollegiet.

4. Om en medlem av kollegiet, vid utgången av denna fyramånadersfrist, till Esma har hänskjutit en fråga i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010 avseende bedömningen av återhämtningsplanerna och genomförandet av åtgärderna i leden a, b och d i artikel 10.9 i denna förordning ska den centrala motpartens behöriga myndighet i enlighet med artikel 19.3 i förordning (EU) nr 1095/2010 invänta beslutet från Esma och fatta beslut i enlighet med Esmas beslut.
5. Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i förordning (EU) nr 1095/2010. Esma ska fatta sitt beslut inom en månad från det att frågan hänskjutits till den. Ärendet får inte hänskjutas till Esma efter det att tidsperioden på fyra månader har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats. Om Esma inom en månad inte har fattat beslut ska beslutet från den centrala motpartens behöriga myndighet tillämpas.

AVSNITT 2 RESOLUTIONSPLANERING

Artikel 13 Resolutionsplaner

1. Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med den behöriga myndigheten och i samordning med resolutionskollegiet, i enlighet med det förfarande som anges i artikel 15, upprätta en resolutionsplan för varje central motpart.
2. Resolutionsplanen ska innehålla de resolutionsåtgärder som resolutionsmyndigheten kan vidta om den centrala motparten uppfyller de villkor för resolution som avses i artikel 22.
3. Resolutionsplanen ska beakta åtminstone följande:
 - (a) Den centrala motparten har hamnat på obestånd på grund av följande:
 - i. En eller flera av dess medlemmar har hamnat på obestånd.
 - ii. Andra orsaker, såsom förlusterna från dess investeringsverksamheter eller operativa problem.
 - iii. Mer omfattande finansiell instabilitet eller systemomfattande händelser.
 - (b) Den påverkan genomförandet av resolutionsplanen kan få på clearingmedlemmarna och deras kunder, också när clearingmedlemmar sannolikt kommer att bli föremål för återhämtningsåtgärder eller resolutionsåtgärder i enlighet med direktiv 2014/59/EU, eventuella anknutna finansmarknadsinfrastrukturer, de finansiella marknader som den centrala motparten verkar på och det finansiella systemet som helhet.
 - (c) På vilket sätt och under vilka omständigheter en central motpart kan ansöka om att få nyttja centralbanksfaciliteter och identifiering av de tillgångar som kan förväntas klassificeras som säkerhet.
4. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:
 - (a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
 - (b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
 - (c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.
5. Resolutionsmyndigheterna ska granska och, i tillämpliga fall, uppdatera resolutionsplanerna minst en gång om året och efter varje förändring av den centrala motpartens juridiska eller organisatoriska struktur eller dess affärsverksamhet eller dess finansiella situation eller varje annan förändring som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på planens ändamålsenlighet.

Den centrala motparten och de behöriga myndigheterna ska omedelbart informera resolutionsmyndigheterna om alla sådana förändringar.
6. Resolutionsplanen ska ange de omständigheter och olika scenarier för att använda resolutionsverktygen och utöva resolutionsbefogenheterna. Resolutionsplanen ska innehålla följande, kvantifierad när så är lämpligt och möjligt:

- (a) En sammanfattning av huvudinslagen i planen.
- (b) En sammanfattning av de väsentliga förändringar som har inträffat för den centrala motparten sedan resolutionsplanen senast uppdaterades.
- (c) En beskrivning av hur den centrala motpartens kritiska funktioner, i den mån som krävs, skulle kunna åtskiljas juridiskt och ekonomiskt från övriga funktioner för att säkerställa fortsatt verksamhet efter det att den centrala motparten hamnat på obestånd.
- (d) En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.
- (e) En detaljerad beskrivning av den bedömning av resolutionsbarheten som gjorts i enlighet med artikel 16.
- (f) En beskrivning av alla åtgärder som krävs i enlighet med artikel 17 för att åtgärda eller avlägsna identifierade hinder för resolutionsbarhet till följd av den bedömning som gjorts i enlighet med artikel 16.
- (g) En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet och möjligheten att sälja ut den centrala motpartens kritiska funktioner och tillgångar.
- (h) En detaljerad beskrivning av arrangemangen för att säkerställa att den information som begärs i enlighet med artikel 14 är aktuell och att den alltid är tillgänglig för resolutionsmyndigheterna.
- (i) En förklaring av hur resolutionsåtgärder kan finansieras utan ett antagande av de inslag som avses i punkt 4.
- (j) En detaljerad beskrivning av de olika resolutionsstrategier som skulle kunna tillämpas enligt de olika möjliga scenarierna samt de tillämpliga tidsfristerna.
- (k) En beskrivning av kritiska ömsesidiga beroenden mellan den centrala motparten och andra marknadsdeltagare.
- (l) En beskrivning av olika alternativ för att säkerställa:
 - i. Tillgång till betalnings- och clearingtjänster och annan infrastruktur.
 - ii. Snabb avveckling av skyldigheter till följd av clearingdeltagare och eventuella anknutna finansmarknadsinfrastrukturer.
 - iii. Clearingdeltagarnas tillgång till värdepapper eller likvida medel som centrala motparter tillhandahållit och värdepapper eller kontant säkerhet som ställts till och som innehas av den centrala motpart som dessa deltagare är berättigade till.
 - iv. Kontinuitet av verksamhet som har anknytningar mellan den centrala motparten och andra finansmarknadsinfrastrukturer.
 - v. Överförbarhet av clearingdeltagares positioner.
 - vi. Bevarande av de licenser, auktoriseringar, erkännanden och rättsliga kvalificeringar i en central motpart som är nödvändiga för det fortsatta genomförandet av den centrala motpartens kritiska funktioner, bland annat dess erkännande av tillämpningen av de relevanta reglerna om slutgiltig avveckling och deltagande i eller anknytningar till andra finansmarknadsinfrastrukturer.

- (m) En analys av planens inverkan på den centrala motpartens anställda, inbegripet en bedömning av därmed förknippade kostnader, och en beskrivning av planerade förfaranden för samråd med personalen under resolutionsprocessen, med beaktande av alla nationella regler och system för dialog med arbetsmarknadens parter.
- (n) En plan för kommunikation med media och allmänheten.
- (o) En beskrivning av grundläggande verksamhet och system för att upprätthålla den centrala motpartens operativa verksamhet.

Den information som avses i punkt 6 a ska förmedlas till den berörda centrala motparten. Den centrala motparten kan yttra sig skriftligen om resolutionsplanen till resolutionsmyndigheten. Detta yttrande ska ingå i planen.

7. Resolutionsmyndigheterna kan kräva att centrala motparter förser dem med detaljerade register över de kontrakt som avses i artikel 29 i förordning (EU) nr 648/2012, i vilka den är part. Resolutionsmyndigheterna kan ange en tidsfrist för att lämna dessa uppgifter och ange olika tidsfrister för olika typer av kontrakt.
8. Esma ska efter samråd med Europeiska systemrisknämnden och med beaktande av de relevanta bestämmelserna i kommissionens delegerade förordning (EU) –/2016 om komplettering av direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska standarder för tillsyn som antagits på grundval av artikel 10.9 i direktiv 2014/59/EU, utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder som ytterligare specificerar innehållet i resolutionsplanen i enlighet med punkt 6.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den [PO: please, insert date: twelve months from the date of entry into force of this Regulation].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 14

Centrala motparters skyldighet att samarbeta och tillhandahålla information

Centrala motparter ska samarbeta i den mån som krävs för att upprätta resolutionsplaner och tillhandahålla resolutionsmyndigheterna, antingen direkt eller genom den behöriga myndigheten, all nödvändig information för att upprätta och genomföra dessa planer, inklusive den information och analys som specificeras i avsnitt B i bilagan.

De behöriga myndigheterna ska tillhandahålla resolutionsmyndigheterna alla uppgifter som avses i det första stycket som redan är tillgängliga för dem.

Artikel 15

Samordningsförfarande för resolutionsplaner

1. Resolutionskollegiet ska nå ett gemensamt beslut om resolutionsplanen och eventuella ändringar av denna inom fyra månader från dagen för resolutionsmyndighetens överlämnande av planen enligt vad som avses i punkt 2.
2. Resolutionsmyndigheten ska till resolutionskollegiet överlämna ett utkast till resolutionsplan, informationen ska lämnas i enlighet med artikel 14 och all annan relevant information till resolutionskollegiet.

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att Esma har fått all information som är relevant för dess uppgift i enlighet med denna artikel.

3. Resolutionsmyndigheten kan besluta att involvera tredjelands myndigheter i utarbetandet och översynen av resolutionsplanen, under förutsättning att de uppfyller de konfidentialitetskrav som fastställs i artikel 71 och är från jurisdiktioner där någon av följande enheter är etablerade:
 - i. Den centrala motpartens moderföretag, i tillämpliga fall.
 - ii. Den centrala motpartens betydande clearingmedlemmar.
 - iii. Den centrala motpartens dotterbolag, i tillämpliga fall.
 - iv. Andra tillhandahållare av tjänster som är väsentliga för den centrala motparten.
4. Esma kan på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionskollegiet i att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1095/2010.
5. Om kollegiet efter fyra månader från dagen för översändandet av resolutionsplanen inte har nått ett gemensamt beslut ska resolutionsmyndigheten fatta ett eget beslut om resolutionsplanen. Resolutionsmyndigheten ska fatta sitt beslut med beaktande av de synpunkter som övriga medlemmar i kollegiet uttryckt under fyramånadersperioden. Resolutionsmyndigheten ska skriftligen meddela beslutet till den centrala motparten, dess moderföretag, i tillämpliga fall, och till de övriga medlemmarna i kollegiet.
6. Om någon av medlemmarna i kollegiet vid fyramånadersperiodens slut till Esma har hänskjutit en fråga relaterad till resolutionsplanen i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010, ska den centrala motpartens resolutionsmyndighet invänta eventuella beslut som Esma kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och fatta sitt beslut i enlighet med Esmas beslut.

Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i förordning (EU) nr 1095/2010. Esma ska fatta sitt beslut inom en månad från det att frågan hänskjutits till den. Ärendet får inte hänskjutas till Esma efter det att tidsperioden på fyra månader har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats. Om Esma inom en månad inte har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten gälla.
7. Om ett gemensamt beslut fattas i enlighet med punkt 1 och varje resolutionsmyndighet i enlighet med punkt 6 bedömer att föremålet för tvisten innebär intrång i dess medlemsstats statsfinansiella ansvarsområden ska den centrala motpartens resolutionsmyndighet inleda en omprövning av resolutionsplanen.

KAPITEL II

Resolutionsbarhet

Artikel 16

Bedömning av resolutionsbarhet

1. Resolutionsmyndigheten ska i samarbete med resolutionskollegiet, i enlighet med artikel 17, bedöma i vilken utsträckning det är möjligt att försätta en central motpart i resolution utan att påta sig något av följande:
 - (a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
 - (b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
 - (c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.
2. En central motpart ska anses kunna försättas i resolution om resolutionsmyndigheten anser det genomförbart och trovärdigt att antingen avveckla den genom normala insolvensförfaranden eller försätta den i resolution genom att använda verktygen och utöva befogenheterna för resolution, samtidigt som man säkerställer att centrala motparters kritiska funktioner upprätthålls och i största möjliga mån undviker eventuella betydande negativa effekter på det finansiella systemet.

De negativa effekter som avses i första stycket ska inbegripa mer omfattande finansiell instabilitet eller systempåverkande händelser i alla medlemsstater.

Resolutionsmyndigheten ska i rimlig tid underrätta Esma om den anser att det inte är möjligt att försätta en central motpart i resolution.

3. På begäran av resolutionsmyndigheten ska en central motpart kunna påvisa följande:
 - (a) Att det inte finns några hinder för minskningen av värdet av äganderättsinstrument till följd av utövandet av resolutionsbefogenheterna, oavsett om utestående avtalsarrangemang eller andra åtgärder i den centrala motpartens återhämtningsplan har uttömts helt.
 - (b) De kontrakt som den centrala motparten ingår med clearingmedlemmar eller tredje parter inte gör det möjligt för dessa clearingmedlemmar eller tredje parter att kunna bestrida utövandet av en resolutionsmyndighets resolutionsbefogenheter eller på annat sätt undvika att bli föremål för dessa befogenheter.
4. För den bedömning av den resolutionsbarhet som avses i punkt 1 ska resolutionsmyndigheten, i tillämpliga fall, bedöma de frågeställningar som närmare anges i avsnitt C i bilagan.
5. Resolutionsmyndigheten ska göra en resolutionsbarhetsbedömning samtidigt som den upprättar och uppdaterar resolutionsplanen i enlighet med artikel 13.

Artikel 17

Åtgärda eller avlägsna hinder för resolutionsbarhet

1. Om resolutionsmyndigheten och resolutionskollegiet, efter bedömningen i enlighet med artikel 16, konstaterar att det finns väsentliga hinder för en central motparts resolutionsbarhet, ska resolutionsmyndigheten, i samråd med den behöriga

myndigheten, utarbeta och överlämna en rapport till den centrala motparten och resolutionskollegiet.

Den rapport som avses i första stycket ska analysera de väsentliga hindren för en effektiv användning av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna vad avser den centrala motparten, beakta deras inverkan på den centrala motpartens affärsmodell och rekommendera riktade åtgärder för att avlägsna dessa hinder.

2. Kravet på att resolutionskollegierna fattar ett gemensamt beslut om de resolutionsplaner som anges i artikel 15 ska upphävas efter det att den rapport som avses i punkt 1 lämnats till dess att åtgärderna för att undanröja de väsentliga hindren för ett instituts resolutionsbarhet godtagits av resolutionsmyndigheten i enlighet med punkt 3 i denna artikel eller alternativa åtgärder har beslutats i enlighet med punkt 4 i den här artikeln.
3. Inom fyra månader från dagen för mottagandet av den rapport som lämnats i enlighet med punkt 1 ska den centrala motparten till resolutionsmyndigheten föreslå möjliga åtgärder för att åtgärda eller avlägsna de väsentliga hinder som identifierats i rapporten. Resolutionsmyndigheten ska underrätta resolutionskollegiet om varje åtgärd som föreslås av den centrala motparten. Resolutionsmyndigheten och resolutionskollegiet ska, i enlighet med artikel 18.1 b, bedöma huruvida dessa åtgärder effektivt åtgärdar eller avlägsnar sådana hinder.
4. Om resolutionsmyndigheten och resolutionskollegiet konstaterar att de åtgärder som föreslås av en central motpart i enlighet med punkt 3 inte effektivt skulle minska eller avlägsna de hinder som identifierats i rapporten, ska resolutionsmyndigheten identifiera alternativa åtgärder som den ska underrätta resolutionskollegiet om för ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 18.

De alternativa åtgärder som avses i första stycket ska beakta följande:

- (a) Dessa hinders hot mot den finansiella stabiliteten i förhållande till en central motparts resolutionsbarhet.
- (b) Effekterna av alternativa åtgärder på den specifika centrala motparten, dess clearingmedlemmar och deras kunder, eventuella anknutna finansmarknadsinfrastrukturer och den inre marknaden.

Vid tillämpningen av led b andra stycket ska resolutionsmyndigheten samråda med den behöriga myndigheten och resolutionskollegiet och, i tillämpliga fall, det utsedda nationella makrotillsynsorganet.

5. Resolutionsmyndigheten ska, i enlighet med artikel 18, skriftligen meddela den centrala motparten, antingen direkt eller indirekt genom den behöriga myndigheten, om alternativa åtgärder som ska vidtas för att uppnå målet att undanröja eventuella hinder för resolutionsbarhet. Resolutionsmyndigheten ska motivera varför de åtgärder som föreslås av den centrala motparten inte skulle kunna avlägsna hindren för resolutionsbarhet och hur de föreslagna alternativa åtgärderna skulle kunna avlägsna dem.
6. Den centrala motparten ska inom en månad föreslå en plan för att följa de alternativa åtgärderna.
7. Vid tillämpningen av punkt 4 kan resolutionsmyndigheten kräva att:

- (a) Den centrala motparten gör en översyn av eller upprättar serviceavtal, antingen gruppinterna avtal eller avtal med tredje parter, för att säkra tillhandahållandet av kritiska funktioner.
- (b) Den centrala motparten begränsar sina maximala enskilda eller sammanlagda exponeringar utan säkerhet.
- (c) Den centrala motparten gör ändringar, i enlighet med artikel 41 i förordning (EU) nr 648/2012, av hur den driver in och upprätthåller marginaler.
- (d) Den centrala motparten gör ändringar av sammansättningen och antalet obeståndsfonder som avses i artikel 42 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (e) Den centrala motparten åläggs särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav.
- (f) Den centrala motparten avyttrar särskilda tillgångar.
- (g) Den centrala motparten begränsar eller upphör med specifik befintlig eller föreslagen verksamhet.
- (h) Den centrala motparten ändrar sin återhämtningsplan.
- (i) Utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller tillhandahållande av nya eller befintliga tjänster begränsas eller förhindras.
- (j) Förändringar görs av den centrala motpartens rättsliga eller operativa strukturer eller varje enhet i gruppen som direkt eller indirekt står under dess kontroll för att säkerställa att kritiska funktioner kan åtskiljas rättsligt och operativt från annan verksamhet genom användningen av resolutionsverktyg.
- (k) Den centrala motparten bildar ett finansiellt moderholdingföretag i en medlemsstat eller ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen.
- (l) Den centrala motparten eller varje enhet i gruppen som direkt eller indirekt står under dess kontroll, som ger finansiellt stöd till den centrala motparten för att utfärda åtaganden som kan skrivas ned och konverteras eller avsätta ytterligare resurser för att öka förmågan att absorbera förluster, rekapitalisering och påfyllnad av förfinansierade medel.
- (m) Den centrala motparten, eller varje enhet i gruppen som direkt eller indirekt står under dess kontroll, som ger finansiellt stöd till den centrala motparten för att vidta andra åtgärder för att möjliggöra kapital, andra åtaganden och kontrakt som absorberar förluster, rekapitaliserar den centrala motparten eller för att fylla på den centrala motpartens förfinansierade medel, i synnerhet för att försöka omförhandla eventuella åtaganden som den har utfärdat eller för att ändra avtalsvillkoren, för att säkerställa att alla resolutionsmyndighetens beslut att skriva ned, konvertera eller omstrukturera detta åtagande, instrument eller kontrakt sker enligt lagstiftningen i den jurisdiktion som reglerar det åtagandet eller instrumentet.
- (n) Om den centrala motparten är ett dotterbolag, samordning med relevanta myndigheter i syfte att kräva att moderföretaget bildar ett separat finansiellt holdingföretag för att kontrollera den centrala motparten, om denna åtgärd är nödvändig för att underlätta den centrala motpartens resolution och för att undvika de negativa effekter som användningen av resolutionsverktygen och

utövandet av resolutionsbefogenheterna skulle kunna ha på andra enheter i gruppen.

Artikel 18

Samordningsförfarande för att åtgärda eller avlägsna hinder för resolutionsbarhet

1. Resolutionskollegiet ska nå ett gemensamt beslut om följande:
 - (a) Identifieringen av de väsentliga hindren för resolutionsbarhet i enlighet med artikel 16.1.
 - (b) Bedömningen av de åtgärder som föreslås av den centrala motparten i enlighet med artikel 17.3, i tillämpliga fall.
 - (c) De alternativa åtgärder som krävs i enlighet med artikel 17.4.
2. Det gemensamma beslutet om identifiering av väsentliga hinder för resolutionsbarhet som avses i punkt 1 a ska antas inom fyra månader efter det att den rapport som avses i artikel 17.1 lämnats in till resolutionskollegiet.

Det gemensamma beslut som avses i leden b och c i punkt 1 ska antas inom fyra månader efter den centrala motpartens inlämnande av föreslagna åtgärder för att avlägsna hinder för resolutionsbarhet.

De gemensamma beslut som avses i punkt 1 ska motiveras och resolutionsmyndigheten ska skriftligen underrätta den centrala motparten och, i tillämpliga fall, dess moderföretag.

Esma kan på begäran av resolutionsmyndigheten bistå resolutionskollegiet i att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1095/2010.
3. Om kollegiet efter fyra månader från dagen för översändandet av den rapport som föreskrivs i artikel 17.1 inte har nått ett gemensamt beslut ska resolutionsmyndigheten fatta ett eget beslut om de lämpliga åtgärder som ska vidtas i enlighet med artikel 17.5. Resolutionsmyndigheten ska fatta sitt beslut med beaktande av de synpunkter som övriga medlemmar i kollegiet uttryckt under fyramånadersperioden.

Resolutionsmyndigheten ska skriftligen meddela beslutet till den centrala motparten, dess moderföretag, i tillämpliga fall, och till de övriga medlemmarna i kollegiet.
4. Om någon av medlemmarna i resolutionskollegiet, vid utgången av fyramånadersperioden, i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1095/2010 till Esma har hänskjutit en fråga som tas upp i leden j, k eller n i artikel 17.7, ska den centrala motpartens resolutionsmyndighet skjuta upp sitt beslut och invänta det beslut som Esma kan komma att fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen. I detta fall ska resolutionsmyndigheten fatta sitt beslut i enlighet med Esmas beslut.

Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i förordning (EU) nr 1095/2010. Esma ska fatta sitt beslut inom en månad från det att frågan hänskjutits till den. Ärendet får inte hänskjutas till Esma efter det att tidsperioden på fyra månader har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats. Om Esma inom en månad inte har fattat sitt beslut ska beslutet från resolutionsmyndigheten gälla.

AVDELNING IV

TIDIG INTERVENTION

Artikel 19 *Åtgärder för tidig intervention*

1. Om en central motpart överträder eller sannolikt kommer att överträda tillsynskraven i förordning (EU) nr 648/2012, eller om den behöriga myndigheten har fastställt att det finns andra tecken på en framväxande krissituation som kan påverka den centrala motpartens verksamhet kan de behöriga myndigheterna:
 - (a) Begära att den centrala motparten uppdaterar återhämtningsplanen i enlighet med artikel 9.6, om de omständigheter som kräver tidig intervention skiljer sig från de antaganden som fastställts i den ursprungliga återhämtningsplanen.
 - (b) Begära att den centrala motparten inom en viss tidsfrist genomför ett eller flera av de arrangemang eller en eller flera åtgärder som anges i återhämtningsplanen. När planen uppdateras i enlighet med led a, ska dessa arrangemang eller åtgärder omfatta alla uppdaterade arrangemang eller åtgärder.
 - (c) Begära att den centrala motparten fastställer orsakerna till överträdelsen eller sannolika överträdelser i enlighet med punkt 1 och utarbetar en handlingsplan, inklusive lämpliga åtgärder och tidsfrister.
 - (d) Begära att den centrala motparten sammankallar sina aktieägare till ett möte eller, om den centrala motparten inte uppfyller detta krav, själva sammankalla till möte. I båda fallen ska den behöriga myndigheten fastställa dagordningen, inbegripet de beslut som ska antas av aktieägarna.
 - (e) Begära att en eller flera styrelseledamöter eller verkställande ledning avsätts eller byts ut, om de har konstaterats vara olämpliga för att utföra sina uppdrag i enlighet med artikel 27 i förordning 648/2012.
 - (f) Begära ändringar i den centrala motpartens affärsstrategi.
 - (g) Begära ändringar av den centrala motpartens juridiska eller operativa strukturer.
 - (h) Tillhandahålla resolutionsmyndigheten all den information som behövs för att uppdatera den centrala motpartens resolutionsplan för att förbereda en möjlig resolution av den centrala motparten och värderingen av dess tillgångar och åtaganden i enlighet med artikel 24, inklusive all information som krävs för inspektioner på plats.
 - (i) I tillämpliga fall och i enlighet med punkt 4 begära att den centrala motpartens återhämtningsåtgärder genomförs.
 - (j) Begära att den centrala motparten avstår från att genomföra vissa återhämtningsåtgärder, om den behöriga myndigheten har konstaterat att genomförandet av åtgärderna kan få negativa effekter på den finansiella stabiliteten.
 - (k) Begära att den centrala motparten i rimlig tid fyller på sina finansiella medel.
2. För var och en av dessa åtgärder ska den behöriga myndigheten fastställa en lämplig tidsfrist och utvärdera effektiviteten av dessa åtgärder så snart de har vidtagits.

3. Den behöriga myndigheten kan bara tillämpa åtgärderna i leden a–k i punkt 1 efter att ha tagit hänsyn till effekterna av dessa åtgärder i andra medlemsstater där den centrala motparten bedriver verksamhet eller tillhandahåller tjänster, särskilt om den centrala motpartens verksamhet är kritisk eller viktig för lokala finansiella marknader, inklusive de platser där clearingmedlemmars anknutna handelsplatser och finansmarknadsinfrastrukturer är etablerade.
4. Den behöriga myndigheten får endast tillämpa åtgärden i punkt 1 i om denna åtgärd är i allmänhetens intresse och nödvändig för att uppnå något av följande mål:
 - (a) Bibehålla den finansiella stabiliteten i unionen.
 - (b) Bibehålla den centrala motparters kritiska tjänster.
 - (c) Bibehålla och stärka den centrala motpartens finansiella resiliens.Den behöriga myndigheten ska inte vidta åtgärden i punkt 1 i i samband med åtgärder som rör överföring av en annan central motparts egendom, rättigheter eller åtaganden.
5. Om en central motpart har inlett sin vattenfallsprincip vid obestånd i enlighet med artikel 45 i förordning (EU) nr 648/2012 ska den utan onödigt dröjsmål informera den behöriga myndigheten och förklara om den händelsen återspeglar brister eller problem i den centrala motparten.
6. Om villkoren som anges i punkt 1 är uppfyllda ska den behöriga myndigheten underrätta Esma och resolutionsmyndigheten och samråda med kollegiet.

Efter dessa underrättelser och samråd med kollegiet ska den behöriga myndigheten fatta beslut om den ska vidta någon av de åtgärder som anges i punkt 1. Den behöriga myndigheten ska underrätta kollegiet, resolutionsmyndigheten och Esma om besluten om de åtgärder som ska vidtas.
7. Resolutionsmyndigheten kan, efter den underrättelse som avses i punkt 6 första stycket, begära att den centrala motparten ska kontakta potentiella köpare för att förbereda sin resolution, med förbehåll för de villkor som anges i artikel 41 och de bestämmelser om konfidentialitet som fastställs i artikel 71.

Artikel 20

Avsättning av den verkställande ledningen och styrelsen

Om det föreligger en betydande försämring av en central motparts finansiella situation eller den centrala motparten åsidosätter sina rättsliga krav, inbegripet dess verksamhetsregler, och när andra åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 19 inte är tillräckliga för att vända denna situation kan de behöriga myndigheterna kräva fullständig eller delvis avsättning av den centrala motpartens verkställande ledning eller styrelse.

Tillsättningen av den nya verkställande ledningen eller styrelsen ska ske i enlighet med artikel 27 i förordning (EU) nr 648/2012 och ska vara föremål för den behöriga myndighetens godkännande eller medgivande.

AVDELNING V

RESOLUTION

KAPITEL I

Mål, villkor och allmänna principer

Artikel 21

Resolutionsmål

1. När resolutionsmyndigheten använder verktygen och utövar befogenheterna för resolution ska den beakta samtliga följande resolutionsmål och göra en lämplig avvägning mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall:
 - (a) För att säkerställa upprätthållandet av de centrala motparternas kritiska funktioner, som identifierats i den centrala motpartens återhämtningsplan, särskilt följande:
 - i) Snabb avveckling av den centrala motpartens skyldigheter gentemot sina clearingmedlemmar.
 - ii) Clearingdeltagarnas fortsatta tillgång till värdepapper eller likvida medel som centrala motparter tillhandahållit och värdepapper eller kontant säkerhet som innehas av den centrala motparten för dessa clearingmedlemmars räkning.
 - (b) För att säkerställa en kontinuerlig förbindelse med andra finansmarknadsinfrastrukturer som, om de störs, skulle ha en betydande negativ inverkan på finansiell stabilitet eller ett snabbt slutförande av betalningar, clearing, avveckling och registrering av uppgifter.
 - (c) Undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet, i synnerhet genom att förebygga spridning av ett finansiellt nödläge mellan finansinstitut och genom att upprätthålla marknadsdisciplin.
 - (d) Skydda offentliga medel genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
 - (e) Minimera resolutionskostnaden för alla berörda aktörer och undvika att den centrala motpartens värde förstörs.
2. Styrelsen och den verkställande ledningen för en central motpart i resolution ska bistå med all hjälp som krävs för att uppfylla resolutionsmålen.

Artikel 22

Villkor för resolution

1. Resolutionsmyndigheten ska vidta en resolutionsåtgärd gentemot en central motpart, under förutsättning att samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Den centrala motparten är på obestånd eller kommer sannolikt att hamna på obestånd vilket fastställs genom en av följande myndigheter:
 - i) Den behöriga myndigheten efter samråd med resolutionsmyndigheten.

- ii) Resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten, när resolutionsmyndigheten har de redskap som behövs för att kunna dra denna slutsats.
- (b) Det inte finns några rimliga utsikter för att någon annan alternativ åtgärd från privata sektorn eller tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidig intervention, skulle förhindra att den centrala motparten hamnar på obestånd inom rimlig tid, med beaktande av samtliga relevanta omständigheter.
- (c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänhetens intresse för att uppnå resolutionsmålen när avvecklingen av den centrala motparten enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa mål i samma utsträckning.

Vid tillämpning av led a ii ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål tillhandahålla all relevant information som resolutionsmyndigheten begär för att kunna utföra sin bedömning.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska en central motpart anses vara på obestånd eller sannolikt komma att hamna på obestånd om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

- (a) Den centrala motparten överträder, eller kommer sannolikt att överträda sina auktoriseringskrav på ett sätt som skulle motivera en återkallelse av dess auktorisering i enlighet med artikel 20 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (b) Den centrala motparten kan inte eller kommer sannolikt inte att kunna tillhandahålla en kritisk funktion.
- (c) Den centrala motparten kan inte eller kommer sannolikt inte att kunna återställa sin lönsamhet genom sina återhämtningsåtgärder.
- (d) Den centrala motparten kan inte eller kommer sannolikt inte att kunna betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning.
- (e) Den centrala motparten kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

Vid tillämpningen av led e ska extraordinärt offentligt finansiellt stöd inte omfatta offentligt finansiellt stöd som uppfyller samtliga följande villkor:

- i) Det sker i form av en statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker enligt centralbankernas villkor eller ha formen av en statlig garanti för nyemitterade åtaganden.
- ii) De statliga garantier som avses i led i är begränsade till solventa centrala motparter och villkorade av ett slutligt godkännande enligt unionens regler om statligt stöd, är förebyggande och tillfälligt proportionerligt för att avhjälpa följderna av den allvarliga störningen och får inte användas för att kompensera förluster som den centrala motparten har ådragit sig eller sannolikt kommer att ådra sig i framtiden.
- iii) De statliga garantier som avses i led i är nödvändiga för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och för att bevara den finansiella stabiliteten.

3. Resolutionsmyndigheten kan också vidta en resolutionsåtgärd om den anser att den centrala motparten tillämpar eller avser att tillämpa återhämtningsåtgärder som kan förhindra att den centrala motparten hamnar på obestånd utan att orsaka betydande negativa effekter på det finansiella systemet.
4. Esma ska utfärda riktlinjer för att främja konvergensen i tillsyns- och resolutionsmetoder beträffande tillämpningen av de omständigheter under vilka en central motpart anses hamna på obestånd eller sannolikt kommer att hamna på obestånd senast den *[PO, please insert date 12 months from entry into force of this Regulation]*.

För utfärdandet av dessa riktlinjer ska Esma ta hänsyn till de riktlinjer som utfärdats i enlighet med artikel 32.6 i direktiv 2014/59/EU.

Artikel 23

Allmänna principer vid resolution

Resolutionsmyndigheten ska vidta alla lämpliga åtgärder för att använda de resolutionsverktyg som avses i artikel 27 och utöva de resolutionsbefogenheter som avses i artikel 48 i enlighet med följande principer:

- (a) Alla avtalsskyldigheter och andra arrangemang i den centrala motpartens återhämtningsplan verkställs antingen helt eller delvis, i den mån de inte har uttömts innan den centrala motparten försätts i resolution, om inte resolutionsmyndigheten slår fast att användningen av verktyg eller utövandet av befogenheter för resolution är lämpligare för att i rimlig tid uppnå resolutionsmålen.
- (b) Aktieägarna i den centrala motparten i resolution ska bära de första förlusterna till följd av verkställandet av alla skyldigheter och arrangemang som avses i led a i enlighet med den punkten.
- (c) Borgenärer i den centrala motparten i resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringars prioritetsordning enligt normala insolvensförfaranden, utom om det i denna förordning uttryckligen föreskrivs något annat.
- (d) Den centrala motpartens borgenärer i samma klass behandlas på likvärdigt sätt.
- (e) Ingen av den centrala motpartens borgenärer drabbas av större förluster än vad de skulle ha åsamkats vid någon av följande omständigheter:
 - i) Resolutionsmyndigheten hade inte vidtagit någon resolutionsåtgärd i enlighet med artikel 21 till följd av att en eller flera clearingmedlemmar har hamnat på obestånd och borgenären i stället var föremål för eventuella utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens verksamhetsregler.
 - ii) Om ingen clearingmedlem har hamnat på obestånd hade den centrala motparten avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.
- (f) Styrelsen och den verkställande ledningen för den centrala motparten i resolution ska ersättas, utom i de fall när resolutionsmyndigheten anser det nödvändigt att, helt eller delvis, behålla styrelsen och företagsledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen.

- (g) Resolutionsmyndigheterna informerar och samråder med arbetstagarföreträdare i enlighet med deras nationella lagstiftning eller praxis.
- (h) Om en central motpart är en del av en grupp, tar resolutionsmyndigheterna hänsyn till inverkan på andra enheter i gruppen och på gruppen som helhet.

KAPITEL II

Värdering

Artikel 24

Syftet med värdering

1. Resolutionsmyndigheter ska säkerställa att alla resolutionsåtgärder vidtas på grundval av en värdering som säkerställer en rättvis, försiktig och realistisk bedömning av tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter för den centrala motparten.
2. Innan resolutionsmyndigheten försätter en central motpart i resolution ska den säkerställa att en första värdering görs för att fastställa om villkoren för resolution i enlighet med artikel 22.1 är uppfyllda.
3. Efter det att resolutionsmyndigheten har beslutat att försätta en central motpart i resolution ska den säkerställa att en andra värdering görs för att:
 - (a) Fungera som underlag för beslutet om den lämpliga resolutionsåtgärd som ska vidtas.
 - (b) Säkerställa att eventuella förluster avseende den centrala motpartens tillgångar och rättigheter till fullo erkänns vid den tidpunkt då resolutionsinsverktygen används.
 - (c) Fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av äganderättsinstrument och beslutet om värdet av och antalet äganderättsinstrument som utfärdats eller överförts till följd av utövandet av resolutionsbefogenheter.
 - (d) Fungera som underlag för beslutet om omfattningen av nedskrivningen eller konverteringen av alla åtaganden utan säkerhet, inklusive skuldinstrument.
 - (e) Om instrumenten för fördelning av förluster eller positioner används, fungera som underlag för beslutet om omfattningen av de förluster som ska tillämpas mot de berörda borgenärernas fordringar, utestående skyldigheter eller positioner i förhållande till den centrala motparten.
 - (f) Om broinstitutsinstrumentet används, fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter eller äganderättsinstrument som kan överföras till broinstitutet och beslutet om värdet av den ersättning som kan betalas ut till den centrala motparten i resolution eller, i tillämpliga fall, till en innehavare av äganderättsinstrument.
 - (g) Om instrumentet för försäljning av affärsverksamhet används, fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter eller äganderättsinstrument som kan överföras till en förvärvande tredje part och fungera som underlag för resolutionsmyndighetens bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpningen av artikel 40.

Vid tillämpning av led d ska värderingen ta hänsyn till eventuella förluster som skulle absorberas genom verkställighet av clearingmedlemmars eller andra tredje parter eventuella utestående skyldigheter till den centrala motparten samt den konverteringsnivå som ska tillämpas på skuldinstrumenten.

4. De värderingar som avses i punkterna 2 och 3 kan bara överklagas i enlighet med artikel 72 tillsammans med beslutet om att använda ett verktyg eller utöva en befogenhet för resolution.

Artikel 25 *Krav för värdering*

1. Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att de värderingar som avses i artikel 24 görs
 - (a) av en person som är oberoende i förhållande till offentliga myndigheter och den centrala motparten,
 - (b) av resolutionsmyndigheten, om dessa värderingar inte kan göras av en person som avses i led a.
2. De värderingar som avses i artikel 24 ska betraktas som slutgiltiga när de görs av en person som avses i punkt 1 a och alla villkor i denna artikel är uppfyllda.
3. Utan att det påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska, i tillämpliga fall, en definitiv värdering baseras på försiktiga antaganden och får inte förutsätta potentiellt tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, akut likviditetsstöd från centralbanker eller likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser till den centrala motparten från och med den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas. Värderingen ska även ta hänsyn till möjligheterna att återkräva alla rimliga kostnader som uppkommer för den centrala motparten i resolution i enlighet med artikel 27.9.
4. Den definitiva värderingen ska kompletteras med följande information, som den centrala motparten innehar:
 - (a) En uppdaterad balansräkning och en rapport över den centrala motpartens finansiella ställning, inklusive återstående tillgängliga förfinansierade medel och utestående finansiella åtaganden.
 - (b) Register över clearade kontrakt som avses i artikel 29 i förordning (EU) nr 648/2012.
 - (c) All information om marknaden och det redovisade värdet på dess tillgångar, åtaganden och positioner, inbegripet relevanta fordringar och utestående skyldigheter som ska betalas av eller till den centrala motparten.
5. En definitiv värdering ska innehålla en indelning av borgenärerna i klasser efter deras prioritetsnivåer enligt tillämplig insolvenslagstiftning. Den ska också innehålla en uppskattning av vilken behandling varje kategori av aktieägare och borgenärer skulle ha förväntats motta vid tillämpning av den princip som anges i artikel 23 e.

Den uppskattning som avses i första stycket ska inte påverka den värdering som avses i artikel 61.
6. Esma ska ta hänsyn till eventuella tekniska standarder för tillsyn som utarbetats i enlighet med artikel 36.14 och 36.15 i direktiv 2014/59/EU och ska utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder för att specificera följande:

- (a) De omständigheter under vilka en person anses vara oberoende i förhållande till både resolutionsmyndigheten och den centrala motparten för ändamålet i punkt 1 i denna artikel.
- (b) Metoden för att bedöma värdet av tillgångarna och åtagandena i den centrala motparten.
- (c) Åtskillnaden mellan värderingarna enligt artiklarna 24 och 61.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [PO: insert date: within 12 months of the entry into force of this Regulation].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 26 *Preliminär värdering*

1. De värderingar som avses i artikel 24 och som inte uppfyller kraven i artikel 25.2 ska betraktas som preliminära värderingar.

Preliminära värderingar ska inbegripa en buffert för ytterligare förluster och en lämplig motivering av denna buffert.
2. Om resolutionsmyndigheter vidtar resolutionsåtgärder på grundval av en preliminär värdering ska de säkerställa att en definitiv värdering görs så snart som möjligt.

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att den definitiva värdering som avses i första stycket
 - (a) möjliggör ett fullständigt erkännande av den centrala motpartens eventuella förluster i bankbok och handelslager,
 - (b) i enlighet med punkt 3 fungerar som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas.
3. Om den definitiva värderingens uppskattning av nettoandelsvärdet i den centrala motparten är högre än den preliminära värderingens uppskattning av nettoandelsvärdet i den centrala motparten kan resolutionsmyndigheten
 - (a) öka värdet på fordringar från drabbade borgenärer som har skrivits ned eller omstrukturerats,
 - (b) begära att ett broinstitut gör ytterligare en betalning av ersättning med avseende på tillgångar, åtaganden, rättigheter och skyldigheter till den centrala motparten i resolution eller, i tillämpliga fall, med avseende på äganderättsinstrument till ägarna av dessa instrument.
4. Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) ska med hänsyn till eventuella tekniska tillsynsstandarder som utarbetats i enlighet med artikel 36.15 i direktiv 2014/59/EU, utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder för att, i enlighet med punkt 1 i denna artikel, specificera metoden för att beräkna den buffert för ytterligare förluster som ska ingå i preliminära värderingar.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den [*PO: insert date: within 12 months of the entry into force of this Regulation*].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

KAPITEL III

Resolutionsverktyg

AVSNITT 1

ALLMÄNNA PRINCIPER

Artikel 27

Allmänna principer för resolutionsverktyg

1. Resolutionsmyndigheterna ska vidta de resolutionsåtgärder som avses i artikel 21 genom att använda något av följande resolutionsverktyg, enskilt eller i kombination:
 - (a) Instrumenten för fördelning av förluster eller positioner.
 - (b) Instrumentet för nedskrivning och konvertering.
 - (c) Instrumentet för försäljning av affärsverksamhet.
 - (d) Broinstitutsinstrumentet.
 - (e) Andra resolutionsverktyg som är förenliga med artiklarna 21 och 23.
2. I händelse av en systemkris kan resolutionsmyndigheten också tillhandahålla extraordinärt offentligt finansiellt stöd genom att använda statliga stabiliseringsverktyg i enlighet med artiklarna 45, 46 och 47, under förutsättning att godkännande lämnas i förväg och slutgiltigt enligt unionens regler om statligt stöd.
3. Före användningen av de verktyg som avses i punkt 1 ska resolutionsmyndigheten verkställa följande:
 - (a) Alla befintliga och utestående rättigheter i den centrala motparten, inklusive alla avtalsenliga skyldigheter för clearingmedlemmar att uppfylla infordran av medel, tillhandahålla ytterligare medel till den centrala motparten eller ta på sig positioner från clearingmedlemmar på obestånd, eventuellt genom en auktion eller något annat överenskommet sätt i den centrala motpartens verksamhetsregler.
 - (b) Eventuella befintliga och utestående avtalsenliga skyldigheter för parter som gjort åtaganden, men som inte är clearingmedlemmar, vad gäller alla former av finansiellt stöd.

Resolutionsmyndigheten får delvis verkställa de avtalsenliga förpliktelser som avses i leden a och b, om det inte är möjligt att inom rimlig tid verkställa dessa avtalsenliga skyldigheter i sin helhet.
4. Genom undantag från punkt 3 kan resolutionsmyndigheten helt eller delvis avstå från att verkställa de relevanta befintliga och utestående skyldigheterna för att undvika betydande negativa effekter på det finansiella systemet eller omfattande

spridningseffekter eller, om användningen av de verktyg som avses i punkt 1 är lämpligare för att i rimlig tid uppnå resolutionsmålen.

5. Resolutionsmyndigheten ska kräva att den centrala motparten utfärdar äganderättsinstrument som ska tecknas av samtliga clearingmedlemmar som inte är på obestånd, om dessa clearingmedlemmar som inte är på obestånd har varit föremål för instrument för fördelning av förluster och positioner som avviker från den centrala motpartens verksamhetsregler, vilket har lett till att en clearingmedlem som inte är på obestånd lider en ekonomisk förlust. Antalet äganderättsinstrument som utfärdats till varje drabbad clearingmedlem som inte är på obestånd ska stå i proportion till dess förluster och ta hänsyn till alla utestående avtalsenliga skyldigheter som clearingmedlemmarna har gentemot den centrala motparten.

Antalet äganderättsinstrument som ska tecknas av eller överföras till clearingmedlemmar som inte är på obestånd ska baseras på den värdering som gjorts i enlighet med artikel 24.3.

6. När användningen av ett annat resolutionsverktyg än nedskrivning och konvertering leder till förluster som bärs av clearingmedlemmar, ska resolutionsmyndigheten utöva befogenheten att skriva ned och konvertera eventuella äganderättsinstrument, skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet omedelbart före eller tillsammans med användningen av resolutionsverktyget.
7. Om bara de resolutionsverktyg som avses i leden c och d i punkt 1 används, och bara en del av de tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som avser den centrala motparten i resolution överförs i enlighet med artiklarna 40 och 42, ska den del som finns kvar av den centrala motparten avvecklas i enlighet med normala insolvensförfaranden.
8. Reglerna i den nationella insolvenslagstiftningen avseende möjligheten att förklara rättshandlingar som är till skada för borgenärer ogiltiga eller avsaknad av juridisk giltighet för rättshandlingar ska inte gälla vid överföringar av tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden från en central motpart i förhållande till vilka resolutionsverktyg eller statliga finansiella stabiliseringsverktyg används.
9. Resolutionsmyndigheten kan återkräva alla rimliga kostnader som uppkommit i samband med användningen av resolutionsverktygen, resolutionsbefogenheterna eller statliga finansiella stabiliseringsverktyg på ett eller flera av följande sätt:
 - (a) Som en prioriterad borgenär från den centrala motparten i resolution.
 - (b) Från eventuell ersättning som betalats av köparen om instrumentet för försäljning av affärsverksamhet har använts.
 - (c) Som prioriterad borgenär från eventuella intäkter som uppkommer till följd av att verksamheten i broinstitutet avslutas.
10. Vid användning av resolutionsverktygen ska resolutionsmyndigheterna, på grundval av en värdering som uppfyller kraven i artikel 25, säkerställa full fördelning av förluster, återställande av den centrala motpartens förfinansierade medel eller broinstitutet och rekapitalisering av den centrala motparten eller broinstitutet.

AVSNITT 2

INSTRUMENTEN FÖR FÖRDELNING AV FÖRLUSTER ELLER POSITIONER

Artikel 28

Syfte och tillämpningsområde för instrumenten för fördelning av förluster eller positioner

1. Resolutionsmyndigheterna ska använda instrumentet för fördelning av positioner i enlighet med artikel 29 och instrumentet för fördelning av förluster i enlighet med artiklarna 30 och 31.
2. De verktyg som avses i punkt 1 ska användas med hänsyn till alla kontrakt avseende clearingtjänster och säkerhet i samband med att dessa tjänster tillhandahålls den centrala motparten.
3. Resolutionsmyndigheterna ska använda det instrument för fördelning av positioner som avses i artikel 29 för att på nytt stämma av den centrala motpartens bankbok eller, i förekommande fall, broinstitutet.

Resolutionsmyndigheter ska använda instrumentet för fördelning av förluster som avses i artiklarna 30 och 31 för något av följande syften:

- (a) För att täcka förluster i den centrala motparten som bedömts i enlighet med artikel 27.10.
- (b) För att återställa den centrala motpartens förmåga att uppfylla betalningsförpliktelser allt eftersom de förfaller till betalning.
- (c) Rekapitalisera den centrala motparten och fylla på dess förfinansierade finansiella medel i den mån som krävs för att återställa dess förmåga att uppfylla villkoren för auktorisering och att fortsätta att bedriva sina kritiska funktioner.
- (d) Uppnå det resultat som avses i punkterna a, b och c i förhållande till ett broinstitut.
- (e) Stödja överföringen av den centrala motpartens affärsverksamhet genom instrumentet för försäljning av affärsverksamhet till en solvent tredje man.

Artikel 29

Delvis eller fullständig uppsägning av kontrakt

1. Resolutionsmyndigheten kan säga upp vissa eller alla av följande kontrakt:
 - (a) Kontrakt med clearingmedlem som hamnar på obestånd.
 - (b) Kontrakt med berörd clearingtjänst eller tillgångsklass.
 - (c) Kontrakt med den centrala motparten i resolution.
2. Resolutionsmyndigheten kan bara säga upp de kontrakt som avses i punkt 1 a om överföringen av de tillgångar och positioner som härrör från dessa kontrakt inte har ägt rum i den mening som avses i artikel 48.5 och 48.6 i förordning (EU) nr 648/2012.
3. Resolutionsmyndigheten ska underrätta alla berörda clearingmedlemmar om det datum då alla kontrakt som avses i punkt 1 har avslutats.
4. Före avslutandet av de kontrakt som avses i punkt 1 ska resolutionsmyndigheten verkställa följande:

- (a) Begära att den centrala motparten i resolution värderar varje kontrakt och uppdaterar varje clearingmedlems kontosaldo.
 - (b) Fastställa det nettobelopp som ska betalas av eller till varje clearingmedlem, med beaktande av eventuell variationsmarginal som förfallit men är obetald, inklusive variationsmarginal som ska betalas till följd av de kontraktsvärderingar som avses i led a.
 - (c) Underrätta varje clearingmedlem om de fastställda nettobeloppen och uppbära dem i enlighet med detta.
5. Om en clearingmedlem som inte är på obstånd inte kan betala det nettobelopp som fastställts i enlighet med punkt 4, kan resolutionsmyndigheten kräva att den centrala motparten försätter den clearingmedlem som inte är på obstånd på obstånd och använda dess marginalsäkerhet och bidrag till obeståndsfonden i enlighet med artikel 45 i förordning (EU) nr 648/2012.
6. Om resolutionsmyndigheten har avslutat en eller flera kontrakt av de slag som avses i leden a, b och c i punkt 1 ska den hindra den centrala motparten från att cleara några nya kontrakt av samma slag som det som har sagts upp.
- Resolutionsmyndigheten kan bara tillåta den centrala motparten att återuppta clearing av dessa slag av kontrakt om följande villkor är uppfyllda:
- (a) Den centrala motparten uppfyller kraven i förordning (EU) nr 648/2012.
 - (b) Resolutionsmyndigheten utfärdar och offentliggör ett meddelande om detta med hjälp av de medel som avses i artikel 70.3.

Artikel 30

Minskning av värdet av eventuella vinster som ska betalas av den centrala motparten till clearingmedlemmar som inte är på obstånd

1. Resolutionsmyndigheten kan minska värdet på den centrala motpartens betalningsskyldigheter gentemot de clearingmedlemmar som inte är på obstånd när dessa skyldigheter härrör från vinster som ska betalas enligt den centrala motpartens förfaranden för betalning av marginalsäkerhet eller en ekonomiskt likvärdig betalning.
2. Resolutionsmyndigheten ska beräkna alla minskningar av betalningsskyldigheter som avses i punkt 1 med hjälp av en rättvis fördelningsmekanism som fastställs i den värdering som gjorts i enlighet med artikel 24.3 och som clearingmedlemmarna underrättas om så snart som resolutionsinstrumentet används. De totala nettovinster som ska minskas för varje clearingmedlem ska stå i proportion till de belopp som ska betalas från den centrala motparten.
3. En minskning av värdet på vinster som ska betalas ska få verkan och vara omedelbart bindande för den centrala motparten och drabbade clearingmedlemmar från den tidpunkt då resolutionsmyndigheten vidtar en resolutionsåtgärd.
4. En clearingmedlem som inte är på obstånd ska inte ha några anspråk i några senare förfaranden mot den centrala motparten eller dess efterföljande enheter, som uppkommer till följd av den minskning av betalningsskyldigheter som avses i punkt 1.

5. Om en resolutionsmyndighet bara delvis minskar värdet på de vinster som ska betalas ska det utestående belopp som finns kvar fortfarande utbetalas till den clearingmedlem som inte är på obestånd.

Artikel 31

Infordran av medel vid resolution

1. Resolutionsmyndigheten kan begära att clearingmedlemmar som inte är på obestånd lämnar kontantbidrag till den centrala motparten upp till ett belopp som motsvarar deras bidrag till den centrala motpartens obeståndsfond.

Om den centrala motparten driver olika obeståndsfonder ska beloppet av de kontantbidrag som det hänvisas till i första stycket avse clearingmedlemmens bidrag till den drabbade clearingtjänstens eller tillgångsklassens obeståndsfond eller obeståndsfonder.

Resolutionsmyndigheten kan utöva infordran av kontanta medel vid resolutionen oavsett om man uttömt alla avtalsenliga skyldigheter att kräva finansiella bidrag från clearingmedlemmar som inte är på obestånd.

Resolutionsmyndigheten ska fastställa beloppet för kontantbidraget från varje clearingmedlem som inte är på obestånd i proportion till clearingmedlemmens bidrag till obeståndsfonden.

2. Om en clearingmedlem som inte är på obestånd inte betalar det krävda beloppet kan resolutionsmyndigheten begära att den centrala motparten försätter den clearingmedlemmen på obestånd och använder clearingmedlemmens marginalsäkerhet och bidrag till obeståndsfonder i enlighet med artikel 45 i förordning (EU) nr 648/2012.

AVSNITT 3

NEDSKRIVNING OCH KONVERTERING AV ÄGANDERÄTTSTRUMENT, SKULDINSTRUMENT ELLER ANDRA ÅTAGANDEN UTAN SÄKERHET

Artikel 32

Krav på nedskrivning och konvertering av äganderättsinstrument, skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet

1. Resolutionsmyndigheten kan använda instrumentet för nedskrivning och konvertering i enlighet med artikel 33 med avseende på äganderättsinstrument och skuldinstrument som utfärdats av den centrala motparten i resolution eller andra åtaganden utan säkerhet för att absorbera förluster, rekapitalisera den centrala motparten eller ett broinstitut, eller för att stödja användningen av instrumentet för försäljning av affärsverksamhet.

Resolutionsmyndigheten kan också använda instrumentet för nedskrivning och konvertering i enlighet med artikel 33 med avseende på äganderättsinstrument och skuldinstrument som utfärdats av moderföretaget till den centrala motparten i resolution om de äganderättsinstrument som utfärdats av moderföretaget används för att uppfylla den centrala motpartens kapitalkrav i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 648/2012 eller om äganderättsinstrumenten eller skuldinstrumenten utfärdas

för finansiering av den centrala motparten och som helt absorberar förluster eller utgör efterställda fordringar vid normala insolvensförfaranden.

2. På grundval av den värdering som gjorts i enlighet med artikel 24.3 ska resolutionsmyndigheten fastställa följande:
 - (a) Det belopp med vilket de äganderättsinstrument, skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet måste skrivas ned med beaktande av eventuella förluster som ska absorberas genom verkställighet av clearingmedlemmars eller andra tredje parter eventuella utestående skyldigheter till den centrala motparten.
 - (b) Det belopp med vilket skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet måste konverteras till äganderättsinstrument i syfte att återupprätta tillsynskraven för den centrala motparten eller broinstitutet.

Artikel 33

Bestämmelser som reglerar nedskrivning eller konvertering av äganderättsinstrument, skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet

1. Resolutionsmyndigheten ska använda instrumentet för nedskrivning och konvertering i enlighet med den prioritetsordning som gäller vid normala insolvensförfaranden.
2. Innan kapitalbeloppet för skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet minskas eller konverteras ska resolutionsmyndigheten minska det teoretiska beloppet för äganderättsinstrument i proportion till förlusterna och, i tillämpliga fall, upp till deras fulla värde.

Om den centrala motparten, i överensstämmelse med den värdering som gjorts i enlighet med artikel 24.3, har ett positivt nettovärde efter minskningen av äganderättsinstrument ska resolutionsmyndigheten, allt efter omständigheterna, dra in eller späda ut dessa äganderättsinstrument.

3. Resolutionsmyndigheten ska sätta ned, konvertera, eller både och, kapitalbeloppet för skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet i den mån som krävs för att uppfylla resolutionsmålen och, i tillämpliga fall, upp till dessa instruments eller åtagandens fulla värde.
4. Resolutionsmyndigheten ska inte använda verktyg för nedskrivning och konvertering vad gäller följande åtaganden:
 - (a) Åtaganden gentemot anställda, vad avser inarbetad lön, pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag av den rörliga delen av ersättning som inte regleras genom kollektivavtal.
 - (b) Åtaganden gentemot borgenärer inom affärs- eller handelssektorn, som uppkommer till följd av att den centrala motparten tillhandhållits varor eller tjänster som är avgörande för dess löpande verksamhet, däribland it-tjänster, allmännyttiga tjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.
 - (c) Åtaganden gentemot skatte- och socialförsäkringsmyndigheter, förutsatt att dessa skyldigheter är prioriterade enligt tillämplig insolvenslagstiftning.
 - (d) Åtaganden som hänför sig till system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG.

5. Om det teoretiska beloppet sätts ned för ett äganderättsinstrument eller kapitalbeloppet för ett skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet, ska följande villkor gälla:

- (a) Denna nedsättning ska vara permanent.
- (b) Innehavaren av instrumentet ska inte ha några anspråk i samband med denna nedsättning, med undantag för upplupna eventuella åtaganden och skadeståndsskulder som uppkommit till följd av att nedskrivningens lagenlighet överklagats och eventuella fordringar baserade på äganderättsinstrument som utfärdats eller överförts i enlighet med punkt 6.
- (c) Om detta bara är en delvis nedsättning ska det arrangemang som gav upphov till det ursprungliga åtagandet fortsätta att gälla för den del av beloppet som finns kvar, med förbehåll för eventuella nödvändiga ändringar av villkoren i det arrangemanget till följd av nedsättningen.

Led a ska inte hindra resolutionsmyndigheterna från att tillämpa en uppskrivningsmekanism för att återbetala innehavare av skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet och därefter innehavare av äganderättsinstrument, om nivån på nedskrivningen som baseras på den preliminära värderingen visar sig överstiga de belopp som krävs när den bedöms gentemot den definitiva värdering som avses i artikel 26.2.

6. Vid omvandling av skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet i enlighet med punkt 3 kan resolutionsmyndigheten kräva att centrala motparter eller deras moderbolag utfärdar eller överför äganderättsinstrument till innehavarna av skuldinstrumenten eller andra åtaganden utan säkerhet.

7. Resolutionsmyndigheten ska bara konvertera skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet i enlighet med punkt 3 om följande villkor är uppfyllda:

- (a) Resolutionsmyndigheten har fått godkännande från moderföretagets behöriga myndighet där moderföretaget är skyldigt att utfärda äganderättsinstrumentet.
- (b) Äganderättsinstrumentet utfärdas innan den centrala motparten utfärdar äganderättsinstrument för att tillhandahålla kapital från staten eller ett offentligt organ.
- (c) Konverteringskursen utgör en lämplig kompensation för berörda borgenärer, i linje med deras behandling vid normala insolvensförfaranden.

Efter en eventuell konvertering av skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet till äganderättsinstrument ska det sistnämnda tecknas eller utan dröjsmål överföras efter konverteringen.

8. Vid tillämpningen av punkt 7 ska resolutionsmyndigheten, i samband med utarbetandet och upprätthållandet av den centrala motpartens resolutionsplan och som en del av befogenheterna att avlägsna hinder för den centrala motpartens resolutionsbarhet, säkerställa att den centrala motparten alltid kan utfärda det nödvändiga antalet äganderättsinstrument.

Artikel 34
Effekter av nedskrivning och konvertering

Resolutionsmyndigheten ska genomföra eller kräva genomförande av alla administrativa och förfarandemässiga uppgifter som är nödvändiga för att ge verkan åt användningen av instrumentet för nedskrivning och konvertering, som ska inbegripa följande:

- (a) Ändring av alla relevanta register.
- (b) Avlistning eller avförande från handel av äganderättsinstrument eller skuldinstrument.
- (c) Listning eller upptagande till handel av nya äganderättsinstrument.
- (d) Återlistning eller förnyat upptagande till handel av eventuella skuldinstrument som skrivits ned, utan kravet på utfärdande av ett prospekt enligt rådets och Europaparlamentets direktiv 2003/71/EG³¹.

Artikel 35
Avlägsnande av förfarandemässiga hinder för nedskrivning och konvertering

När artikel 32.1 andra stycket är tillämpligt ska den behöriga myndigheten kräva att centrala motparter, eller deras moderföretag, vid alla tidpunkter innehar en tillräcklig mängd äganderättsinstrument för att säkerställa att dessa centrala motparter eller deras moderföretag kan utfärda tillräckligt med nya äganderättsinstrument och att utfärdandet av eller konverteringen till äganderättsinstrument kan genomföras på ett effektivt sätt.

Resolutionsmyndigheten ska använda instrumentet för nedskrivning och konvertering, oberoende av eventuella bestämmelser i den centrala motpartens stiftelseurkund eller stadgar, inbegripet företrädesrätt för aktieägare eller krav på aktieägarnas medgivande för att öka kapitalet.

Artikel 36
Inlämnande av en plan för omorganisering av affärsverksamheten

1. Centrala motparter ska inom en månad efter användningen av de verktyg som avses i artikel 32, utarbeta och till resolutionsmyndigheten lämna in en omorganiseringsplan för affärsverksamheten i enlighet med artikel 37. Om unionens regler för statligt stöd är tillämpliga ska medlemsstaterna se till att den planen är förenlig med den omstruktureringsplan som den centrala motparten ska lägga fram för kommissionen i enlighet med den ramen.

Om det är nödvändigt för att resolutionsmålen ska uppnås kan resolutionsmyndigheten förlänga den period som avses i första stycket med högst två månader.

2. När en omstruktureringsplan ska anmälas enligt unionens regler om statligt stöd ska omorganiseringsplanen för affärsverksamheten inte påverka den tidsfrist som fastställs genom unionens regler om statligt stöd för inlämning av den omstruktureringsplanen.

³¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 345, 31.12.2003, s. 64).

3. Resolutionsmyndigheten ska lämna in en omorganiseringsplan för affärsverksamheten, och eventuella revideringar av den i enlighet med artikel 38, till den behöriga myndigheten och resolutionskollegiet.

Artikel 37

Omorganiseringsplanens innehåll

1. I den omorganiseringsplan för affärsverksamhet som avses i artikel 36 ska det fastställas åtgärder som syftar till att återställa den långsiktiga lönsamheten för den centrala motparten eller delar av dess affärsverksamhet inom rimlig tid. Dessa åtgärder ska baseras på realistiska antaganden vad gäller de ekonomiska och finansiella marknadsförhållanden enligt vilka den centrala motparten kommer att vara verksam.

Omorganiseringsplanen ska ta hänsyn till den rådande situationen och framtidsutsikterna på de finansiella marknaderna och spegla antaganden om bästa och värsta möjliga utfall, inbegripet en kombination av händelser för att identifiera den centrala motpartens största svagheter. Antagandena ska jämföras med lämpliga sektorsövergripande riktmärken.

2. Omorganiseringsplanen för affärsverksamheten ska åtminstone omfatta följande:
 - (a) En detaljerad analys av de faktorer och omständigheter som har lett till att den centrala motparten hamnar på obestånd eller sannolikt kommer att hamna på obestånd.
 - (b) En beskrivning av de åtgärder som ska antas för att återställa den centrala motpartens långsiktiga lönsamhet.
 - (c) En tidsplan för genomförandet av dessa åtgärder.
3. Åtgärder för att återställa en central motparts långsiktiga lönsamhet kan omfatta följande:
 - (a) Omorganisering och omstrukturering av den centrala motpartens verksamhet.
 - (b) Ändringar av den centrala motpartens verksamhetssystem och infrastruktur.
 - (c) Försäljning av tillgångar eller affärsområden.

Artikel 38

Bedömning och antagande av omorganiseringsplanen för affärsverksamhet

1. Inom en månad efter den centrala motpartens inlämnande av en omorganiseringsplan för affärsverksamheten i enlighet med artikel 36.1 ska resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten bedöma om åtgärderna i denna plan skulle återställa den centrala motpartens långsiktiga lönsamhet på ett tillförlitligt sätt.

Om resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten finner att planen skulle uppnå den centrala motpartens långsiktiga lönsamhet ska resolutionsmyndigheten godkänna planen.

2. Om resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten inte är övertygade om att de åtgärder som föreskrivs i planen skulle återställa den centrala motpartens långsiktiga lönsamhet ska resolutionsmyndigheten underrätta den centrala motparten om sina betänkligheter och begära att den på nytt lämnar in en ändrad plan som hanterar dessa frågor inom två veckor efter delgivningen.

3. Resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten ska bedöma den reviderade planen och ska inom en vecka efter mottagandet av planen underrätta den centrala motparten om betänkligheterna åtgärdats på lämpligt sätt eller om ytterligare ändringar krävs.

Artikel 39

Genomförande och övervakning av omorganiseringsplanen för affärsverksamheten

1. Den centrala motparten ska genomföra omorganiseringsplanen och ska på begäran och åtminstone var sjätte månad lämna in en rapport till resolutionsmyndigheten och den behöriga myndigheten om de framsteg som görs vad gäller genomförandet av planen.
2. Resolutionsmyndigheten kan, i samråd med den behöriga myndigheten, begära att den centrala motparten vid behov reviderar planen för att uppnå det mål som avses i artikel 37.1.

Den centrala motparten ska lämna den revision som avses i första stycket till resolutionsmyndigheten för bedömning i enlighet med artikel 38.3.

AVSNITT 4

INSTRUMENTET FÖR FÖRSÄLJNING AV AFFÄRSVERKSAMHET

Artikel 40

Instrumentet för försäljning av affärsverksamhet

1. Resolutionsmyndigheten får överföra följande till en köpare som inte är ett broinstitut:
 - (a) Äganderättsinstrument som utfärdats av en central motpart i resolution.
 - (b) Alla tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden för en central motpart som är i resolution.

Den överföring som avses i första stycket ska äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i den centrala motparten i resolution eller från andra tredje parter än köparen och utan att följa eventuella förfarandekrav enligt annan bolags- eller värdepapperslagstiftning än de som anges i artikel 41.

2. En överföring enligt punkt 1 ska göras på affärsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna, och i överensstämmelse med unionens regler om statligt stöd.

Vid tillämpningen av första stycket ska resolutionsmyndigheten vidta alla rimliga åtgärder för att erhålla affärsmässiga villkor som är förenliga med den värdering som gjorts i enlighet med artikel 24.3.

3. Om inte annat föreskrivs i denna förordning ska all eventuell ersättning som betalas av köparen gynna
 - (a) ägarna till äganderättsinstrumenten, om försäljningen av affärsverksamheten har skett genom överföring av äganderättsinstrument som utfärdats av den centrala motparten från innehavarna av dessa instrument till köparen,

- (b) den centrala motparten, om försäljningen av affärsverksamheten har skett genom överföring av vissa eller samtliga av tillgångarna eller skulderna i den centrala motparten till köparen,
- (c) alla clearingmedlemmar som inte är på obestånd som har lidit förluster före resolutionen.

Fördelningen av all eventuell ersättning som betalas av köparen ska utföras i enlighet med den centrala motpartens vattenfallsprincip vid obestånd i enlighet med artiklarna 43 och 45 i förordning (EU) nr 648/2012 och fordringarnas prioritetsordning vid normala insolvensförfaranden.

- 4. Resolutionsmyndigheten kan utöva den överföringsbefogenhet som avses i punkt 1 mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av äganderättsinstrument som utfärdats av den centrala motparten eller, allt efter omständigheterna, den centrala motpartens tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden.
- 5. Resolutionsmyndigheten kan, med samtycke från köparen, överföra tillgångar, rättigheter, skyldigheter och åtaganden som har överförts till köparen tillbaka till den centrala motparten eller äganderättsinstrument tillbaka till deras ursprungliga ägare.

Om resolutionsmyndigheten använder den överföringsbefogenhet som avses i första stycket ska den centrala motparten eller de ursprungliga ägarna ta tillbaka alla sådana tillgångar, rättigheter, skyldigheter, åtaganden eller äganderättsinstrument.

- 6. En överföring enligt punkt 1 ska ske oberoende av om köparen är auktoriserad att tillhandahålla tjänsterna och utföra den verksamhet som följer av förvärvet.

Om köparen inte är auktoriserad att tillhandahålla tjänster och utföra den verksamhet som följer av förvärvet ska resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten, bedöma om kraven på lämplig tillbörlig aktsamhet är uppfyllda för köparen och säkerställa att köparen lämnar in en ansökan om auktorisering så snart det är praktiskt möjligt och senast en månad från användningen av instrumentet för försäljning av affärsverksamhet. Den behöriga myndigheten ska säkerställa att en sådan ansökan om auktorisering bedöms på ett skyndsamt sätt.

- 7. Om överföring av äganderättsinstrument som avses i punkt 1 leder till ett förvärv av eller ökar ett kvalificerat innehav som avses i artikel 31.2 i förordning (EU) nr 648/2012 ska den behöriga myndigheten göra den bedömning som avses i den artikeln inom en tidsperiod som varken försenar tillämpningen av instrumentet för försäljning av affärsverksamhet eller hindrar att resolutionsåtgärden uppnår de relevanta resolutionsmålen.
- 8. Om den behöriga myndigheten inte har slutfört den bedömning som avses i punkt 7 senast den dag då överföringen av äganderättsinstrument träder i kraft, ska följande gälla:
 - (a) Överföringen av äganderättsinstrument ska omedelbart få rättslig verkan från och med den dag då de överförs.
 - (b) Under bedömningsperioden och under en eventuell avyttringsperiod som fastställs genom led f ska köparens rösträtt som är kopplad till dessa äganderättsinstrument tillfälligt dras in och uteslutande innehas av resolutionsmyndigheten, vilken inte ska ha någon skyldighet att utöva sådan

rösträtt och vilken inte ska någon som helst skyldighet när det gäller att utöva eller avstå från att utöva sådan eventuell rösträtt.

- (c) Under bedömningsperioden och under en eventuell avyttringsperiod som föreskrivs genom led f ska de sanktioner och andra åtgärder vid överträdelser av krav för förvärv eller avyttring av kvalificerade innehav som anges i artikel 12 i förordning 648/2012 inte tillämpas på den överföringen.
 - (d) Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål efter att ha slutfört sin bedömning meddela resolutionsmyndigheten och köparen skriftligen om resultatet av sin bedömning i enlighet med artikel 32 i förordning (EU) nr 648/2012.
 - (e) Om den behöriga myndigheten inte motsätter sig överföringen ska de rösträtter som är kopplade till dessa äganderättsinstrument anses ha tilldelats köparen från och med den underrättelse som avses i led d.
 - (f) Om den behöriga myndigheten motsätter sig överföringen av äganderättsinstrument ska led b fortsätta att tillämpas och resolutionsmyndigheten kan, efter att ha beaktat marknadsvillkoren, fastställa en avyttringsperiod inom vilken köparen ska avyttra sådana äganderättsinstrument.
9. Vid utövandet av rättigheter att tillhandahålla tjänster i enlighet med förordning 648/2012 ska köparen betraktas som en fortsättning på den centrala motparten i resolution och kan fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av den centrala motparten i resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.
10. Den köpare som avses i punkt 1 ska inte hindras från att utöva den centrala motpartens rätt till medlemskap och få tillgång till betalnings- och avvecklingssystem eller annan finansmarknadsinfrastruktur under förutsättning att köparen uppfyller kriterierna för medlemskap eller deltagande i dessa system eller infrastrukturer.
- Om köparen inte uppfyller de kriterier som anges i första stycket kan köparen fortsätta att utöva den centrala motpartens rätt till medlemskap och få tillgång till dessa system och infrastrukturer under den tidsperiod som fastställs av resolutionsmyndigheten. Den tidsperioden ska inte överstiga 12 månader.
11. Köparen får inte nekas tillgång till betalnings- och avvecklingssystem eller någon annan finansiell marknadsinfrastruktur på grund av att köparen saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget är lägre än de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen eller infrastrukturen.
12. Om inte annat föreskrivs i denna förordning ska aktieägare, borgenärer, clearingmedlemmar och kunder hos den centrala motparten i resolution och andra tredje parter vars tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden inte överförs inte ha någon rätt till, eller avseende de tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som överförs.

Artikel 41

Instrument för försäljning av affärsverksamhet: förfarandekrav

1. När resolutionsmyndigheten använder instrumentet för försäljning av affärsverksamhet avseende en central motpart ska resolutionsmyndigheten annonsera tillgängligheten eller vidta åtgärder för saluföring av de tillgångar, rättigheter, skyldigheter, åtagande eller äganderättsinstrument som ska överföras. Grupper av rättigheter, tillgångar, skyldigheter och åtaganden får saluföras separat.
2. Utan att det i förekommande fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska den saluföring som avses i punkt 1 utföras enligt följande kriterier:
 - (a) Den ska vara så transparent som möjligt och får inte ge en i sak missvisande bild av den centrala motpartens tillgångar, rättigheter, skyldigheter, åtaganden eller äganderättsinstrument, med beaktande av omständigheterna och särskilt behovet av att bevara finansiell stabilitet.
 - (b) Den ska inte på ett otillbörligt sätt favorisera eller diskriminera potentiella köpare.
 - (c) Den ska vara fri från intressekonflikter.
 - (d) Den ska beakta behovet av att uppnå en snabb resolution.
 - (e) Den ska sträva efter att i största möjliga mån maximera försäljningspriset för de berörda äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.

De kriterier som anges i det första stycket ska inte hindra resolutionsmyndigheten från att värva särskilda potentiella köpare.
3. Genom undantag från punkt 1 kan resolutionsmyndigheten saluföra tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna, åtagandena eller äganderättsinstrumenten utan att uppfylla de kriterier som avses i punkt 2 om uppfyllandet av dessa kriterier sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen.

AVSNITT 5

BROINSTITUTSINSTRUMENTET

Artikel 42

Broinstitutsinstrumentet

1. Resolutionsmyndigheten kan till ett broinstitut överföra följande:
 - (a) Äganderättsinstrument som utfärdats av en central motpart i resolution.
 - (b) Alla tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden för en central motpart i resolution.

Den överföring som avses i första stycket kan äga rum utan att medgivande erhålls från aktieägarna i den centrala motparten i resolution eller från andra tredje parter än broinstitutet och utan att uppfylla eventuella förfarandekrav enligt annan bolags- eller värdepapperslagstiftning än den som anges i artikel 43.
2. Broinstitutet ska vara en juridisk person som uppfyller samtliga följande kriterier:
 - (a) Den kontrolleras av resolutionsmyndigheten och ägs helt eller delvis av en eller flera offentliga myndigheter som kan inbegripa resolutionsmyndigheten.

- (b) Den har bildats i syfte att ta emot och inneha vissa eller samtliga äganderättsinstrument som utfärdats av en central motpart i resolution eller vissa eller alla av den centrala motpartens tillgångar, rättigheter, skyldigheter och åtaganden för att upprätthålla kritiska funktioner i den centrala motparten och därefter sälja den centrala motparten.
3. När resolutionsmyndigheten använder broinstitutsinstrumentet ska den säkerställa att det totala värdet av de åtaganden och skyldigheter som överförs till broinstitutet inte överstiger det totala värdet av de rättigheter och tillgångar som överförts från den centrala motparten i resolution.
4. Om inte annat föreskrivs i denna förordning ska all eventuell ersättning som betalats av broinstitutet gynna följande:
- (a) Ägarna till äganderättsinstrumenten, om överföringen till broinstitutet har skett genom att äganderättsinstrument som utfärdats av den centrala motparten i resolution överförts från innehavarna av dessa instrument till broinstitutet.
- (b) Den centrala motparten i resolution, om överföringen till broinstitutet har skett genom att vissa eller alla tillgångar eller åtaganden i den centrala motparten överförts till broinstitutet.
5. Resolutionsmyndigheten kan utöva den överföringsbefogenhet som avses i punkt 1 mer än en gång för att göra kompletterande överföringar av äganderättsinstrument som utfärdats av en central motpart eller av dess tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden.
6. Resolutionsmyndigheten kan överföra de rättigheter, skyldigheter, tillgångar eller åtaganden som hade överförts till broinstitutet tillbaka till den centrala motparten i resolution, eller äganderättsinstrumenten tillbaka till deras ursprungliga ägare när denna överföring uttryckligen föreskrivs i det instrument genom vilket den överföring som avses i punkt 1 görs.
- Om resolutionsmyndigheten använder den överföringsbefogenhet som avses i första stycket ska den centrala motparten i resolution eller de ursprungliga ägarna vara skyldiga att ta tillbaka alla sådana tillgångar, rättigheter, skyldigheter, åtaganden eller äganderättsinstrument, under förutsättning att villkoren i första stycket i denna punkt eller i punkt 7 är uppfyllda..
7. Om de specifika äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden inte omfattas av de klasser av, eller uppfyller de villkor för överföring av, äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som anges i instrumentet genom vilket överföringen gjordes kan resolutionsmyndigheten överföra dem från broinstitutet tillbaka till den centrala motparten i resolution eller de ursprungliga ägarna.
8. En överföring som avses i punkterna 6 och 7 kan göras när som helst och ska uppfylla alla andra villkor som anges i det instrument genom vilket överföringen gjordes för det aktuella ändamålet.
9. Resolutionsmyndigheten kan överföra äganderättsinstrument eller tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden från broinstitutet till en tredje part.
10. Vid utövandet av rättigheter att tillhandahålla tjänster i enlighet med förordning 648/2012, ska ett broinstitut anses utgöra en fortsättning på den centrala motparten i resolution och kan fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av den

centrala motparten i resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.

För alla andra ändamål kan resolutionsmyndigheter kräva att ett broinstitut anses utgöra en fortsättning på den centrala motparten i resolution och ska kunna få fortsätta att utöva alla sådana rättigheter som utövades av den centrala motparten i resolution avseende de överförda tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena.

11. Broinstitutet ska inte hindras från att utöva sin rätt till medlemskap och tillgång till betalnings- och avvecklingssystem och andra finansmarknadsinfrastrukturer som den centrala motparten i resolution omfattas av, förutsatt att den uppfyller kriterierna för medlemskap och deltagande i sådana system och infrastrukturer.

Om broinstitutet inte uppfyller de kriterier som anges i första stycket kan det fortsätta att utöva den centrala motpartens rätt till medlemskap och få tillgång till dessa system och infrastrukturer under en tidsperiod som fastställs av resolutionsmyndigheten. Den tidsperioden ska inte överstiga 12 månader.

12. Broinstitutet ska inte nekas tillgång till betalnings- och avvecklingssystem eller någon annan finansiell marknadsinfrastruktur på grund av att det saknar kreditbetyg från ett kreditvärderingsinstitut eller att det kreditbetyget är lägre än de kreditbetygsnivåer som krävs för att beviljas tillgång till systemen eller infrastrukturen.
13. Aktieägare eller borgenärer i den centrala motparten i resolution och andra tredje parter vars tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden inte överförs till broinstitutet ska inte ha några rättigheter till, eller avseende, de till broinstitutet överförda tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena eller avseende dess styrelse eller verkställande ledning.
14. Broinstitutet ska inte ha några skyldigheter eller något ansvar gentemot aktieägare eller borgenärer i den centrala motparten i resolution, och styrelsen eller den verkställande ledningen i broinstitutet ska inte ha någon ansvarsskyldighet gentemot sådana aktieägare eller borgenärer när det gäller åtgärder och underlåtenhet att vidta åtgärder vid fullgörandet av deras uppgifter, såvida inte åtgärden eller underlåtenheten beror på grov oaktsamhet eller allvarlig försummelse i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning.

Artikel 43

Broinstitut: förfarandekrav

1. Broinstitutet ska uppfylla samtliga följande krav:
 - (a) Broinstitutet ska begära godkännande från resolutionsmyndigheten vad gäller samtliga följande:
 - i) Bolagsordningen för broinstitutet.
 - ii) Ledamöterna i broinstitutets styrelse, om dessa ledamöter inte utses direkt av resolutionsmyndigheten.
 - iii) Ansvar och ersättning till ledamöterna i broinstitutets styrelse, om ersättningen och ansvarsfördelningen inte fastställts av resolutionsmyndigheten.
 - iv) Broinstitutets strategi och riskprofil.

- (b) Broinstitutet ska vara auktoriserat att tillhandahålla tjänster eller utföra den verksamhet som följer av den överföring som avses i artikel 42.1 enligt vad som avses i förordning (EU) nr 648/2012.

Om broinstitutet inte är auktoriserat enligt vad som krävs i punkt 1 b ska resolutionsmyndigheten ansöka om den behöriga myndighetens godkännande för den överföring som avses i artikel 42.1. Om den behöriga myndigheten godkänner överföringen ska den ange den tidsperiod under vilken broinstitutet är undantaget från skyldigheten att uppfylla kraven i förordning (EU) nr 648/2012. Den tidsperioden ska inte vara längre än 12 månader.

2. Om några begränsningar åläggs i enlighet med unionens konkurrensregler eller nationella konkurrensregler ska ledningen i broinstitutet driva den med målet att bevara de berörda parternas tillträde till dess kritiska funktioner och sälja broinstitutet eller någon av dess tillgångar, rättigheter, skyldigheter och åtaganden till en eller flera köpare inom den privata sektorn. Försäljningen ska äga rum när marknadsvillkoren är lämpliga och inom den tidsperiod som anges i punkt 5 och, i tillämpliga fall, punkt 6 i denna artikel.
3. Resolutionsmyndigheten ska avsluta broinstitutets verksamhet i något av följande fall:
 - (a) Resolutionsmålen är uppfyllda.
 - (b) Broinstitutet slås samman med en annan enhet.
 - (c) Broinstitutet upphör att uppfylla kraven i artikel 42.2.
 - (d) Broinstitutet eller praktiskt taget alla dess tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden har sålts i enlighet med punkt 4.
 - (e) Den tidsperiod som anges i punkt 5 löper ut.
 - (f) De kontrakt som clearas av broinstitutet har reglerats, löpt ut eller slutavräknats och den centrala motpartens rättigheter och skyldigheter avseende dessa kontrakt är således fullt infriade.
4. Före försäljningen av broinstitutet eller dess tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden ska resolutionsmyndigheten annonsera tillgången till de delar som ska säljas och ska säkerställa att de saluförs öppet och transparent och att de inte ger en i sak missvisande bild.

Resolutionsmyndigheten ska utföra den försäljning som avses i första stycket på affärsmässiga villkor och ska inte på otillbörligt sätt favorisera eller diskriminera potentiella köpare.
5. Resolutionsmyndigheten ska avsluta verksamheten i ett broinstitut inom två år efter den dag då den sista överföringen från den centrala motparten i resolution görs.

Om resolutionsmyndigheten avbryter verksamheten i en central motpart ska den begära att den behöriga myndigheten återkallar auktoriseringen för broinstitutet.
6. Resolutionsmyndigheten får förlänga den tidsperiod som anges i punkt 5 med en eller flera ytterligare ettårsperioder om en förlängning är nödvändig för att avsluta det broinstitut som avses i leden a–d i punkt 3.

Beslutet att förlänga den tidsperiod som avses i punkt 5 ska motiveras samt innehålla en utförlig bedömning av situationen i broinstitutet i förhållande till gällande marknadsförhållanden och marknadsutsikter.

7. Om verksamheten i broinstitutet avslutas under de omständigheter som avses i led d eller e i punkt 3 ska broinstitutet avvecklas genom normala insolvensförfaranden.

Om inte annat föreskrivs i denna förordning ska alla eventuella intäkter som uppkommer till följd av avslutandet av broinstitutet gynna dess aktieägare.

Om ett broinstitut används för att överföra tillgångar och åtaganden från fler än en central motpart i resolution ska de intäkter som avses i andra stycket fördelas på de tillgångar och åtaganden som överförts från var och en av de centrala motparter som är i resolution.

AVSNITT 6

YTTERLIGARE FINANSIERINGSORDNINGAR

Artikel 44

Alternativa finansieringssätt

Resolutionsmyndigheten kan ingå kontrakt om att låna eller erhålla andra former av finansiellt stöd, inklusive från förfinansierade medel tillgängliga i någon obeståndsfond som inte är uttömd i den centrala motparten i resolution, om det krävs för att säkerställa en ändamålsenlig användning av resolutionsverktygen.

AVSNITT 7

STATLIGA FINANSIELLA STABILISERINGSVERKTYG

Artikel 45

Statliga finansiella stabiliseringsverktyg

1. Resolutionsmyndigheten kan använda de statliga stabiliseringsverktygen i enlighet med artiklarna 46 och 47 för att försätta en central motpart i resolution, om följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Det finansiella stödet är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen.
 - (b) Det finansiella stödet ska tillgripas som en sista utväg efter att ha bedömt och utnyttjat andra resolutionsverktyg så långt som det är praktiskt möjligt samtidigt som den finansiella stabiliteten upprätthållits, i enlighet med det behöriga ministeriets eller regeringens bedömning efter samråd med resolutionsmyndigheten.
 - (c) Det finansiella stödet är förenligt med unionens regler om statligt stöd.
 - (d) Den behöriga myndigheten begär att resolutionsmyndigheten tillhandahåller det finansiella stödet.
2. För att de statliga finansiella stabiliseringsverktygen ska bli verkningsfulla ska de behöriga ministerierna eller regeringarna ha de relevanta resolutionsbefogenheter som anges i artiklarna 48–59 och ska säkerställa att artiklarna 52, 54, och 70 tillämpas.

3. Statliga finansiella stabiliseringsverktyg ska tillgripas som en sista utväg i den mening som avses i punkt 1 b om minst ett av följande villkor är uppfyllda:
- (a) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten, efter samråd med centralbanken och den behöriga myndigheten, avgör att användningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att undvika betydande negativa följdverkningar på den finansiella stabiliteten.
 - (b) Det behöriga ministeriet eller regeringen och resolutionsmyndigheten avgör att användningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräcklig för att skydda allmänintresset, om den centrala motparten beviljats extraordinärt likviditetsstöd från centralbanken.
 - (c) När det gäller verktyget för tillfälligt offentligt ägande avgör det behöriga ministeriet eller regeringen, efter samråd med den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten, att användningen av resolutionsverktygen inte skulle vara tillräckliga för att skydda allmänintresset efter det att den centrala motparten beviljats offentligt aktiekapitalstöd genom verktyget för aktiekapitalstöd.

Artikel 46

Verktyg för offentligt aktiekapitalstöd

1. Offentligt finansiellt stöd kan tillhandahållas för rekapitaliseringen av en central motpart i utbyte mot äganderättsinstrument.
2. Centrala motparter som är föremål för verktyget för offentligt aktiekapitalstöd ska förvaltas på affärsmässiga och professionella grunder.
3. Det äganderättsinstrument som avses i punkt 1 ska säljas till en privat köpare så snart de kommersiella och finansiella omständigheterna medger det.

Artikel 47

Verktyget för tillfälligt offentligt ägande

1. En central motpart får tas i tillfälligt offentligt ägande genom en eller flera överföringar av äganderättsinstrument som utförs av en medlemsstat till en förvärvare som är något av följande:
 - (a) Ett ombud för medlemsstaten, eller
 - (b) ett av medlemsstaten helägt bolag.
2. Centrala motparter som är föremål för verktyget för tillfälligt offentligt ägande ska förvaltas på affärsmässiga och professionella grunder och ska säljas till en privat köpare så snart de affärsmässiga och finansiella omständigheterna medger det.

KAPITEL IV

Resolutionsbefogenheter

Artikel 48

Allmänna befogenheter

1. Resolutionsmyndigheten ska ha alla de befogenheter som är nödvändiga för att effektivt använda resolutionsverktygen, inbegripet samtliga följande befogenheter:
 - (a) Befogenhet att kräva att alla personer lämnar all den information resolutionsmyndigheten behöver för att kunna besluta om och förbereda en

resolutionsåtgärd, inbegripet uppdateringar och kompletteringar av information som lämnats i resolutionsplanerna eller som krävs vid inspektioner på plats.

- (b) Befogenhet att ta kontroll över en central motpart i resolution och att utöva alla de rättigheter och befogenheter som tilldelats innehavare av äganderättsinstrument och den centrala motpartens styrelse.
- (c) Befogenhet att överföra äganderättsinstrument som utfärdats av en central motpart i resolution.
- (d) Befogenhet att till en annan enhet, med dess samtycke, överföra den centrala motpartens rättigheter, tillgångar, skyldigheter eller åtaganden.
- (e) Befogenhet att sänka, också att sänka till noll, kapitalbeloppet eller det utestående belopp som ska betalas för skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet i en central motpart i resolution.
- (f) Befogenhet att konvertera skuldinstrument eller andra åtaganden utan säkerhet i en central motpart i resolution till äganderättsinstrument i denna centrala motpart eller ett broinstitut till vilken tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden för den centrala motparten i resolution har överförts.
- (g) Befogenhet att dra in skuldinstrument som utfärdats av en central motpart i resolution.
- (h) Befogenhet att sänka, också att sänka till noll, det nominella värdet på äganderättsinstrument i en central motpart i resolution och att dra in sådana äganderättsinstrument.
- (i) Befogenhet att kräva att en central motpart i resolution eller dess moderbolag emitterar nya äganderättsinstrument, inbegripet preferensaktier och villkorade konvertibla instrument.
- (j) När det gäller skuldinstrument och andra åtaganden i den centrala motparten, befogenhet att ändra eller anpassa deras löptid, ändra den ränta som ska betalas, eller ändra de datum då räntan förfaller till betalning, däribland betalningsinställelse under en tillfällig period.
- (k) Befogenhet att säga upp och avsluta finansiella kontrakt.
- (l) Befogenhet att avsätta eller ersätta styrelsen och den verkställande ledningen i en central motpart i resolution.
- (m) Befogenhet att kräva att den behöriga myndigheten inom rimlig tid bedömer köparen av ett kvalificerat innehav, genom undantag från de tidsfrister som fastställs i artikel 31 i förordning (EU) 648/2012/EU.
- (n) Befogenhet att sänka, också att sänka till noll, beloppet för tilläggsmarginälsäkerheter på grund av en clearingdeltagare i en central motpart i resolution.
- (o) Befogenhet att överföra öppna positioner och alla relaterade tillgångar, inklusive överlåtelse och avtal om finansiell säkerhet, kvittnings- och nettningsarrangemang, från kontot för en clearingmedlem på obestånd till en clearingmedlem som inte är på obestånd på ett sätt som är förenligt med artikel 48 i förordning (EU) nr 648/2012.
- (p) Befogenhet att verkställa alla befintliga och utestående avtalsenliga skyldigheter för deltagarna i den centrala motparten i resolution.

- (q) Befogenhet att verkställa alla befintliga och utestående skyldigheter för moderföretaget i resolution av den centrala motparten, inklusive att tillhandahålla den centrala motparten finansiellt stöd i form av garantier eller krediter.
- (r) Befogenhet att kräva att clearingmedlemmar ska tillhandahålla ytterligare bidrag i kontanter.

Resolutionsmyndigheterna kan utöva de befogenheter som avses i första stycket var för sig eller i någon kombination.

2. Om inte annat föreskrivs i denna förordning och unionens regler om statligt stöd ska resolutionsmyndigheten inte omfattas av något av följande krav när den utövar de befogenheter som avses i punkt 1:
 - (a) Krav på godkännande eller medgivande från någon offentlig eller privat person.
 - (b) Kraven avseende överföring av finansiella instrument, rättigheter, skyldigheter, tillgångar eller åtaganden för en central motpart i resolution eller ett broinstitut.
 - (c) Skyldighet att underrätta varje offentligrättslig eller privaträttslig juridisk person.
 - (d) Skyldighet att offentliggöra alla underrättelser eller prospekt.
 - (e) Skyldighet att lämna in eller registrera alla handlingar hos någon annan myndighet.

Artikel 49 *Kompletterande befogenheter*

1. När de befogenheter som avses i artikel 48.1 utövas kan resolutionsmyndigheten också utöva följande kompletterande befogenheter:
 - (a) Med förbehåll för artikel 65, förordna om att en överföring ska få verkan utan att det uppstår några skyldigheter eller ansvarsförbindelser som påverkar de överförda finansiella instrumenten, rättigheterna, tillgångarna eller åtagandena.
 - (b) Upphäva rätten att förvärva ytterligare äganderättsinstrument.
 - (c) Kräva att den relevanta myndigheten avbryter eller uppskjuter godkännandet för upptagande till handel på en reglerad marknad eller upptagandet till officiell notering av finansiella instrument som utfärdats av den centrala motparten enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG³².
 - (d) Föreskriva att köparen eller ett broinstitut, i enlighet med artikel 40 respektive artikel 42, behandlas som om denna var den centrala motparten i resolution när det gäller alla rättigheter eller skyldigheter för den centrala motparten i resolution, eller åtgärder som den vidtagit, inbegripet alla rättigheter eller skyldigheter som rör deltagande i en marknadsinfrastruktur.
 - (e) Begära att den centrala motparten i resolution eller köparen eller ett broinstitut, när så är lämpligt, informerar och bistår den andra parten.

³² Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som ska offentliggöras beträffande sådana värdepapper (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1).

- (f) Föreskriva att den clearingmedlem som är mottagare av positioner som den tilldelats genom befogenheterna i leden o och p i artikel 48.1 tar på sig alla rättigheter eller skyldigheter som rör deltagande i en central motpart i förhållande till dessa positioner.
- (g) Annullera eller ändra villkoren i ett kontrakt som den centrala motparten i resolution är part i eller ersätta köparen eller broinstitutet, istället för den centrala motparten i resolution, som en part.
- (h) Ändra eller anpassa verksamhetsreglerna för den centrala motparten i resolution, inbegripet när det gäller villkoren för dess deltagande i enlighet med artikel 37.
- (i) Överlåta en clearingmedlems medlemskap från den centrala motparten i resolution till en köpare av den centrala motparten eller ett broinstitut.

Eventuell rätt till ersättning som föreskrivs i denna förordning ska inte betraktas som en skyldighet eller ansvarsförbindelse i den mening som avses i led a första stycket.

2. Resolutionsmyndigheten kan föreskriva kontinuitetsarrangemang som krävs för att säkerställa att resolutionsåtgärden är ändamålsenlig och att den verksamhet som överlåtits kan bedrivas av köparen eller broinstitutet. Dessa kontinuitetsarrangemang kan inkludera följande:

- (a) Att kontrakt som ingåtts av den centrala motparten i resolution fortsätter att vara gällande, så att köparen eller broinstitutet påtar sig de rättigheter och skyldigheter som den centrala motparten i resolution har i fråga om finansiella instrument, rättigheter, skyldigheter, tillgångar eller åtaganden som har överförts och att ersätta den centrala motparten i resolution, uttryckligen eller underförstått, i alla relevanta kontraktshandlingar.
- (b) Att ersätta den centrala motparten i resolution med köparen eller broinstitutet i alla rättsliga förfaranden som avser alla finansiella instrument, rättigheter, skyldigheter, tillgångar eller åtaganden som har överförts.

3. De befogenheter som anges i punkterna 1 d och 2 b ska inte påverka följande:

- (a) Rätten för en anställd i den centrala motparten i resolution att säga upp ett anställningsavtal.
- (b) Rätten för en avtalspart att, med förbehåll för artiklarna 55, 56 och 57 utöva de rättigheter som följer av avtalet, däribland rätten att säga upp avtalet, om avtalsvillkoren medger en sådan rätt till följd av en handling eller underlåtenhet som begåtts av den centrala motparten före överföringen eller av köparen eller broinstitutet efter överföringen.

Artikel 50 *Särskild förvaltning*

1. Resolutionsmyndigheten kan utse en särskild förvaltare som ersätter styrelsen i en central motpart i resolution. Den särskilda förvaltaren ska ha tillräckligt gott anseende och adekvat sakkunskap om finansiella tjänster, riskhantering och clearingtjänster i enlighet med artikel 27.2 andra stycket i förordning (EU) nr 648/2012.
2. Den särskilda förvaltaren ska ha alla befogenheter som den centrala motpartens aktieägare och ledningsorgan har. Den särskilda förvaltaren kan dock endast utöva

sådana befogenheter under resolutionsmyndighetens kontroll. Resolutionsmyndigheten kan begränsa den särskilda förvaltarens åtgärder eller kräva förhandsgodkännande för vissa åtgärder.

Resolutionsmyndigheten ska offentliggöra tillsättningen som avses i punkt 1 och de villkor som gäller för denna.

3. Den särskilda förvaltare ska tillsättas under högst ett år. Resolutionsmyndigheten kan förlänga den perioden om så är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen.
4. Den särskilda förvaltare ska vidta alla de åtgärder som krävs för att uppnå resolutionsmålen och genomföra resolutionsåtgärder som vidtas av resolutionsmyndigheten. I händelse av inkonsekvens eller konflikt ska denna lagstadgade skyldighet vara överordnad alla andra ledningsuppgifter i enlighet med den centrala motpartens stadgar eller nationell lagstiftning.
5. Den särskilda förvaltare ska regelbundet upprätta rapporter för den resolutionsmyndighet som utsetts med intervall som fastställs av resolutionsmyndigheten i början och i slutet av uppdraget. Dessa rapporter ska i detalj beskriva den centrala motpartens finansiella situation och ange orsakerna till dessa åtgärder.
6. Resolutionsmyndigheten kan när som helst avsätta den särskilda förvaltare. Den ska under alla omständigheter avsätta den särskilda förvaltare i följande fall
 - a) om den särskilda förvaltare inte fullgör sina skyldigheter i enlighet med de villkor som anges av resolutionsmyndigheten,
 - b) om resolutionsmålen skulle uppnås bättre genom att avlägsna eller ersätta den särskilda förvaltare,
 - c) om villkoren för tillsättandet inte längre är uppfyllda.
7. Om den nationella insolvenslagstiftningen föreskriver tillsättandet av en insolvensförvaltare kan den särskilda förvaltare som har tillsatts i enlighet med punkt 1 också tillsättas som insolvensförvaltare.

Artikel 51

Befogenhet att kräva att tjänster och faciliteter tillhandahålls

1. Resolutionsmyndigheten kan kräva att en central motpart i resolution, eller någon av dess enheter i gruppen eller clearingmedlemmar, tillhandahåller alla tjänster eller faciliteter som är nödvändiga för att en köpare eller ett broinstitut effektivt ska kunna driva den verksamhet som överförs till den.

Första stycket ska tillämpas oavsett om en enhet som ingår i samma grupp som den centrala motparten eller någon av dess clearingmedlemmar har inlett normala insolvensförfaranden eller är försatt i resolution.
2. Resolutionsmyndigheten kan verkställa skyldigheter som, i enlighet med punkt 1, ålagts av resolutionsmyndigheter i andra medlemsstater där dessa befogenheter utövas av enheter som tillhör samma grupp som den centrala motparten i resolution, eller av den centrala motpartens clearingmedlemmar.
3. De tjänster och faciliteter som avses i punkt 1 ska inte omfatta någon form av finansiellt stöd.

4. De tjänster och faciliteter som tillhandahålls enligt punkt 1 ska tillhandahållas enligt följande:
- (a) På samma affärsmässiga villkor som när de tillhandahölls den centrala motparten omedelbart före det att resolutionsåtgärden vidtogs, om det finns en överenskommelse för detta ändamål.
 - (b) På rimliga affärsmässiga villkor om det inte finns någon överenskommelse för dessa ändamål eller om överenskommelsen har upphört att gälla.

Artikel 52

Befogenhet att verkställa resolutionsåtgärder eller krisförebyggande åtgärder som vidtas av andra medlemsstater

1. Om äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden vad gäller en central motpart i resolution är belägna i eller regleras av lagen i en annan medlemsstat än resolutionsmyndighetens medlemsstat, ska överlåtelse av sådana instrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden gälla i enlighet med lagstiftningen i denna andra medlemsstat.
2. Resolutionsmyndigheten i en medlemsstat ska förses med all nödvändig hjälp från myndigheterna i andra berörda medlemsstater för att säkerställa att eventuella äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden överförs till köparen eller broinstitutet i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning.
3. Aktieägare, borgenärer och tredje parter som berörs av överföringen av äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som avses i punkt 1 ska inte ha rätt att förhindra, bestrida eller bortse från denna överföring inom ramen för lagen i den medlemsstat som reglerar överföringen.
4. Om resolutionsmyndigheten i en medlemsstat använder de resolutionsverktyg som avses i artiklarna 28 eller 32 och de kontrakt, åtaganden eller äganderättsinstrument eller skuldinstrument som innehas av motparten i resolution omfattar instrument, kontrakt eller åtaganden som regleras av lagstiftningen i en annan medlemsstat, eller åtaganden till borgenärer och kontrakt avseende clearingdeltagare i denna andra medlemsstat ska de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten säkerställa att eventuella åtgärder som följer av dessa resolutionsverktyg får verkan.

För tillämpningen av första stycket ska aktieägare, borgenärer och clearingdeltagare som berörs av dessa resolutionsverktyg inte ha rätt att bestrida minskningen av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet av instrumentet, åtagandet, dess konvertering eller omstrukturering.
5. Följande rättigheter och skyddsåtgärder ska fastställas i enlighet med lagstiftningen i resolutionsmyndighetens medlemsstat:
 - (a) Rätten för aktieägare, borgenärer och tredje parter att, i enlighet med artikel 72, överklaga en överföring av äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som avses i punkt 1 i den här artikeln.
 - (b) Rätten för berörda borgenärer att, i enlighet med artikel 72, överklaga minskningen av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringen eller omstrukturering av ett instrument, åtagande eller kontrakt som omfattas av punkt 4 i denna artikel.
 - (c) Skyddsåtgärder för delvis överföring som avses i kapitel V avseende tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som avses i punkt 1 i denna artikel.

Artikel 53

Befogenheter vad gäller tillgångar, kontrakt, rättigheter, åtaganden, skyldigheter och äganderättsinstrument för personer belägna i eller som styrs av lagstiftningen i tredjeland

1. Om en resolutionsåtgärd avser tillgångar eller kontrakt med personer i ett tredjeland eller äganderättsinstrument, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som styrs av lagstiftningen i ett tredjeland kan resolutionsmyndigheten begära att:
 - (a) Den centrala motparten i resolution och mottagaren av dessa tillgångar, kontrakt, äganderättsinstrument, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att åtgärden blir ändamålsenlig.
 - (b) Den centrala motparten i resolution innehar äganderättsinstrumenten, tillgångarna eller rättigheterna eller fullgör åtagandena eller skyldigheterna för den mottagande enhetens räkning till dess att åtgärden får verkan.
 - (c) Rimliga, regelrätta kostnader som den mottagande enheten ådrar sig för att utföra någon av de åtgärder som krävs enligt leden a och b i denna punkt betalas på något av de sätt som avses i artikel 27.9.
2. Vid tillämpningen av punkt 1 kan resolutionsmyndigheten begära att den centrala motparten säkerställer införandet av en bestämmelse i sina kontrakt och andra överenskommelser med clearingmedlemmar och innehavare av äganderättsinstrument, skuldinstrument eller andra åtaganden i tredjeländer genom vilka de åtar sig att vara bundna av eventuella åtgärder med avseende på deras tillgångar, kontrakt, rättigheter, skyldigheter och åtaganden som vidtagits av resolutionsmyndigheten, inbegripet tillämpningen av artiklarna 55, 56 och 57.
3. Om den resolutionsåtgärd som avses i punkt 1 inte blir giltig ska den åtgärden vara ogiltig avseende de äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller de åtaganden som berörs.

Artikel 54

Uteslutande av vissa kontraktsvillkor vid tidig intervention och resolution

1. En krisförebyggande åtgärd eller resolutionsåtgärd som vidtas i enlighet med den här förordningen eller eventuella inträffade händelser med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd ska inte anses utgöra en utlösande händelse eller ett insolvensförfarande i den mening som avses i direktiv 2002/47/EG eller direktiv 98/26/EG, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt kontraktet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.

Vid tillämpningen av första stycket ska tredjelands resolutionsförfaranden erkännas i enlighet med artikel 75 eller, om en resolutionsmyndighet beslutar det, betraktas som en resolutionsåtgärd som vidtagits i enlighet med denna förordning.
2. En krisförebyggande åtgärd eller en resolutionsåtgärd som avses i punkt 1 ska inte användas till
 - (a) att utöva eventuella uppsägnings-, uppskjutande-, ändrings-, nettnings- eller kvittningsrättigheter också i samband med ett kontrakt som ingåtts av en enhet i en grupp som den centrala motparten tillhör som inbegriper korsvisa obeståndsklausuler eller skyldigheter som garanteras eller på annat sätt stöds av någon enhet i en grupp,

- (b) komma i besittning av, utöva kontroll över eller verkställa alla säkerhetsrätter avseende egendom som tillhör den berörda centrala motparten eller en någon berörd enhet i gruppen i samband med ett kontrakt som inbegriper korsvisa obeståndsklausuler,
- (c) påverka alla avtalsenliga rättigheter som den berörda centrala motparten eller någon enhet i gruppen har i samband med ett kontrakt som inbegriper korsvisa obeståndsklausuler.

Artikel 55

Befogenhet att skjuta upp vissa skyldigheter

1. Resolutionsmyndigheten kan skjuta upp en betalning eller en leveransskyldighet för båda motparterna i eventuella kontrakt som ingåtts av en central motpart i resolution från och med offentliggörandet av en underrättelse om uppskjutande i enlighet med artikel 70 fram till slutet av den arbetsdag som följer efter det offentliggörandet.
Vid tillämpningen av det första stycket ska med slutet av arbetsdagen menas midnatt i resolutionsmyndighetens medlemsstat.
2. Om en betalnings- eller leveransskyldighet skulle ha fullgjorts under perioden för uppskjutandet ska betalnings- eller leveransskyldigheten fullgöras omedelbart efter utgången av perioden för uppskjutandet.
3. Resolutionsmyndigheten ska inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 för betalnings- och leveranskrav som hänför sig till system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG, inklusive andra centrala motparter och centralbanker.

Artikel 56

Befogenhet att begränsa möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande

1. Resolutionsmyndigheten kan förhindra borgenärer med säkerhetsrätt i en central motpart i resolution från att göra säkerhetsrätter gällande avseende eventuella tillgångar i den centrala motparten i resolution från och med offentliggörandet av en underrättelse om uppskjutande i enlighet med artikel 70 fram till slutet av den arbetsdag som följer efter det offentliggörandet.
Vid tillämpningen av det första stycket ska med slutet av arbetsdagen menas midnatt i resolutionsmyndighetens medlemsstat.
2. Resolutionsmyndigheten ska inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 avseende eventuella säkerhetsrätter som system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG, inklusive som andra centrala motparter och centralbanker innehar i tillgångar som den centrala motparten i resolution har pantsatt eller tillhandahållit genom marginalsäkerhet eller full säkerhet.

Artikel 57

Befogenhet att tillfälligt uppskjuta uppsägningsrätt

1. Resolutionsmyndigheten kan skjuta upp uppsägningsrätten för en part i ett kontrakt med en central motpart i resolution från och med offentliggörandet av en underrättelse om uppsägningen i enlighet med artikel 70 fram till slutet av den arbetsdag som följer på det offentliggörandet, förutsatt att betalnings- och leveransskyldigheter och tillhandahållandet av säkerhet fortsätter att bedrivas.

Vid tillämpningen av det första stycket ska med slutet av arbetsdagen menas midnatt i resolutionsmyndighetens medlemsstat.

2. Resolutionsmyndigheten ska inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 för betalnings- och leveranskrav som hänför sig till system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i direktiv 98/26/EG, inklusive andra centrala motparter och centralbanker.
3. En avtalspart kan utöva en uppsägningsrättighet enligt kontraktet före utgången av den tidsperiod som avses i punkt 1 om den avtalsparten underrättas av resolutionsmyndigheten om att de rättigheter och skyldigheter som omfattas av kontraktet inte ska
 - (a) överföras till en annan enhet, eller
 - (b) vara föremål för nedskrivning, konvertering eller användning av ett resolutionsverktyg för att fördela förluster eller positioner.
4. Om den underrättelse som avses i punkt 3 inte har lämnats kan uppsägningsrättigheterna utövas efter utgången av perioden för uppskjutandet, om inte annat följer av artikel 54, enligt följande:
 - (a) Om de rättigheter och skyldigheter som omfattas av kontraktet har överförts till en annan enhet kan en motpart bara utöva uppsägningsrättigheter i enlighet med villkoren i det kontraktet vid en fortlöpande eller efterföljande utlösande händelse från den mottagande enhetens sida.
 - (b) Om de rättigheter och skyldigheter som omfattas av kontraktet ligger kvar hos den centrala motparten i resolution och resolutionsmyndigheten har använt ett resolutionsverktyg för att fördela förluster eller positioner avseende det kontraktet, kan en motpart utöva uppsägningsrättigheter i enlighet med villkoren i det kontraktet när uppskjutandet enligt punkt 1 upphör.

Artikel 58

Befogenhet att utöva kontroll över den centrala motparten

1. Resolutionsmyndigheten kan utöva kontroll över den centrala motparten i resolution för att
 - (a) förvalta den centrala motpartens verksamheter och tjänster, utöva dess aktieägarers och styrelsens befogenheter och samråda med riskkommittén,
 - (b) förvalta och förfoga över tillgångar och egendom i den centrala motparten i resolution.Den kontroll som avses i första stycket kan utövas direkt av resolutionsmyndigheten eller indirekt av en eller flera personer som utsetts av resolutionsmyndigheten.
2. Om resolutionsmyndigheten utövar kontroll över den centrala motparten ska inte resolutionsmyndigheten anses vara en verklig företrädare eller den person som faktiskt styr företaget enligt nationell lagstiftning.

Artikel 59

Resolutionsmyndigheternas utövande av befogenheter

Om inte annat följer av artikel 72 ska resolutionsmyndigheterna vidta resolutionsåtgärder genom verkställighetsföreskrifter i enlighet med nationella administrativa befogenheter och förfaranden.

KAPITEL V

Skyddsåtgärder

Artikel 60

Principen om "inte sämre villkor för borgenär än vid normala insolvensförfaranden"

Om resolutionsmyndigheten använder ett eller flera resolutionsverktyg ska den säkerställa att aktieägare, borgenärer och clearingsdeltagare inte

- (a) i händelse av att en clearingmedlem hamnar på obestånd, drabbas av större förluster än vad de skulle ha drabbats av om resolutionsmyndigheten inte vidtar resolutionsåtgärder som avser den centrala motparten vid den tidpunkt då resolutionsmyndigheten har bedömt att villkoren för resolution i enlighet med artikel 22.1 uppfylls och i stället hade varit föremål för eventuella utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens återhämtningsplan eller övriga kontraktsarrangemang i dess verksamhetsregler,
- (b) annan händelse än en clearingmedlems obestånd, större förluster än vad de skulle ha drabbats av om den centrala motparten hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden, med beaktande av dess kontraktsmässiga arrangemang i sina verksamhetsregler.

Artikel 61

Värdering av tillämpningen av principen om "inte sämre villkor för borgenär än vid normala insolvensförfaranden"

1. För bedömningen av överensstämmelsen med principen om "inte sämre villkor för borgenär än vid normala insolvensförfaranden" i enlighet med artikel 60 ska resolutionsmyndigheten säkerställa att en värdering utförs av en oberoende person så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden har verkställts.
2. Den värdering som avses i punkt 1 ska innehålla följande:
 - (a) Den behandling som aktieägare, borgenärer och clearingdeltagare skulle ha fått om resolutionsmyndigheten inte hade vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten när resolutionsmyndigheten bedömde att villkoren för resolution i enlighet med artikel 22.1 var uppfyllda, utan i stället hade varit föremål för eventuella utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens återhämtningsplan eller övriga kontraktsarrangemang i dess verksamhetsregler eller den centrala motparten hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden.
 - (b) Den faktiska behandling som aktieägare, borgenärer och clearingdeltagare har fått vid resolutionen av den centrala motparten,
 - (c) oavsett om det finns någon skillnad mellan den behandling som avses i led a och den behandling som avses i led b.
3. Vid beräkningen av de behandlingar som avses i punkt 2 ska man i den värdering som avses i punkt 1 bortse från eventuellt extraordinärt offentligt finansiellt stöd till den centrala motparten i resolution.

4. Den värdering som avses i punkt 1 ska skilja sig från den som genomförs i enlighet med artikel 24.3.
5. Esma ska, med hänsyn till eventuella tekniska standarder för tillsyn som utarbetats i enlighet med artikel 74.4 i direktiv 2014/59/EU, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera metoden för att göra den värdering som avses i punkt 1.

Esma ska lämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den [PO please insert the date 12 months from entry into force of the Regulation].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.

Artikel 62

Skyddsåtgärder för aktieägare, borgenärer och clearingdeltagare

Om någon aktieägare, borgenär eller clearingdeltagare har drabbats av större förluster än de skulle ha haft om resolutionsmyndigheten inte skulle ha vidtagit resolutionsåtgärder avseende den centrala motparten, utan de i stället skulle ha varit föremål för eventuella utestående skyldigheter enligt den centrala motpartens återhämtningsplan eller andra arrangemang i dess verksamhetsregler eller om den centrala motparten hade avvecklats under normala insolvensförfaranden ska den aktieägaren, borgenären och clearingdeltagaren vara berättigad till utbetalning av mellanskillnaden.

Artikel 63

Skyddsåtgärder för motparter vid delvis överföring

Det skydd som anges i artiklarna 64, 65 och 66 ska tillämpas i följande fall:

- (a) Om resolutionsmyndigheten överför vissa men inte alla delar av tillgångarna, rättigheterna, skyldigheterna eller åtagandena i en central motpart i resolution, eller ett broinstitut, till en köpare.
- (b) Om en resolutionsmyndighet utövar de befogenheter som avses i artikel 49.1 g.

Artikel 64

Skydd av avtal om finansiell säkerhet, kvittning och nettning

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att användningen av ett resolutionsverktyg inte leder till en överföring av vissa, men inte alla, rättigheter och åtaganden som omfattas av ett avtal om finansiell äganderättsöverföring, kvittningsavtal eller en kvittning mellan en central motpart i resolution och andra parter i arrangemanget eller till att rättigheterna och åtagandena enligt dessa arrangemang ändras eller avslutas genom användningen av kompletterande befogenheter.

De arrangemang som avses i första stycket ska inkludera alla arrangemang enligt vilka parterna har rätt att kvitta eller netta dessa rättigheter och åtaganden.

Artikel 65
Skydd av avtal om säkerheter

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att användning av ett resolutionsverktyg inte leder till något av följande med avseende på avtal om säkerhet mellan en central motpart i resolution och andra parter i dessa avtal.

- (a) Överföring av tillgångar som utgör säkerhet för åtagandet om inte det åtagandet och tillgången till säkerheten också överförs.
- (b) Överföring av ett åtagande med säkerhet, såvida inte tillgången till säkerheten också överförs.
- (c) Överföring av tillgången till säkerheten, såvida inte åtagandet med säkerhet också överförs.
- (d) Ändring eller upphävande av arrangemanget om säkerheter genom tillämpning av kompletterande befogenheter, om denna ändring eller detta upphävande leder till att åtagandet inte längre har en säkerhet.

Artikel 66
Skydd av avtal om strukturerad finansiering och säkerställda obligationer

Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att användningen av ett resolutionsverktyg inte leder till något av följande med avseende på avtal om strukturerad finansiering och säkerställda obligationer:

- (a) Överföring av vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter och åtaganden som utgör eller ingår i ett avtal om strukturerad finansiering i vilket institutet i resolution är en part.
- (b) Upphävande eller ändring genom användning av kompletterande befogenheter avseende tillgångar, rättigheter och åtaganden som utgör eller ingår i ett avtal om strukturerad finansiering i vilket institutet i resolution är en part.

Vid tillämpning av det första stycket ska avtal om strukturerad finansiering inbegripa värdepapperiseringar och instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av poolen för säkring och som enligt nationell lagstiftning är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer, som innebär att en avtalspart eller en förvaltare, agent eller ett ombud ställer och innehar en säkerhet.

Artikel 67
Delvis överföring: skydd av handels-, clearing- och avvecklingssystem

1. Resolutionsmyndigheten ska säkerställa att användningen av ett resolutionsverktyg inte påverkar användningen av system eller regler i system som omfattas av direktiv 98/26/EG när resolutionsmyndigheten
 - (a) överför vissa, men inte alla, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden i en central motpart i resolution till en köpare, eller
 - (b) annullerar eller ändrar villkoren i ett kontrakt som den centrala motparten i resolution är part i eller ersätter en köpare eller ett broinstitut som avtalspart.
2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska resolutionsmyndigheten säkerställa att användningen av ett resolutionsverktyg inte leder till något av följande:
 - (a) Återkallar ett överföringsuppdrag i enlighet med artikel 5 i direktiv 98/26/EG.

- (b) Påverkar verkställigheten vid överföringsuppdrag och nettning i enlighet med artiklarna 3 och 5 i direktiv 98/26/EG.
- (c) Påverkar användningen av fonder, värdepapper eller kreditfaciliteter i enlighet med kraven i artikel 4 i direktiv 98/26/EG.
- (d) Påverkar skyddet av säkerhet i enlighet med kraven i artikel 9 i direktiv 98/26/EG.

KAPITEL VI

Förfaranderegler

Artikel 68

Krav på underrättelse

1. Den centrala motparten ska underrätta den behöriga myndigheten om den anser att den håller på att hamna på obestånd eller sannolikt kommer att hamna på obestånd i enlighet med artikel 22.2.
2. Den behöriga myndigheten ska informera resolutionsmyndigheten om alla underrättelser den har mottagit i enlighet med punkt 1 och om alla återkrav eller andra åtgärder som den behöriga myndigheten, i enlighet med avdelning IV, kräver att den centrala motparten vidtar.

Den behöriga myndigheten ska informera resolutionsmyndigheten om varje krissituation som avses i artikel 24 i förordning (EU) nr 648/2012 avseende en central motpart och om alla underrättelser som mottagits i enlighet med artikel 48 i den förordningen.

3. Om en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet bedömer att de villkor som avses i leden a och b i artikel 22.1 är uppfyllda för en central motpart ska myndigheten omgående överlämna den bedömningen till följande myndigheter:
 - (a) Den centrala motpartens behöriga myndighet eller resolutionsmyndighet.
 - (b) Den behöriga myndigheten för den centrala motpartens moderföretag.
 - (c) Centralbanken.
 - (d) Det behöriga ministeriet.
 - (e) Europeiska systemrisknämnden och den utsedda nationella makrotillsynsmyndigheten.

Artikel 69

Resolutionsmyndighetens beslut

1. Efter en underrättelse från den behöriga myndigheten i enlighet med artikel 68.3 ska resolutionsmyndigheten bedöma huruvida någon resolutionsåtgärd är nödvändig.
2. Beslutet om huruvida resolutionsåtgärder ska vidtas i relation till en central motpart ska innehålla information om följande:
 - (a) Resolutionsmyndighetens bedömning av om den centrala motparten uppfyller villkoren för resolution.
 - (b) Eventuella åtgärder som resolutionsmyndigheten har för avsikt att vidta, inbegripet beslutet att ansöka om avveckling, tillsättandet av en förvaltare eller

en annan åtgärd enligt gällande normala insolvensförfaranden eller nationell lagstiftning, om inte annat följer av artikel 27.1 e.

Artikel 70
Resolutionsmyndigheters förfarandekrav

1. Resolutionsmyndigheten ska så snart som möjligt efter att ha vidtagit en resolutionsåtgärd underrätta samtliga följande:
 - (a) Den centrala motparten i resolution.
 - (b) Resolutionskollegiet.
 - (c) Det utsedda nationella makrotillsynsorganet och Europeiska systemrisknämnden.
 - (d) Kommissionen, Europeiska centralbanken, och den europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.
 - (e) Operatörerna av de system som omfattas av direktiv 98/26/EG i vilken den centrala motparten i resolution deltar.
2. Den underrättelse som avses i punkt 1 ska inkludera en kopia av alla beslut eller instrument enligt vilka den relevanta åtgärden vidtas och ange datumet för när resolutionsåtgärden får verkan.

Underrättelsen till resolutionskollegiet i enlighet med punkt 1 b ska också ange om resolutionsåtgärden avviker från resolutionsplanen och ange orsakerna till en sådan avvikelse.
3. En kopia av beslutet eller instrumentet som ligger till grund för en resolutionsåtgärd, eller en underrättelse som redogör för effekterna av en resolutionsåtgärd ska offentliggöras och, i tillämpliga fall, villkoren och perioden för uppskjutandet eller begränsningen som avses i artiklarna 55, 56 och 57, på följande sätt:
 - (a) Resolutionsmyndighetens webbplats.
 - (b) Den behöriga myndighetens webbplats, om denna är en annan än resolutionsmyndighetens och på Europeiska värdepappers- och marknadsmyndighetens webbplats.
 - (c) Webbplatsen för den centrala motparten i resolution.
 - (d) Om äganderättsinstrument eller skuldinstrument som innehas av den centrala motparten i resolution tas upp till handel på en reglerad marknad genom offentliggörande av obligatorisk information om den centrala motparten i resolution i enlighet med artikel 21.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG³³.
4. Om äganderättsinstrumenten eller skuldinstrumenten inte är upptagna till handel på en reglerad marknad ska resolutionsmyndigheten säkerställa att de dokument som bevisar det beslut som avses i punkt 3 skickas till innehavarna av

³³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG (EUT L 390, 31.12.2004, s. 38).

äganderättsinstrumenten och borgenärer i den centrala motparten i resolution som är kända genom registren eller databaserna i den centrala motparten i resolution och som är tillgängliga för resolutionsmyndigheten.

Artikel 71
Konfidentialitet

1. Kravet på tystnadsplikt ska vara bindande för följande personer:
 - (a) Resolutionsmyndigheter.
 - (b) Behöriga myndigheter, Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten och Europeiska bankmyndigheten.
 - (c) Behöriga ministerier.
 - (d) Särskilda förvaltare eller tillfälliga förvaltare som har utsetts i enlighet med denna förordning.
 - (e) Potentiella förvärvare som kontaktas av behöriga myndigheter eller som resolutionsmyndigheterna försöker värva, oavsett om kontakten eller värvningen syftat till att använda instrumentet för försäljning av affärsverksamhet, och oavsett om värvningen resulterade i ett förvärv.
 - (f) Auktoriserade revisorer, revisorer, juridiska och professionella rådgivare, värderare och andra experter som direkt eller indirekt anlitas av resolutionsmyndigheterna, behöriga myndigheter, behöriga ministerier eller av de potentiella förvärvare som avses i led e.
 - (g) Centralbanker och andra myndigheter som medverkar i resolutionsprocessen.
 - (h) Ett broinstitut.
 - (i) Övriga personer som tillhandahåller eller har tillhandahållit tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, till de personer som avses i leden a–k.
 - (j) Den verkställande ledningen, ledamöter i den centrala motpartens styrelse och anställda inom de organ eller enheter som avses i leden a–k före, under och efter deras tillsättning.
 - (k) Övriga medlemmar i resolutionskollegiet som inte avses i leden a, b, c och g.
2. I syfte att säkerställa att de konfidentialitetskrav som fastställs i punkterna 1 och 3 följs ska de personer som avses i leden a, b, c, g, h och k i punkt 1 försäkra sig om att det finns interna regler, inbegripet regler för att säkerställa konfidentialitet för information som utbyts mellan personer som direkt medverkar i resolutionsprocessen.
3. De personer som avses i punkt 1 ska förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten eller från en behörig myndighet eller resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt denna förordning, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt denna förordning, i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör

identifikation av enskilda centrala motparter eller med uttryckligt samtycke på förhand från den myndighet eller centrala motpart som tillhandahöll uppgifterna.

Innan någon information utlämnas ska de personer som avses i punkt 1 bedöma de effekter som utlämningen av information skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken, fysiska och juridiska personers affärsintressen och ändamålet med inspektioner, utredningar och revisioner.

Förfarandet för att kontrollera effekterna av utlämning av information ska inbegripa en specifik bedömning av effekterna av ett röjande av innehållet och de närmare uppgifterna i återhämtnings- och resolutionsplaner som avses i artiklarna 9 och 13 och resultatet av eventuella bedömningar som utförts i enlighet med artiklarna 10 och 16.

En person eller enhet som avses i punkt 1 ska, i enlighet med nationell lagstiftning, bli föremål för civilrättsliga förfaranden om denna artikel överträds.

4. Genom undantag från punkt 3 kan de personer som avses i punkt 1 utbyta konfidentiella uppgifter med något av följande, förutsatt att överenskommelser om tystnadsplikt har ingåtts för det utbytet:
 - (a) Andra personer när det är nödvändigt i syfte att planera eller utföra en resolutionsåtgärd.
 - (b) Parlamentariska undersökningskommittéer i det egna landet, revisionsrätter i det egna landet och andra enheter som är ansvariga för undersökningar i det egna landet.
 - (c) Nationella myndigheter som är ansvariga för att övervaka betalningssystem, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter som fått i uppgift att utöva tillsyn över andra enheter inom den finansiella sektorn, myndigheter med ansvar för tillsyn av finansiella marknader, försäkringsföretag och tillsynspersonal som företräder sådana organ, myndigheter med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användning av makrotillsynsregler, myndigheter med uppdrag att bevara stabiliteten i det finansiella systemet och personer med ansvar för i lag föreskriven revision.
5. Denna artikel ska inte förhindra följande:
 - (a) Anställda vid och experter från de organ eller de enheter som avses i leden a–g och k i punkt 1 från att utbyta uppgifter med varandra inom varje organ eller enhet.
 - (b) Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, inklusive deras anställda och sakkunniga från att utbyta information med varandra och med andra resolutionsmyndigheter i unionen, andra behöriga myndigheter i unionen, behöriga ministerier, centralbanker, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, myndigheter med ansvar för att bevara det finansiella systemets stabilitet i medlemsstaterna genom användande av makrotillsynsregler, personer som har till uppgift att utföra i lag föreskriven revision av räkenskaper, Europeiska bankmyndigheten, Europeiska

värdepappers- och marknadsmyndigheten eller, om inte annat följer av artikel 78, myndigheter i tredjeland, som utövar uppgifter som motsvarar resolutionsmyndigheternas uppgifter eller, i enlighet med strikta sekretessregler, till en potentiell förvärvare i syfte att planera eller verkställa en resolutionsåtgärd.

6. Denna artikel påverkar inte tillämpningen av nationell lagstiftning om utlämning av information i samband med straffrättsliga eller civilrättsliga förfaranden.

KAPITEL VII

Rätten att överklaga och uteslutande av andra åtgärder

Artikel 72

Förhandsgodkännande som ges av en rättslig myndighet och rätten att överklaga

1. Ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller en resolutionsåtgärd kan utvärderas på förhand av en rättslig myndighet, förutsatt att förfarandet för godkännande och domstolens behandling är skyndsamt.
2. Alla personer som berörs av ett beslut om att vidta en krisförebyggande åtgärd eller ett beslut om att utöva någon annan befogenhet än en resolutionsåtgärd ska ha rätt att överklaga beslutet.
3. Alla personer som berörs av ett beslut om att vidta en resolutionsåtgärd ska ha rätt att överklaga beslutet.
4. Följande villkor gäller för rätten att överklaga som avses i punkt 3:
 - (a) Resolutionsmyndighetens beslut ska träda i kraft omedelbart och skapa en motbevisbar presumtion att ett uppskjutande av beslutet skulle strida mot allmänintresset.
 - (b) Förfarandet för överklagande ska vara skyndsamt.
 - (c) Domstolen ska använda de ekonomiska bedömningar av faktauppgifter som utförts av resolutionsmyndigheten som grund för sin egen bedömning.
5. När det är nödvändigt att skydda tredje parter intressen när dessa i god tro har förvärvat äganderättsinstrument, tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden i en central motpart i resolution genom en resolutionsåtgärd ska upphävandet av en resolutionsmyndighets beslut inte påverka några efterföljande administrativa åtgärder eller transaktioner som den berörda resolutionsmyndigheten beslutat om som baserade sig på det upphävda beslutet.

Vid tillämpningen av första stycket ska de rättsmedel som är tillgängliga för den sökande om ett beslut av resolutionsmyndigheten upphävs begränsas till ersättning för den förlust som uppkommit till följd av det beslutet.

Artikel 73

Begränsning av övriga förfaranden

1. Normala insolvensförfaranden ska inte inledas i relation till en central motpart, utom på initiativ av resolutionsmyndigheten eller med dess samtycke i enlighet med punkt 3.

2. Behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter ska utan dröjsmål underrättas om eventuella ansökningar om att få inleda ett normalt insolvensförfarande gentemot en central motpart, oavsett om den centrala motparten är i resolution eller ett beslut har offentliggjorts i enlighet med artikel 70.3.
3. De myndigheter som ansvarar för normala insolvensförfaranden kan bara inleda dessa förfaranden efter det att resolutionsmyndigheten har underrättat dem om sitt beslut om att inte vidta några resolutionsåtgärder i förhållande till den centrala motparten eller om ingen underrättelse har mottagits inom sju dagar från den underrättelse som avses i punkt 2.

Om så krävs för att resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna ska fungera på tillfredsställande sätt kan resolutionsmyndigheterna begära att domstolen inför ett lämpligt anstånd i enlighet med det uppsatta målet för alla rättsliga åtgärder eller förfaranden som den centrala motparten i resolution är eller kan blir delaktig i.

AVDELNING VI

FÖRBINDELSER MED TREDJELAND

Artikel 74

Avtal med tredjeland

1. Kommissionen får i enlighet med artikel 218 i EUF-fördraget lämna rekommendationer till rådet i fråga om förhandlingar om avtal med ett eller flera tredjeländer om metoderna för samarbete mellan resolutionsmyndigheterna och de relevanta myndigheterna i tredjeländer i samband med återhämtnings- och resolutionsplanering som rör centrala motparter och centrala motparter i tredjeland med avseende på följande situationer:
 - (a) Om en central motpart i tredjeland tillhandahåller tjänster eller har dotterbolag i en eller flera medlemsstater.
 - (b) Om en central motpart som är etablerad i en medlemsstat tillhandahåller tjänster eller har ett eller flera dotterbolag i ett tredjeland.
2. De avtal som avses i punkt 1 ska särskilt sträva efter att säkerställa inrättandet av förfaranden och arrangemang för samarbete vid utförandet av uppgifterna och utöva de befogenheter som anges i artikel 77, inbegripet det utbyte av information som är nödvändigt för dessa ändamål.

Artikel 75

Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på resolutionsförfaranden i tredjeland såvida inte och i så fall fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 74.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Den ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal som avses i artikel 74.1 med det berörda tredjelandet i den mån som erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfarandena i tredjeland inte regleras av det avtalet.
2. De behöriga nationella myndigheterna ska erkänna resolutionsförfarandena avseende en central motpart i ett tredjeland i något av följande fall:
 - (a) En central motpart i tredjeland som tillhandahåller tjänster eller har dotterbolag etablerade i en eller flera medlemsstater.
 - (b) En central motpart i tredjeland har tillgångar, rättigheter, skyldigheter eller åtaganden som finns i två eller flera medlemsstater eller som regleras av lagstiftningen i de medlemsstaterna.

De behöriga nationella myndigheterna ska säkerställa verkställandet av de erkända resolutionsförfarandena i tredjeland i enlighet med sin nationella lagstiftning.
3. De behöriga nationella myndigheterna ska åtminstone ha befogenhet att göra följande:
 - (a) Utöva resolutionsbefogenheterna för följande:

- i) Tillgångar som innehas av en central motpart i tredjeland i deras medlemsstat eller regleras av lagstiftningen i deras medlemsstat.
 - ii) Rättigheter eller åtaganden som innehas av en central motpart i tredjeland och som bokförts i deras medlemsstat eller regleras av lagstiftningen i deras medlemsstat, eller när fordringar som hänför sig till sådana rättigheter och åtaganden kan göras gällande i deras medlemsstat.
- (b) Genomföra, inklusive att föreskriva att en annan person vidtar åtgärder för att genomföra en överföring av äganderättsinstrument som innehas av ett dotterbolag som är etablerat i den utsedda medlemsstaten.
- (c) Utöva befogenheterna i enlighet med artiklarna 55, 56 eller 57 när det gäller rätten för en part att ingå kontrakt med en enhet som avses i punkt 2 i den här artikeln, om sådana befogenheter är nödvändiga för att verkställa resolutionsförfarandena i tredjelandet.
- (d) Göra ogiltiga alla rättigheter att säga upp, avveckla eller påskynda kontrakt eller påverka avtalsenliga rättigheter, som enheter som avses i punkt 2 och andra enheter i grupper har om sådana rättigheter härrör från resolutionsåtgärder som har vidtagits avseende den centrala motparten i tredjeland, antingen av resolutionsmyndigheten i tredjeland eller enligt rättsliga eller tillsynsmässiga krav avseende resolutionsarrangemang i det landet, förutsatt att de väsentliga skyldigheterna enligt kontraktet, inbegripet betalnings- och leveransskyldigheter, även fortsättningsvis fullgörs och säkerheter tillhandahålls.
4. Erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland ska, i förekommande fall, inte påverka normala insolvensförfaranden enligt tillämplig nationell lagstiftning.

Artikel 76

Rätten att vägra erkänna eller verkställa resolutionsförfaranden i tredjeland

Genom undantag från artikel 75.2 kan de behöriga nationella myndigheterna vägra att erkänna eller verkställa resolutionsförfarandena i tredjeland i något av följande fall:

- (a) Resolutionsförfarandena i tredjeland skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten i deras medlemsstat.
- (b) Borgenärer eller clearingdeltagare i deras medlemsstat skulle inte få samma behandling som borgenärer och clearingdeltagare i tredjeland med liknande rättigheter enligt resolutionsförfarandena i det egna tredjelandet.
- (c) Erkännandet eller verkställigheten av resolutionsförfarandena i tredjelandet skulle få avsevärda statsfinansiella konsekvenser för medlemsstaten.
- (d) Ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle strida mot den nationella lagstiftningen.

Artikel 77
Samarbete med myndigheter i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på samarbete med ett tredjeland såvida inte och i så fall fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 74.1 träder i kraft med det berörda tredjelandet. Det ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal i enlighet med artikel 74.1 med det berörda tredjelandet i den omfattning som innehållet i den här artikeln inte regleras av det avtalet.
2. Behöriga myndigheter eller resolutionsmyndigheter ska, i tillämpliga fall, ingå samarbetsarrangemang med följande behöriga myndigheter i tredjeland, med hänsyn till befintliga samarbetsarrangemang som inrättats i enlighet med artikel 25.7 i förordning (EU) nr 648/2012:
 - (a) Om en central motpart i tredjeland tillhandahåller tjänster eller har dotterbolag i en eller flera medlemsstater, de relevanta myndigheter i det tredjeland där den centrala motparten är etablerad.
 - (b) Om en central motpart tillhandahåller tjänster i eller har ett eller flera dotterbolag i tredjeland, de relevanta myndigheterna i de tredjeländer där dessa tjänster tillhandahålls eller där dotterbolagen är etablerade.
3. De samarbetsarrangemang som avses i punkt 2 ska fastställa förfaranden och arrangemang mellan de deltagande myndigheterna för utbyte av information som är nödvändig för samarbete vid genomförandet av följande uppgifter och vid utövandet av följande befogenheter när det gäller de centrala motparter som avses i punkt 2 a och 2 b eller grupper som inbegriper dessa centrala motparter:
 - (a) Utarbetandet av resolutionsplaner i enlighet med artiklarna 10–13 och liknande krav enligt de berörda tredjeländernas lagstiftning.
 - (b) Bedömningen av sådana instituts och grupper resolutionsbarhet i enlighet med artikel 16 och liknande krav i de berörda tredjeländernas lagstiftning.
 - (c) Tillämpning av befogenheter att åtgärda eller avlägsna hinder för resolutionsbarhet i enlighet med artikel 17 och eventuella liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas lagstiftning.
 - (d) Tillämpning av åtgärder för tidig intervention i enlighet med artikel 19 och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas lagstiftning.
 - (e) Användning av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter som tilldelats de berörda myndigheterna i tredjeland.
4. Samarbetsarrangemang som ingås mellan resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter i medlemsstater och tredjeländer i enlighet med punkt 2 kan omfatta bestämmelser om följande:
 - (a) Utbyte av information som är nödvändig för utarbetandet och underhållet av resolutionsplaner.
 - (b) Samråd och samarbete vid utarbetandet av resolutionsplaner, inklusive principer för utövandet av befogenheter i enlighet med artikel 75 och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas lagstiftning.

- (c) Utbyte av information som är nödvändig för användningen av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter och liknande befogenheter enligt de berörda tredjeländernas lagstiftning.
- (d) Tidig varning eller samråd med samarbetsarrangemangets parter innan några omfattande åtgärder vidtas enligt denna förordning eller de berörda tredjeländernas lagstiftning som påverkar den centrala motpart eller den grupp som arrangemanget gäller.
- (e) Samordning av information till allmänheten vid gemensamma resolutionsåtgärder.
- (f) Förfaranden och arrangemang för utbyte av information och samarbete enligt leden a–e, inklusive, i tillämpliga fall, genom inrättande och användning av krishanteringsgrupper.

För att säkerställa en gemensam, enhetlig och konsekvent tillämpning av punkt 3 ska Esma utfärda riktlinjer om typer av och innehållet i de bestämmelser som avses i punkt 4 senast den [PO please insert the date 18 months from entry into force of the Regulation].

5. Resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska underrätta Esma om alla samarbetsarrangemang som de har ingått i enlighet med denna artikel.

Artikel 78

Utbyte av konfidentiella uppgifter

1. Resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter, behöriga ministerier och, i förekommande fall, andra behöriga nationella myndigheter ska bara utbyta konfidentiella uppgifter, inbegripet återhämtningsplaner, med berörda myndigheter i tredjeland om följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Dessa myndigheter i tredjeland omfattas av krav på och standarder för tystnadsplikt som av samtliga berörda myndigheter minst anses vara likvärdiga med dem som föreskrivs i artikel 71.
 - (b) Uppgifterna är nödvändiga för att de berörda myndigheterna i tredjeland ska kunna fullgöra sina i nationell lagstiftning föreskrivna resolutionsuppgifter som är likvärdiga med dem som fastställs i denna förordning och som inte används för andra ändamål.
2. I den mån utbytet av uppgifter gäller personuppgifter ska hanteringen och överföringen av dessa personuppgifter till myndigheter i tredjeland regleras av tillämplig dataskyddsrätt i unionen och nationell dataskyddsrätt.
3. Om de konfidentiella uppgifterna kommer från en annan medlemsstat ska resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och behöriga ministerier inte lämna ut de uppgifterna till de berörda myndigheterna i tredjeland, såvida inte följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Den behöriga myndigheten i den medlemsstat varifrån uppgifterna kommer (nedan kallad *uppgiftslämnande myndighet*) samtycker till att de lämnas ut.

- (b) Uppgifterna lämnas bara ut för de ändamål som den uppgiftslämnande myndigheten har godkänt.
- 4. För tillämpningen av denna artikel bedöms uppgifterna vara konfidentiella, om de omfattas av sekretesskrav enligt unionsrätten.

AVDELNING VII

ÄNDRINGAR AV FÖRORDNINGARNA (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012 OCH (EU) 2015/2365

Artikel 79

Ändringar av förordning (EU) nr 1095/2010

Förordning (EU) nr 1095/2010 ska ändras på följande sätt:

(1) I artikel 4.3 ska följande led iv läggas till:

”iv) med beaktande av förordning (EU) nr [om centrala motparter återhämtning och resolution], en resolutionsmyndighet såsom den definieras i artikel 2.1.3 i förordning (EU) nr [om centrala motparter återhämtning och resolution].”

(2) I artikel 44.5 ska följande stycke läggas till:

”Den ledamot i tillsynsstyrelsen som avses i punkt 1 b kan inom tillämpningsområdet för förordning (EU) [om centrala motparter återhämtning och resolution], i tillämpliga fall, åtföljas av en företrädare (utan rösträtt) för resolutionsmyndigheten i varje medlemsstat.”

Artikel 80

Ändringar av förordning (EU) nr 648/2012

Förordning (EU) nr 648/2012 ska ändras på följande sätt:

(1) Följande artikel 6 a ska införas:

”Artikel 6 a

Upphävande av clearingkravet i resolution

1. Om en central motpart uppfyller villkoren i artikel 22 i förordning (EU) nr [om centrala motparter återhämtning och resolution] kan den resolutionsmyndighet som utsetts för den centrala motparten i enlighet med artikel 3.1 i den förordningen eller den behöriga myndigheten för en clearingmedlem i en central motpart i resolution tillfälligt upphäva det clearingkrav som avses i artikel 4.1 för särskilda klasser av OTC-derivat om följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Den centrala motparten i resolution är auktoriserad i enlighet med artikel 14 för att cleara särskilda klasser av OTC-derivat som omfattas av clearing i enlighet med artikel 4.1 för vilka upphävande har begärts.
 - (b) Upphävandet av det clearingkrav som fastställs i artikel 4 för dessa särskilda klasser av OTC-derivat är nödvändigt för att undvika en allvarlig risk för den finansiella stabiliteten i unionen i samband med den centrala motpartens resolution, särskilt om båda följande kriterier är uppfyllda:
 - i) Vid ogynnsamma händelser eller utvecklingar som utgör ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten.

- ii) Åtgärden är nödvändig för att avvärja hotet och kommer inte att få någon negativ inverkan på den finansiella stabiliteten som inte står i proportion till fördelarna med åtgärden.

Den begäran som avses i första stycket ska åtföljas av bevis på att villkoren i leden a och b i första stycket är uppfyllda.

Den myndighet som avses i första stycket ska lämna en motiverad begäran till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten och Europeiska systemrisknämnden samtidigt som begäran inges till kommissionen.

2. Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten ska inom 24 timmar från underrättelsen om den begäran som avses i punkt 1, och efter samråd med Europeiska systemrisknämnden avge ett yttrande om det avsedda upphävandet med hänsyn till nödvändigheten av att undvika ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten i unionen, de resolutionsmål som fastställs i artikel 21 i förordning (EU) nr [om centrala motparters återhämtning och resolution] samt de kriterier som anges i artikel 5.4 och 5.5 i denna förordning.
3. Det yttrande som avses i punkt 2 ska inte offentliggöras.
4. Kommissionen ska, inom 48 timmar från och med begäran som avses i punkt 1, och i enlighet med punkt 6 anta ett beslut om att tillfälligt upphäva clearingkravet för särskilda klasser av OTC-derivat eller avslå det begärda upphävandet.
5. Kommissionens beslut ska meddelas den myndighet som begärt upphävandet och till Esma och ska offentliggöras på kommissionens webbplats. Om kommissionen beslutar att upphäva ett clearingkrav ska detta offentliggöras i det offentliga register som avses i artikel 6.
6. Kommissionen kan besluta att tillfälligt upphäva det clearingkrav som avses i punkt 1 för de specifika klasserna av OTC-derivat, under förutsättning att villkoren i punkt 1 a och 1 b är uppfyllda. Vid antagandet av detta beslut ska kommissionen beakta det yttrande från Esma som avses i punkt 2, de resolutionsmål som avses i artikel 21 i förordning (EU) nr [om centrala motparters återhämtning och resolution], de kriterier som anges i artikel 5.4 och 5.5 avseende dessa klasser av OTC-derivat och hur nödvändigt upphävandet är för att undvika ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten.
7. Upphävandet av ett clearingkrav i enlighet med punkt 4 ska gälla under en inledande period om högst tre månader från dagen för offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning*.
8. Kommissionen kan förlänga det upphävande som avses i punkt 7 för en eller flera perioder som tillsammans inte överstiger tre månader från utgången av den ursprungliga tidsperioden för upphävande om orsakerna för upphävandet kvarstår.
9. Om upphävandet inte förlängs vid utgången av den inledande perioden eller vid utgången av en efterföljande förlängning av perioden ska det automatiskt upphöra att gälla.
10. Kommissionen ska underrätta Esma om sin avsikt att förlänga upphävandet av clearingkravet.

Esma ska inom 48 timmar från kommissionens underrättelse om sin avsikt att förlänga clearingkravet avge ett yttrande om förlängningen av upphävandet med

hänsyn till nödvändigheten av att undvika ett allvarligt hot mot den finansiella stabiliteten i unionen, de resolutionsmål som fastställs i artikel 21 i förordning (EU) nr [om centrala motparters återhämtning och resolution] samt de kriterier som anges i artikel 5.4 och 5.5 i denna förordning.”

(2) Artikel 28.3 ska ersättas med följande:

”3. Riskkommittén ska ge råd till styrelsen om omständigheter som kan påverka den centrala motpartens riskhantering, exempelvis en betydande ändring av dess riskmodell, obeståndsförfarandena, kriterierna för godkännande av clearingmedlemmar, clearing av nya klasser av instrument eller utkontraktering av funktioner. Riskkommittén ska informera styrelsen i god tid om eventuella nya risker som påverkar den centrala motpartens resiliens. Riskkommitténs råd ska inte krävas för den centrala motpartens löpande verksamhet. Rimliga ansträngningar ska göras för att samråda med riskkommittén om utveckling som kan påverka den centrala motpartens riskhantering i krissituationer, inbegripet den utveckling som är relevant för clearingmedlemmars exponeringar mot den centrala motparten och beroendeförhållanden med andra centrala motparter.”

(3) Artikel 28.5 ska ersättas med följande:

”5. En central motpart ska skyndsamt underrätta den behöriga myndigheten och riskkommittén om alla beslut där styrelsen beslutar att inte följa riskkommitténs råd och förklara dessa beslut. Riskkommittén eller ledamöter av riskkommittén kan informera den behöriga myndigheten om eventuella områden där den anser att riskkommitténs råd inte har följts.”

(4) I artikel 38 ska följande punkt 6 läggas till:

”Den centrala motpartens clearingmedlemmar ska informera sina befintliga och potentiella kunder om eventuella förluster eller andra kostnader som de kan komma att få bära under en återhämtningsperiod för den centrala motparten, inklusive vilken typ av ersättning de kan komma att få, med beaktande av artikel 48.7 i förordning (EU) nr 648/2012. Kunderna ska få tillräckligt med information för att säkerställa att de förstår de sämsta tänkbara förluster eller kostnader som de kan komma att utsättas för om den centrala motparten vidtar återhämtningsåtgärder.”

(5) I artikel 81.3 ska följande led q läggas till:

”q) De resolutionsmyndigheter som har utsetts i enlighet med artikel 3 i förordning (EU) nr [om centrala motparters återhämtning och resolution].”.

Artikel 81 Ändring av förordning (EU) nr 2015/2365

I artikel 12.2 ska följande led n läggas till:

”n) De resolutionsmyndigheter som har utsetts i enlighet med artikel 3 i förordning (EU) nr [om centrala motparters återhämtning och resolution].”.

AVDELNING VIII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 82 *Granskning*

Senast den [...] ska kommissionen granska genomförandet av denna förordning och lämna en rapport om detta till Europaparlamentet och rådet. I tillämpliga fall ska den rapporten åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Artikel 83 *Ikraftträdande*

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den [*Publikationsbyrå: Vänligen för in det datum som anges i artikel 9.1 andra stycket i direktivet om ändring av direktiv 2014/59/EU*].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande